

POSTIROSVO.

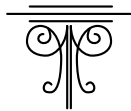
TEXASILAINEN YLÄMAAKERTOMUS.

KIRJOITTANUT

PHILIPP BERGES.

SAKSANKIELESTÄ SUOMENSI

A. H.

HAMINA,

UUSI KANSAN-KIRJAPAINO, 1906.

ENSIMÄINEN LUKU.

Hautoen paahtoi puolipäivän aurinko aarniomet-sän huippujen aaltoilevaa lehtimerta. Myriadilukuis-ten, viheriälehtisten oksien lomasta, jotka viittasi-ivat häikäisevään ilmaan kirjavakoristeisilla sormil- laan, pisti silloin tällöin viisaan pänsä esille punerta- va „squirrel“, ameriikkalainen orava, joka uteliaasti välkkyvin silmin tarkasteli eteläisen taivaan lemahtele- vaa tuoksupiiriä ja salaman nopeudella puikah- ti takaisin varjoisaan metsänhämyyn. Liikkuvien sil- min ja epävarmoin askelin matelivat lehtivihreät sisi- liskot kultaloistoisten koppakuoriaisten jälestä, kun- nes he äkkiä, kirkkaan valon häikäiseminä, pelästy- neinä käpertyivät kokoon ja liikkumattomina taker- tuivat kiinni häilyvään oksaan, sillä välin kuin takaa- ajetut nopeasti kiitivät suristen pois. Ylt'yleensä val- litsi puunlatvojen yläpuolella salaperäinen hiljaisuus ja painostava merenyksinäisyys. Korkealla, korkealla siintävässä kaukaisuudessa, kierteli kaksi kotkaa vit- kalleen ratojaan; ne laskeutuivat, kuten pienoiset tu- likipinät, vitkallisesti alas metsään.

Mutta myöskin syvällä alhaalla, metsän kosteassa pohjassa oli hiljaista ja yksinäistä. Tänne saakka ei tunkeutunut puolipäivän auringon kärventävä hehku, ainoastaan yksityiset säteet löysivät tiensä lehtikatoksen harhakäytävien lävitse ja valaisivat kimeltäen kaikissa sateenkaaren väreissä komeilevaa maapohjaa. Oli yksinäistä — ja kuitenkin vallitsi kaikkialla kirjava, toimielias vilinä, hiljaista — ja kuitenkin kaikui metsä tuhansista kirkkaista äänistä. Saksanpähkinäpuiden, tammien ja setripuiden sammaltuneiden runkojen välillä kiiteli tuhatkertaisessa sekamelskassa kaikenlaatuisia metsänkääpiöitä, ruskeita muurahaisia, pihdeillä asetettuja ja raskaasti pansaroituja kuoriaisia sekä saaliinhimoisia hämähäkkejä; okaisten pensaitten tiheässä risukossa hurauteli välkkyviä sisiliskoja, mateli kirjavia käärmeitä, väijyi tuskallisesti kyyristyneitä, sarvilla varustettuja sammakoita — kaikkialta tuosta pienestä maailmasta nousi surisevia, siristäviä ja piipättäviä ääniä, jotka sekoituivat lintujen riemukonserttiin ja puunlatvojen huminaan, jotka puolenpäivän miellyttäväsyyden tunteella häilyvät sinne tänne hiljaisesti suhisten.

Kesäinen puolipäivä texasilaisessa ylämaan met-

sässä!! Kipinöivät auringonsäteet, jotka väristen läpäisivät hämärähohteisen lehtikatoksen, häikäisevänvärisen, kukoistavan rehevyyden, satumainen loisto, karvas metsänhaju ja imelä kukkain tuoksu sekoittuneena päihdyttäväksi balsamiksi — ja kaiken tämän ympäröi maailmasta kaukaisen, neitseellisen luonnon ylevä rauha, jonka suuremmoiseen pyhään hiljaisuuteen ilman ja metsän äänet nöyrästi häipyvät ja hälvenevät!

Vaan kuule! — — Tuon tuhansista harmoonisista luonnonäänistä kokoonpannun metsänhiljaisuuden yli tunkevat vieraat äänet; vesiputouksen kohiseva solina ja miehen syvä ääni: „Iloi — ho, oho!! Ben Buckley — *come — ba-a-ack!*“ *) Erään harhaanjoutuneen tuulenpuuskan mukana tulivat äänet, paisuivat vitkalleen kummallisen akustillisen ilmiön johdosta, kuten kaukaisen ukkosen synkkä jyrinä ja hälvenivät muuttuen hiljaisemmiksi ja hiljaisemmiksi, ilmavirtauksen mukana metsän syvyyteen. Sekunnin ajan oli kaikki jälleen hiljaista kuten ennenkin. Silloin ritisi äkkiä pensaistossa, polkevat askeleet tulivat lä-

*) Tulkaa takaisin. Suoment. muist.

hemmäksi, ja ruskeitten aarniometsän runkojen välistä ilmestyi suitsilla varustettu mustangi, joka kohotetuin päin avonaisiin sieraimiin ja höristetyin korvin syöksyi eteenpäin. Sen satulasta riippui häilyen kaksi lapionmuotoista jalustinta, jollaisia mexikolaiset vaquerot *) tavallisesti pitävät; selkää ja kaulaa peitti tiheäsilmäinen, harmaa verkko suojaksi myrkyllisiä hyönteisiä, „pizencrittterejä“, vastaan — niin nimittää niitä kansa leikkisästi — ja sen päähän oli kiinnitetty nahkaisella hihnalla suuri, vedellä täytetty pesusieni, joka vastusti paremmin auringon kärventäviä säteitä kuin palanen Pohjolan jäätä. Vasta kun metsä alkoi harveta, kaukaisen kosken hiljainen solina ja lirinä, pudotessaan vaahtoavaan kuohinaan ja siihenään, paisui, muutti hevonen kulkemistapaansa, laski jälleen kauniin päänsä alas maahan ja asteli hitaasti, kuten etsien, eteenpäin.

Noin sata askelta ylempänä siitä paikasta, jossa elukka jätti metsän suojan ja astui „creekin“ (puron) kallioiselle rannalle, seisoi, nojautuneena torninkorukuista magnoliapuun runkoa vastaan, suuri, parra-

*) Paimenet. Suoment. muist.

kas mies, jota ulkomuodosta päättäen voi pitää joko riippumattomana metsästäjänä tai matkustava cowboy'nä. *) Ollen rotevakasvuinen ja villinnäköinen, mutta samalla kumminkin täynnä yksinkertaisuutta, sopi hän joka tapauksessa ympäröivän, romantisen vuoristomaiseman kehykseen. Miehen osaksi sametiset osaksi pehmitetystä nahasta valmistetut ja saumojen kohdalla runsailla, villasilla hetaleilla varustetut housut eivät laskeutuneet kuten tavallisesti, rohkeasti ja väljinä jalalle saakka, peittäen hänet aina varpaannään saakka, vaan olivat pistetyt, uskollisesti seuraten länsiamerikalaista muotia, karkeatekoisiin ratsusaappaisiin, joitten varsissa olisi ollut sijaa kolmelle jopa kuudellekin säärelle. Mutta koska vieraalla oli silmännähtävästi ainoastaan kaksi säärtä ja hän itse tiesi niitten vähäisen tilanvaatimisen, oli hän, auttaakseen seikkaa, niinhyvin kuin kävi päinsä, koettanut täyttää noita mahtavia saapasvarsia toisella aineella — kuitenkin pilkisti toisesta niistä esiin suuren, viheriän pullon korkattu kaula ja oli se epäilemättä täytetty rakastetulla „kunnianarvoisalla tuli-

*) Lehmäpaimen. Suoment. muist.

vedellä“. Kuitenkaan ei miestä, ulkomuodosta päät-
täen, millään muotoa voinut pitää juomarina, koko
hänen muotonsa henki voimaa, elämää ja terveyttä.
Aaltoileva, musta tukka valui alas hartioille, ja ylös-
käännetyn harmaan hatun lierien alta salamoi kaksi
suurta tummaa silmää. Yläruumista ympäröitsi laaja
sininen paita karkeasta villakankaasta, ja sen yli kul-
ki kaksi nahkaista, rinnalla monin kerroin ristiin si-
dottua kanniketta, joiden etusivu, kummallista kyllä
oli täytetty tiheään pienillä pyöreillä nahkakoteloilla,
joista jokainen sisälsi patroonan. Ei kukaan metsäs-
täjä olisi voinut keksiä enemmän tarkoitustaan vas-
taavaa säilytyspaikkaa ampumatarpeille. Matta kum-
mallisin vieraan ulkomuodossa oli alapuolella vyös-
tä, josta riippui mahtava revolveri, sillä täällä piti
hän kädessään, joka puristi pyssynsuuta, kirjavaa, äs-
kenpoimituista kukista solmittua seppelettä, joka lii-
kuttavalla, rauhallisella somuudellaan hälvensi var-
joon kaiken villeyden miehen olennessa ja valoi hä-
nen ylitsensä puoleensa vetävän sydämenyksinker-
taisuuden sovittavan kajastuksen.

„A — there!“ *) sanoi hän hiljaa, kun mustangi ilmestyi metsän reunassa, palasi takaisin — hä?! Lie-nee jo myöskin aika, luulen minä!“ Sitten käänsi hän uudestaan tarkkaavaisuutensa vuoristometsään, joka vaahtoavan puron toisella puolen kohosi pengermän muotoisesti ja näennäisesti pilvien lähellä loppui mahtavaan, jättiläissuureen ja uhkaavana viheriästä lehtimerestä kohoutuvaan kalliosatulaan.

Hitaasti tuli hevonen lähemmäksi ja seisattui vihdoin herransa eteen.

„Halloo, mr. Ben,“ sanoi tämä, samalla kuin kohotti ruskean kätensä elukan kaulalle, „palannut takaisin, eh?! *i say*, **) mr. Ben, kuinka usein pitää minun kuiskata teidän jotenkin suuriin korviinne, ettette saa poistua niin kauvas minun luotani, hä?“

Hevonen suuntasi suuret, viisaat silmänsä käskijäänsä kohti, kaapi kavioillaan ja oli vaiti.

„Ensiksikin on kerrassaan hyvä asia, että on ystävä läheisyydessä,“ jatkoi mies, „ja te olette minun ystäväni, Ben Buckey, no — ettekö ole? Minä sanon, että

*) Kas — siinä! Suoment. muist.

**) Kuulkaahan. Suoment. muist.

te olette. Ja toiseksi on minun luontoani vastaan sitoa ystävää nuoraan, kuten jonkinlaista paistettua nautanraatoa, jolla on lehmänsarvet. Sen vuoksi, katso-kaas, lasken teidät vapaana syömään, mutta odotan teiltä, että te ette poistu kauvas luotani, etten tarvitse huuta teitä, kuten orjaa. Nähkääs, sellainen on minun siveellinen ajatukseni ja niin erinomaista ette te, huolimatta hevosaivojenne joltisestakin laajuudesta, ole koskaan tuonut esille. Vai oletteko? Minä kysyn, oletteko te?!“

Hevonen heilutti päätään eikä sanonut mitään, mutta siitä huolimatta tulivat miehen kasvot ällistyneen näköiseksi, ja hän nosti kätensä päänsä päälle ja puhkesi ihmetyksen huudahtukseen.

„Pyhä Habakuk! Te puristelette päätänne?! Kuinka, tahdotteko sillä sanoa ehkä, että minä olen väärässä? Tahdotteko minun ehkä antaa ymmärtää, että — — — hm, hiisi vieköön, katsokaammepa — tosiaankin! Te olette sittenkin oikeassa! Te, poikaseni! Jälleen on oikeus teidän puolellanne, Ben Buckey. Sillä huudettuani teitä, kesti tuskin niin kauvan, kuin tarvitaan antaessa selkään vastaleivottua sheriffiä — ja te seisotte edessäni. No, älkää sen vuoksi antako mil-

lään muotoa nenänne nyrpistyä, vanha poika, vaan ojentakaa minulle sovinnoksi siunattu käpälänne. Ei, ei, älkää estelkö, sillä tähän suosionosotukseen olen minä syypää!“

Sittenkun tuo hienotunteinen salojen asukas oli pudistanut pitkään ja totisesti hevosen „kämpälää,“ jonka se ojensi hänelle ilman huomattavia vastaväitteitä, istuutui hän hiljaa maahan ja katseli hetkisen mietiskellen siintävää taivasta, ikäänkuin hänen täytyisi vielä enemmän ajatella asiaa saadakseen loukatun Ben Buckeyn jälleen sopimaan. Sitten laski hän katseensa vajaiten vasemman saapasvartensa pohjattomiin syvyyksiin, veti juhlallisen näköisenä esiin tuon suuren vihreän pullon ja piti sitä hevosen edessä kehoittavalla humyilyllä.

„Siis, Ben Buckey, teidän kallisarvoisen terveyttenne onneksi! Minut saa nylkeä elävänä, jollette te ole oivallisin pala hevosen lihaa, mitä koskaan on laukaillut Colorado-virran ja mahtavan Brazosin välillä. Siin’ on — ottakaa!“

Oikeastaan olisi elukan pitänyt nyt asettua istumaan takajaloilleen, ottaa pullo taitehikkaasti kavion ja nivelen väliin ja viedä se huulilleen, se ei olisi ollut

mitään kummallista, mutta kelpo eläin näytti kuuluvan raittiudenystäviin, sillä se ei tehnyt mitään sel-laista, vaan kuopi kaviollaan ja kohotti päätään, kat-sellen vakoilevasti tuonne kalliosatulaan päin, joka kaukana ja korkeana kaareili yli metsän. Melkein pe-lästyen solautti vieras pullon jälleen saapasvarteensa ja katseli mustangia täynnä ihmettelyä.

„Te olette oikeassa, Ben,“ sanoi hän kunnioittavas-ti, „nyt täytyy pitää vaaria ja lopettaa tämä hullutte-lu. Mutta jotta aika ei kävisi teille pitkäksi ja toisel-ta puolen laajentaakseni teidän tietojanne, tahdon tu-tustuttaa teitä paikkakunnan merkillisyyksiin, koska silmänne näkevät sitä ensikertaa, kuten minunkin. Tuo puro, joka virtaa jalkojenne ääressä ja hypähte-lee ulvoen yli kantojen ja kivien, kuten raisu varsa präröillä, kuuluu Plum Creckiin, Luumupuroon, jo-ka kutsuu mahtavaa Brazosia isäkseen, sillä se kato-aa tähän suurenmoiseen virtaan. Ja siinä onkin pei-jakkaan kunnianarvoisa, vesitie, sen vakuutan teille, sillä samalla kuin se lähettää laineensa Brazosiin, an-taa se nimensä tuolle kalliosatulalle yläpuolella met-sää, tuolle mahtavalle Hochjochille, kuten ne täällä-päin maailmaa nimittävät Plum Creck’iä. Oletteko kä-

sittänyt niin pitkälle? Se hyvä, ystäväni, sitten tahdon todistaa teille, että maailma joskus näyttää peijakkaan toisenmoiselta, kuin mitä olette tottuneet katselemaan aina jotenkin terävillä hevosensilmillänne. *Look up!* *) Täältä kalliolle saakka ei ole muuta kuin metsää, ei muuta, — eh? Eikö ole? Minä kysyn, eikö ole! — — hahaha! Suuresti erehdyitte, Ben Buckey, se ei ole pelkkää metsää! Sillä tämän paikan ja kallion välillä ammittaa mahtava „Antiloopinkita“, vaikkakin näyttää siltä, kun ei löytyisi mitään aukkoa puunlatvojen välissä, kuitenkin — — — kuinka? Tahdotteko ehkä sanoa jotain?“

Puhuja keskeytti sanatulvansa ja katseli tutkivasti hevosta. Tämä kuopi jälleen rauhattomasti maata, katseli vuorenselänteelle päin ja hirnahti kovasti. Ja kuule! taas ilmestyi tuo kummallinen akustillinen ilmiö. Kaukaa, kaukaisesta avaruudesta tuntui hiljainen kaiku vastaavan hirnumiseen; se toistui lukemattomia kertoja, paisui vähitellen ukkosentapaiseksi jyrinäksi ja, tullen hiljaisemmaksi ja hiljaisemmaksi, vähitellen kuoli. Vaan nyt oli arvoitus ratkaistu. Tuol-

*) Katsokaa ylös. Suoment. muist.

la puolen Creckin löytyi mahdoton rotko, ehkä vaipuneen tulvuoren kraateri, jonka kukkulamaista pohjaa ympäröivät jokapuolelta taivasta hipovat kallioseinät. Täällä syntyivät nuot kummalliset ääniaallot ja kajahtelivat sieltä ukkosen rajuudella metsiin.

Sittenkuin kaikki oli jälleen hiljaista, kuivasi Ben Buckeyn isäntä käden selällään silmiään, laski kirjavakukkaisen seppeleensä harmaan hattunsa lierille, painaen sen syvemmälle otsalleen ja katseli mustangia sääliväisesti.

„Minä ymmärrän teitä, ystäväni“, sanoi hän hiljaa, „te ajattelette äitiänne, Izaa, joka löysi kuolemansa ylhäällä, „Antiloopinkidassa“, sillä niin nimitetään tuota ulvovaa kalliorotkoa. Useinhan olen kertonut teille, kuinka hän heitti isäni, jonka nuo kirottut salapoliisit luulivat ampuneensa niin monta kertaa kuoli-aaksi, että hän piti parempana kuolla itsestään, niin, kuinka hän heitti tämän peijakkaanmoisen kunnonmiehen, sanon minä, rotkon reunalle ja itse pillastuneena hyppäsi sinne alas. Isäni on kertonut minulle sen omalla suullaan, Ben, ja te voitte siis panna sen totuudesta nahkanne vetoon, jos sattuisitte jonkun keran keskustelemaan tästä tapahtumasta toisten he-

vosten kanssa. Mutta jääköön se asia, Ben. Mennyt on mennyttä. Hän oli, sen vakuutan teille, yksi kunnon hevosia ja on varmasti löytänyt sisäänkäytävän tai vaaseen. Sillä miksikä ei löytäisi hevostaivasta, kysyn minä?! Minä kysyn, miksikä — —“

Mutta tähän loppui äkisti tuo paljon lupaava, filosofinen käsittely. Varuillaan oleva Ben päästi äkkiä hiljaisen, melkein vihellystä muistuttavan hirnunnan vapisevista sieramistaan ja alkoi kulkea takaperin metsään. Samassa hetkessä, ennenkuin elukka ennätti hengähtää toista kertaa, istui jo ratsastajakin satulassa, heitti pyssyn olalleen, ja katseli jännitettyinä kallioille päin. Kului kolmisenkymmentä sekuntia. Silloin näkyi pilviäpiirtävällä kalliosatulalla neljän elukan edessä istuvan kuskin yläosa, näyttäen pitkän matkan päästä automaattiselta leikkikalulta; se ryömi vitkalleen yli kallion ja katosi sen toisen pään kohdalla alkavan vuoristometsän viheriään.

Mutta tuo lujasti asestettu vieras, kirjavista kukista kiedottu seppelä hatullaan vihelsi iloisesti, käänsi hevosensa ja oli muutaman silmänräpäyksen kuluttua kadonnut aarniometsän runkojen taakse.

TOINEN LUKU.

Eräästä noitten vanhanaikuisten, neljän muulin vetämien postivaunujen akkunasta jotka vyöryivät välkeän Plum Creek-Ridgen vuorisolan kautta, pilkistivät ruskettuneet, raittiit tytön kasvot, jotka katselivat loistavin silmin alas mahtavaa Antiloopinkuulua. Tuolla alhaalla oli kaikki hiljaista. Vaijeten kumartelivat puitten kirjavat latvat, sillävälän kun nuo jättäläissuuret kallioröykkiöt niitten alla lepäsivät majesteetillisessa rauhassaan — ylevinä, suurina ja liikkumattomina, kuten ikivanhoina aikoinakin.

Nyt punakat tytön kasvot katosivat taas ja postivaunujen sisällä lausui hiljainen ääni:

„Eikö se ole kummallista, miehet! Muutama sekunti sitten kuului pitkä, ukkosmainen jylinä „Antilopin-kidasta“ ja nyt on kaikki jälleen niin hiljaa, niin vaiti, kuin olisimme uneksineet. Eikö se kuulostanut hevosen hirnunnalta?!“

Vaunuissa olijain keskuudessa syntyi hiukan liikehtimistä; pitkä laiha salolainen, joka istui vastapäätä somaa tyttöä, silitteli arvelevasti pitkiä, mustia

viiksiään, painoi tavattoman suuren olkihattunsa niskaan ja katseli viekkaalla, etevämmyytensä tuntevilla hymyilyllään ympärilleen.

„Minä olen vaan yksinkertainen mies, te ihmiset“, sanoi hän kumealla äänellä, kiinnittäen silmänsä nuoreen naiseen, „minä olen vaan yksinkertainen mies, te ihmiset, mutta minä olen lukenut kirjoja. Se ei ollut hevosen hirnuminen, *to be sure*,*) sillä mistä se olisi tullut? Se oli pikemmin raatokotkan kirkuna —“ ja kuten sattuma olisi tahtonut tätä viisasta tuomiota pilanteon puuskassa vahvistaa, ilmestyi samassa hetkessä kaksi mahtavaa kotkaa lähelle vaunuja; ne laskeutuivat hitaasti metsään ja katosivat vihreään lehtimereen, joka kallioharjanteen alapuolella, jonne vaunut vierivät, levisi kaikille puolille kaukaiseen taivaanrantaan saakka kuten meri ainakin. „Näettekö nyt, ihmiset“ iloitsi tuo pitkä salolainen viitaten ulos akkunasta pyssyinsä piipulla, „minä olin niin hiiden varma asiastani, sillä minä olen kirjoja —“

„Hiiteen kirjojenne!“ keskeytti raaka ääni, „te tekisitte paremmin tukkiessanne siunatun kitanne,

*) Olkaa varmat. Suoment. muist.

Abraham Shortweight, sillä kauniilla lörpetteyllänne osoitatte te kunnioitettaville läsnäolijoille sen, minkä minä jo kauvan olen tiennyt, nimittäin, että te olette suuri narri!“

„Mitä! Minäkö — narri?“ kiljui loukattu, tehden liikkeen, ikäänkuin hän tahtoisii piiloittaa pyssynsä vaunujen istuimen alle, „minäkö narri?! Well, well! Ellen tuntisi teitä niin hyvin, Jerry Bluffer, ja ellei tämä bostonilaisen sivistyksen saanut nuori neiti olisi läsnä, niin kuiskaisinpa korviinne muutaman sanan, joka hankkisi teille jokseenkin epämieluisan selvityksen minun arvoisasta persoonastani. Mutta, kuten sanoin, tämä nuori neiti, miss Helen Harvey, estää minua — —“

„Oh, älkää ollenkaan välittäkö minusta mr. Shortweight“, keskeytti hänet neiti, samalla kuin halveksiva hymyily väreili hänen kasvoillaan, mutta tuo pitkä salolainen oli olevinaan, niin kuin ei olisi kuullut esitystä, vaan jatkoi, sysäten pyssynsä vaivalla syrjään, liikutetulla äänellä:

„Estää minua, Jerry Bluffer, esiintymästä teitä vastaan niin kuin mies, joka kykenee käsittelemään ampuma-asettaan!“

Jerry Bluffer, hurjan näköinen, nuori poika, purskahti luonnottoman käheään nauruun ja heittelehti istuimellaan niin kovasti sinne tänne, että molemmat revolverit, jotka riippuivat karkeissa kannikkeissa nahkavyöstä, hakkasivat kalahdellen hänen koipi-
aan.

„Menkää ja piiloutukaa, Abraham Shortweight,“ huusi hän, „minä tiedän, että te olette mies, joka pidätte hyvänäne ilman vastaan mukisemista minun ystävälliset huomautukseni teistä, sillä te tiedätte, kuka minä olen. Minä olen — hyväntahtoisella luvallanne, miss Harvey — huonoin ihminen Ameriikassa. Paatuneista konnista, jotka tekevät tämän kunnioitettavan valtion epävarmaksi, olen minä kaikkein pirullisin. Yhä vaan luvallanne, miss Harvey — taikkapa ei myöskään, sillä sellainen mies, kuin minä, ei voi antaa mitään arvoa teidän kunnioitusta herättävällä bostonilaiselle kasvatuksellenne. Katsokaahan tänne, *ladies ja gents*,*) katsokaa tätä kunnianarvoisaa tuliluikkua sivullani: se on jo juonut saavittain verta ja janoaa vielä enemmän. Painettua en minä ole

*) Naiset ja herrat. Suoment. muist.

lukenut tosin, kuten te, ystävä Abraham, mutta salo tuolla oli kirjani, hurja aroelämä kouluni, virkamiesten ja sotilasten kovat pääkallot minun kivitaulun ja pyssyni oli kivikynäni. Mutta älkää pelätkö minua senvuoksi, jokseenkin kunnioitettavat läsnäolijat, sillä minä olen teidän ystäväanne; iloitkaa ennen, että olen luonanne, sillä niin totta kuin olen yksi raivoisimpia mellastajia Texasissa, niin tuo kummallinen, rotkosta tuleva melu ei lähtenyt hevosesta eikä kotkista, kuten tuo „helläjalka“ tuolla tahtoi meitä uskotella, vaan oli se Jim Siniparran sotaulvonta, rosvon, joka hiipii meidän vaunujemme ympärillä, hyökätäkseen äkkiä kimppuumme ja juodakseen veremme!“

Näitten sanojen jälkeen kulki väristys läpi vaunujen, sillä paitsi tuota paha, paha miestä ja nuorta neitiä, joka oli kuunnellut häntä hymyillen, liikahtivat kaikki Jim Sinipartaa mainitessa istuimillaan ja katsahivat pelokkaasti synkkään metsään, sillä vaunut olivat jo kauvan sitten jättäneet ridgen*) ja vierivät nyt korkoaruunkoisten tammien välitse.

Pitkän aikaa istuivat kaikki sisällä olijat hiljaa,

*) Kallion. Suoment. muist.

niin että Jerry Blufferilla oli tilaisuus tointua itse siitä vaikutuksesta, jonka hänen mahtava puheensa oli matkaan saattanut. Sitten vääntyivät hänen kasvonsa raivokkaaseen hymyilyyn ja hän sylkäsi kiivaasti ulos vaunun akkunasta.

„Olkaa pelotta, *ladies ja gents*,“ sanoi hän koroittaen ääntään, samalla kun hän, kuten sanojansa vahvistaakseen, löi kovasti revolveriaan, „olen huonoin mies Amerikassa enkä ole vielä syönyt puolista. Tämä on, nähkääs, peijakkaan hyvä sattuma teille, sillä nyt syön minä Jim Siniparran, postirosvon, jos hän uskalltaa hyökätä vaunujemme kimppuun. Kaikki kunnioitettavat läsnäolijat olette sen aterian todistajat, jonka tässä tapauksessa aion syödä, ja vakuutan teille, ettei ruutia ja lyijyä, joita minun on tapaa käyttää suolan ja pippurin asemasta, pidä säästettämän“.

Paitsi pitkää Abraham Shortweightiä, joka koetti olla huolettoman näköinen, ja iloisesti hymyilevää nuorta neitiä bostonilaisine kasvatuksineen (hän ei nähtävästi ollut vähintäkään huolissaan), oli Jerry Blufferin kanssa postivaunuissa vielä kaksi henkilöä. Yksi niistä oli, kuten helposti voi päätätä hänen ulkomuodostaan, lähetyssaarnaaja, mutta toinen oli ryy-

syinen lurjus, reikiä täynnä olevine hattuineen ja takkuisine, hajalleen riivittyine partoineen, hunningolle joutunut maankiertäjä, joka — aivan kuten muut onnellisemmatkin ihmislapset — luonnollisesti piti parempana matkustaa vaunuissa, sen sijaan, että olisi kulkenut haavotetuilla jaloillaan piikkisten metsien läpi, ja oli varmaankin kerjännyt kokoon matkaraahan, tai ehkäpä oli sen varastanut. Jokaisesta sanasta, jokaisesta huomautuksesta hänen matkakumppaniensa puolelta purskahti hän hirnuvaan nauruun, ja veteli pitkällä likaisilla sormillaan tuota oikean parran loistoperikuvaa, ikäänkuin olisi pelännyt, että se voisi pudota kasvoilta huomaamatta. Kuitenkin oli tämä arvoisa gentleman nyt vaiti, sillä pitkä mr. Shortweight nyökytti hänelle, koska hän oli hänen kiitollisin kuulijansa, paljon merkitsevästi ja asetti pyssynsä pystyyn koipiensa väliin — joka oli merkinä siitä, että hän oli nyt jälleen täydellisesti toipunut pelästyksestään.

„Ei mitään vaaraa, te ihmiset,“ sanoi hän koleasti kaikuvalla, haudantapaisella äänellään ja katsoi jälleen miss Heleneä, jonka täytyi pitää ehkä tuota „te ihmiset“ hänelle tarkoitettuna, salaisena hyväilyni-

menä, „ei mitään vaaraa, sillä meidän mahtava toverimme mr Jerry Bluffer on epäilemättä suvainnut laskea leikkiä. Minä itse — — minä — — kirjasto, ah, kirjat — — se on, minä itse annan hänen, joka tosiaankin on Amerikan rupisimpia koiria, syödä minut jäsen jäseneltä suuhunsa jos seudullamme löytyy ollenkaan rosvoa, jolle kuuluu tuo kadehtittava nimi Jim Siniparta. Tuolla Coloradossa ja indianien alueella kuuluu tämä maantierosvofirma ryöstäneen postin viisitoista kertaa, siellä pitää se asuntoa, mutta minun laskujeni mukaan löytyy kaikkialla pieniä ryövärinsällejä, jotka kunnianhimosta ovat esiintyneet tällä kuuluisalla nimellä. Mutta löytyisikin yksityinen ja haavoittumaton ihminen lihaa ja verta, ja jos hän koettaisikin tällä siunatulla hetkellä kierrellä ajoneuvojamme, niin olkaa sittenkin huoletta; sillä minäkin otan teidät mahtavan suojelukseni alle. Minä olen vaan yksinkertainen mies, mutta minä olen lukenut kirjoja. Sulkekaa minut vankilaan, ja te saatte nähdä minun murtautuvan ulos — minä olen laskenut, kuinka se tehdään, asettakaa minut verenhimoista ryöväriä vastaan ja te saatte nähdä, kuinka hän omasta tahdostaan antaa minun teurastaa itsen-

sä. Tulkoonpa hän vaan! olemme rohkeita koiria ja me olemme valmiina ja myös yksimielisiä, kas tässä, Jerry Bluffer, ojennan minä teille käteni sovinnoksi ja suojelusliitoksi Jim Sinipartaa vastaan! Puistelkaa!!“

Tuo maankiertäjä purskahti hirnuvaan nauruun, samalla kun molemmat yksimieliset totisesti pudistivat toinen toisensa käsiä. „*Bravo, gents*“, huusi hän.

„Antakha oikein hänelle, tuolle mahtavalle koiralle, ja antakaa minun myöskin olla läsnä. Hipp — hip — hurraa! Se sattuu!! Tosin en voi mitään puolestani pelätä, sillä katsokaa tänne, minun taskuni ovat tyhjäät ja minä viisi veisaan kaikille maailman rosvoille, mutta suuren Scott’in nimessä, myöskin näitten ryysyjen alla, jotka minua tätä nykyä verhovat, sykkii täydellisen kelpomiehen sydän, joka, kun on kysymyksessä naisten suojeleminen ei ryömi luolaansa kuten arka coyotti, vaan kysii rohkeasti ympärilleen, kuten karhu. Olen puhunut. Ja nyt, saarnaaja, mitä te sanotte?“

„Minäkö?“ kysyi hengenmies kauhistuneena ja hämmästyneenä ja puhui sitten mahtipontisella äänellä: „Olkoon se kaukana minusta puhua niin jumalattomasti, perkeleellisesti ja konnamaisesti, sillä mi-

nun sydäntäni ei kiinnitetä maailmallisiin turhuuksiin, mutta minun sieluani suojelee Herra, sela. Katsookaahan, jos joku ilkeä ihminen antaa minulle puustin vasemmalle poskelleni, niin käännän hänelle hetimitkohta oikean ja niin edespäin, jos siis rosvo tyhjentää oikean taskuni, niin annan ilolla vasemmankin alttiiksi ja sanon, samalla kun silmäilen häntä rakastavasti: Veli, kuinka on sinun sielusi laita? Niin, veljet, niin minä sanon, se seisoo kirjoitettuna —“

Etemmäksi ei tuo hurskas saarnaaja ennättänyt. Kovalla huudolla hyppäsi hän ylös istuimeltaan, jolle hän jälleen hetkisen kuluttua väkisen paiskattiin. Sillä tuo hirmuinen, jota kaikki nähtävästi odottivat, josta kylläksi oli jo puhuttu, mutta joka todellisuudessa oli täydellisesti odottamaton ja yllättävä, tapahtui nyt tosiaankin.

KOLMAS LUKU.

Ulkona paukahti äkkiä kajahtava pyssynlaukaus, postivaunut viskautuivat äkillisellä nykäyksellä syrjään ja seisattuivat. Muutaman silmänrapäyksen ajan kuului selvästi pelästyneitten muulien korskuna ja niiden kavioitten kalahteleva kallioista maaperää vasten. Sitten vaikenen tämähän, lähestyvän ratsun kavionkopina tuli kuuluvaksi, ja heti kajahti erään miehen voimakas, käskävä ääni.

„*Throw up your hands — and come down!*“ kuului, samalla kuin pyssynhanannapsahdus kaikui selvästi ilmassa, „kohottakaa kätenne ylös ja tulkaa alas!“

Kuski, jolla oli kyllin työtä rauhoittaessa pelästyneitä muulejaan, katsahti nyt vasta ylös ja ojensi, seuraten tarkasti käskyä, kätensä ylös. Noin viidentoista askeleen päässä istui hevosen selässä hampaihin asti asetettu mies, joka oli ollut piilossa solan puoliksi sulkevan kalliomöhkäleen takana ja postivaunujen lähestyessä oli äkkiä laukannut esiin. Pitäen pyssyä poskellaan, kaksi pistoolia saatavilla vyössään ja paljastettu, pitkä veitsi kylliksi näkyvässä saappaan var-

ressa, tuli hän varovaisesti lähemmäksi, samalla kuin kuski laskeutui alas kuskipukilta ja kädet kohotettuina ylös seisahtui elukoittensa eteen. Tuskin oli hän päässyt maahan, kun rosvo hurjalla huudolla nelisti puoliympyrässä postivaunuihin päin, seisatti mustanginsa, kääntäen sen ympäri yhdellä tempauksella ja tähtäsi pyssyllä vaununakkunaan.

„Ladyt ja gentlemannit!“ huudahti hän nyt, tosin innokkaalla, mutta kuitenkin kohteliaalla äänellä, „olen suuresti iloissani kohdatessani sattumalta teidän mitä korkeimmassa määrässä kunnianarvoisan seuranne ja esitän itseni teille persoonallisesti vaihtaaksemme muutamia kohteliaisuuksia. Pyydän teitä senvuoksi jättämään jokseenkin sievän „matka-arkkunne“ ja ennen ulos tulemistanne panemaan pois kaikki aseenne — sillä niin totta, kuin olette nyt Texasin kunniakkaalla alueella, paiskaan minä ensimmäiselle, joka uskaltaa vihollisena astua vastaan, kourallisen lyijyjyviä vasten naamaa, niin että hän, kuten vanha pawnee-päällikkö, pikimmiten veisaa kuolinlaulunsa, kähertää skalpisuortuvansa ja matkaa autuaitten metsästysmailla. *Ladies ja gents!* Kohottakaa nyt siunatut etukäpäälänne ylös, sillä niin

vaatii kohteliaisuus, kun lähestytään minun hemmetin kunnioitettavaa persoonaani, ja kavutkaa sitten alas!“

Kesti muutamia sekunteja, ennenkuin alkoi syntyä liikettä „matka-arkussa“; ottamatta lukuun nuorta tyttöä, istuivat kaikki sisällä olijat tyrmistyneinä ja epävarmoina. Jo kun huomattiin ensimmäiset merkit sen laatusesta vaarasta, josta oli ollut puhe, kun ulkoa äkkiä kuului kaikuva pyssyn pamaus, ja kun vaunut heittäytyivät ylöshyppivine muuleineen syrjään, tapahtui matkaseuran yksityisissä jäsenissä äkillinen muutos, joka ei mitenkään vastannut heidän ulkonaista ulkomuotoaan. Tuo ilkeä mies näytti kerrassaan unohtaneen verenjanoisen ilkeytensä; nopeasti päästi hän irti molemmat mahtavat revolverinsa kannikkeistaan ja pisti ne — vaunujen istuimen alle. Sittenkuin tämä oli tapahtunut, tarrasi hän, välittämättä toisten kohtalosta, kuten meritaudin runtelema, kiinni naapuriinsa, pitkään mr Abraham Shortweighthiin, joka puolestaan teki epätoivoisen yrityksen piilottaakseen pyssyään ja löytämättä sopivaa paikkaa laski sen vapisevin käsin poikkipuolin vaununlattian yli. Myöskin lähetyssaarnaajassa tapahtui muutos;

tuosta rakastettavasta muodosta, jolla hän oli luvannut luovuttaa taskunsa rosvolle satunnaisesti palvelukseksi, ei ollut jälkeäkään huomattavissa; yhteenpuristetuin huulin istui hän ja napitti mustan nuttunsa tiukasti ja lujasti aina kaulaan asti. Ainoastaan maankiertäjä jolla ei ollut mitään muuta kadotettavaa, kuin vähäpätöinen, kurja elämänsä, hymyily, mutta se oli raivoissaan olevan synkeätä hymyilyä. Ainoastaan soma miss Helen näytti pysyvän todellisessa huolettomuudessaan. Leimuavin silmin katseli hän lähemmäksi laukkaavan rosvon voimakasta muotoa ja rohkeaa ryhtiä ja väräytti tuskin silmäluomiaankaan, kun tämä käänsi hevosensa ympäri ja ojensi pyssynsuun akkunaan. Hidastelematta seurasi hän vaatimusta, nosti käsivartensa ylös ja astui alas. Häntä seurasi tuo lukenut mr Shortweight, jota näytti nyt riivaavan tanssitauti, ja Jerry Bluffer, Amerikan rupisin koira, joka lähetti ryövärielle rohkaisevan, tuskallisen hymyilyn. Hänen takanaan näkyi jumalanmiehen vaippuva vartalo, ja viimeisenä maankiertäjä, joka näytti jälleen löytäneen vanhan mielenlaatunsa ja mylvivällä naurulla käänsi nurin tyhjät housuntaskunsa. Toiset pelästyivät tästä rohkeudes-

ta ja olivat vaiti, jokainen oli näet tuntenut rosvossa Jim Siniparran, sillä hänen kasvojaan peitti nahkainen naamio, jonka alempi osa oli varustettu pitkillä sinisillä villalangoilla, jotka kuten sininen parta, laskeutuivat rinnalle.

Kosk’ei kukaan ulostulleista kohotetuin käsin rivissä seisovista tehnyt hankkeita syödäkseen suuhunsa rosvon, niinkuin oli luvattu, nelisti hän vaunujen luo, loi tutkivan silmäyksen niitten sisälle ja sulki ovet. Sitten palasi hän takaisin, ratsasti aivan odottavien editse ja nosti tervehtien hattuaan.

„Ladyt ja gentlemanit!“ sanoi hän anteeksi pyytävällä äänellä, „minä toivon, että te voitte kutakuinkin hyvin ja kiitän teitä kohteliaisuudestanne, johon kaikki voimin koetan vastata. Olen Jim Siniparta, Kansasin ja Coloradon postirosvo — ja ei minulla senvuoksi olisi mitään tekemistä teidän kauniin maanne kanssa, ellei minua olisi tuonut tänne erityinen kauppatoimi, jota seikkaa saatte kiittää siitä huvista, että saatte tehdä tuttavuutta minun arvoisan persoonani kanssa. Sillä se lienee toki teille, jos olette miehiä ettekä ulvovia koojotteja, oivallinen nautinto kohdata poikaa, jonka kantapäillä on tätä nykyä kolmetoista sheriffiä

ja jonka kiinniottamisesta on 5,000 dollarin palkinto. No, eikö sitten ole? Minä luulen, että niin on! Ylipäänsä, gentlemanit, pitäkää minua aina kaikinpuolin kunnonmiehenä, sillä näitä minun käsiäni ei tahraa mikään viaton veri, ja jos joku väittäisi, että Jim Siniparta olisi ryövännyt köyhän miehen tai loukannut jotain ladyä, niin on hän valehtelija, lurjus, jolla ei ole senkään vertaa siveellistä tunnetta, kuin mr Ben Buckeyllä, mustangilla minun ruumiini alla. — — *Gents!* Tämän vähän karkean, mutta hyväätarkoittavan esipuheen jälkeen ryhdyn toimeeni, joka ikävällä kyllä on siinä, että tuo — tuolla seisova ryysyinen, kunnioitettava herrasmies sallisi tapahtua tarkan tutkimisen ryysyissään.“

„Mitä — — minäkö? Oletteko te ehkä sairas?!“
kirkui mieronkiertäjä ja vavahutti kohotettuja käsiään. „Ettekö näe hienosta univormustani, että kuulun maantieritarien yhdistykseen, tai pidättekö ehkä minua veronylöskantajana?“

„Älkää ollenkaan kursailko, eversti“, vastasi Jim Siniparta kärsimättömällä hymyllä, vaihtaen pyssynsä revolveriin, samalla kun lähestyi mieronkiertäjää, „kas tässä, eversti,“ jatkoi hän heiluttaen kahta bull-

doggrevolveria, „tässä on minulla kaksi siroa lelua teidän saakelin jaloa persoonaanne varten, jota samalla tahdon puolustaa sillä, että sotilas ei mielellään luovu aseistaan. Mutta nyt kiirehtikää, jotta nämä hyvin kunnioitetut ihmiset voisivat jatkaa matkaansa!“

„Eversti? Sotilas? Piruko teitä riivaa?!“ koetti lurjus vielä kierrellä, mutta rosvo kohotti uhkaavasti pistoolejansa, hyppäsi alas satulasta ja polki raivokkaasti jalkaa.

„*Come off!*“ *) huusi hän. „Parta pois mies, ja tänne kymmenen tuhatta dollaria sisältävä kukkaro, joka teillä on mukanaan — sillä niin totta kun tiedän eroittaa aasin ja mustangin, niin riistän ryysynne pala palalta päältänne, jollette pidä parempana luovuttaa sitä!“

„No sitten“, vastasi tuo niin äkkiä everstiksi koroitettu lurjus, samalla kun toiset katselivat hänen suuhunsa, „minä näen että olen tunnettu ja vielä kerran luovutan aseeni. Te olette kirotuin koira kaikissa unioonin 36 valtiossa ja minä toivon, että Jumalalla ja salapoliisilla on vihdoinkin tilaisuus hampukköyden

*) Tule esiin! Suoment. muist.

avulla lähettää teidät parempaan maailmaan!“

Rosvo nyökäytti uhmaten päätään.

„Ah, tuohan kuuluu toki asiaankuuluvalla, eversti Lang, ja minä kiitän teitä. Mutta kuitenkin on kohteliaisuus toisen veroinen; voin vakuuttaa teille, että pidän teitä niin arvokkaana koirana, että ansaitsisitte olla rosvo. Mutta nyt, mies, *go ahead!* *) ja kuoriutukaa nyt ulos somasta kuorestanne, kuten banaani, sillä toisilla kunnioitettavilla ihmisillä alkavat jo käsivarret vapista!“

Tuossa tuokiossa oli mieronkiertäjä täydentänyt kuorimisen. Tuo pörröinen, langalla kiinni sidottu parta putosi maahan ja paljasti kauniit, miehekkäät kasvot hyvinhoidettuine viiksineen. Rääsyt putosivat kappale kappaleelta hänen yltään niiden alta ilmestyi näkyviin moitteeton, harmaa puku, joten maankiertäjästä muutamassa sekunnissa oli tullut gentlemani. Kun hän pisti kätensä saapasvarteensa ja päästeli auki käärittyä sukkaansa, ojensi Jim Siniparta uudestaan revolverinsa uhkaavasti vieraan rintaa kohden, mutta se ei ollut kumminkaan mikään ase, jonka hän

*) Kiiruhtakaa edelleen. Suoment. muist.

veti esiin salaisesta kätköstä, vaan litteä, mustasta nahasta valmistettu paketti jonka hän ojensi rosvolle sapekkaasti kiroten.

„Siin’ on, ottakaa ja tulkaa hirtetyksi, mutta laskekaa edes alas aseenne. Kunniasanani, että olen nyt vallan aseeton ja kokonaan teidän vallassanne.“

Heti paikalla laski Jim Siniparta aseensa, otti käteensä käärön, avasi sen ja laski siinä olevat setelit. „Se lyö yhteen, eversti“, sanoi hän hyviliään, „se lyö yhteen, kymmenen tuhatta dollaria hyvissä seteleissä. Minä kiitän teitä. Mutta miehenä, joka tahtoo arvioida tunnollisesti, en toki millään muotoa ota teiltä koko tätä summaa, vaan tässä on — ottakaa! — teille takaisin 300 dollaria, jotta voisitte mukavasti matkustaa kotiinne ja nostaa tapauksesta melun — — Ja nyt, gentleman, joudun teihin!“

„Aivan oikein, Jim“, huusi eversti nauraen, samalla kun maantierosvo kääntyi toisten miesten puoleen, „älkää säästäkö heitä, sillä tuo vääräsäärinen lehmi-paimen on pahin roisto Ameriikassa, hänen pyssynsä on juonut saavittain verta, vielä neljännestanti sitten vannoi hän syövänsä teidät elävänä“.

„Minulle on suuri huvitus, että minut syö suuhun-

sa gentleman, joka arvelee voivansa minut sulattaa“, vastasi Jim kohteliaasti, tarttui mustangiansa ohjaksista ja seisahtui kerskailijan eteen. „Well — Sir?!“

Jerry Bluffer teki liikkeen, ikäänkuin hän olisi tahtonut tuskissaan hypätä ulos laajoista saappaistaan. „Se on verinen raato, joka väittää, että minä olisin teitä pilkannut!“ mylvi hän. „Tosiaankin olen huonoin mies Texasissa, ja senpä vuoksi asetunkin Teidän puolellenne ja olen teille apuna nitistäessänne nämä helläjalat hengiltä. Kas tässä käteni, Jim Sini-parta! Minä se olin, joka sain aikaan että toiset jättivät aseensa vaunuihin, minä — mutta tämä minun naapurini tässä, kapinen preeriakoira, Abraham Shortweight, jolla on taskussaan 287 dollaria, väitti, että te vapaaehtoisesti annatte hänen tappaa itsenne“.

„*Hear it Ben!* Kuuletteko sitä?“ sanoi rosvo hiljaa hevosensa korvaan, kun Jerry Bluffer oli lopettanut. Sitten lisäsi hän kovaa:

„Te olette aivan tavaton konna, roisto ja petturi. Pitäkää vaan itse kätenne, minulla ei ole mitään tekemistä sellaisen lurjuksen kanssa kuin te. Ja te, Abraham Shortweight, laskekaa huoletta alas kätenne, sillä panen pääni pantiksi, että te kaikki olette asetto-

mat!“

Heti kopeloi pitkä salolainen taskujaan ja kurotti rosvolle rahakukkaroon: „Tässä, mr. rosvo, ovat nuo 287 dollaria. Te olette minusta tuhatta vertaa parempi, kuin tuo petollinen Jerry Bluffer!“

„Pitäkää rahanne ja luopukaa pois haukkumisesta,“ sanoi tuo peloittava päätänsä puistellen ja viittasi sitten myöskin vapisevaa saarnaajaa astumaan toiselle puolen, jonne eversti oli tällä välin istunut ja katseli toisia ivallisesti hymyillen. Mutta posteljoonin täytyi alistua rosvon tutkimuksen alaiseksi, mutta kun ei häneltäkään löytynyt aseita, sai hänkin astua toisten joukkoon, niin että ainoastaan miss. Helen jäi vielä yksinään jällelle; hän oli jo aikoja sitten laskenut alas kätensä ja katseli nyt odottavasti rosvoa. Mutta ennenkuin tämä kääntyi häneen päin, veti hän saapasvarresta puoliksi täytetyn vihreän pullon ja heitti sen everstille. „Siin’ on,“ huusi hän hyvántahoisesti, „ottakaa hyvä kulaus ja antakaa pullo sitten myöskin toisille!“

Nuo pelostaan tointuvat gentlemanit eivät hukanneet silmänräpäystäkkään ja puhelivat iloisesti pullon ääressä, samalla kun rosvo astui miss. Helenen taak-

se.

„Lady, minua pahoittaa melkoisesti, vakuutan teille“, alkoi hän, pakoittaen hiljaa tyttöä kääntymään häneen, mutta pysähtyi äkkiä ja peräytyi hiljaisella hämmästyksen huudahduksella takaisin. „Pyhä Habakuk! Minulla ei ollut tähän asti ollenkaan aikaa tarkastaa teitä ja pidin teitä, niin totta kuin elän, vanhana mummona!“

„Paljon mahdollista — mutta te olette velkapää osoittamaan samaa huomaavaisuutta nuorellekin naiselle, ja minä toivoisin, että te sallisitte minun nousta vaunuihin“, vastasi Helen ja astui muutaman askeleen vaunuja kohti.

Jim Siniparta seisoi kuten unessa ja katsoi hänen jälkeensä, sitten välähti hänen mielessään eräs ajatus, ja hän tarttui poiskiirehtivää käsivarresta. „Ovatko aseet vaunuissa?“ kysyi hän terävästi. Miss Helen katsoi hetken aikaa tummiin silmiin, jotka loistivat naamion takaa ja nyökäytti päätään. „Kyllä, siellä on niitä enemmän kuin mitä voitte hallita kahdella kädellänne!“

„Ah! Ja teillä oli aikomus ampua minut kuoliaaksi?!“

Tyttö ei vastannut mitään, mutta hänen leimua-
vista silmistään voi päätätä, mitä hänen sisällään ta-
pahtui.

Rosvo piteli vielä pientä vapisevaa kädöstä omas-
saan ja katseli ihmetellen tytön kauneita kasvoja.
„Minä uskon teitä,“ sanoi hän, „Jumalan nimessä, us-
kon minä teitä. Te olette enemmän arvoinen, kuin
nuo pelkurit pojat tuolla yhteensä. Ah! Ja niin kaunis
— kuinka kaunis te olette, Mamie!“

Veri nousi tytön kasvoihin. „Jättäkää minut! Mi-
nun nimeni ei ole Mamie, vaan Helen — Helen Har-
vey, Jones Millin rauhantuomarin tytär, sir! — ja jos
kohta olenkin kaunis, niin ei se koske teihin kuiten-
kaan!“

„Huh! Minä luulen että Jim lausuu henelle imar-
teluja,“ kuiskasi pitkä Abraham Shortweight ja hei-
lutti tuskallisesti päätään. „Huu, jos minulla olisi
ampuma-ase käsissäni — ah — uh — saakelin roisto,
riiviö, lurjus, konna, rosvo, hirtehin — —“

„Pst! Seisattakaa toki kerskaava puhemyllynne!“
keskeytti häntä eversti. „Iloitkaa ennemmin siitä, että
olette ilman aseita, sillä tuskissanne voisitte pian tap-
paa itsenne. Kuulkaahan mr. Shortweight ja mr. Bluf-

fer, minä pidän teitä tietysti gentlemanneina, mutta kuitenkin sen ohessa kirottuina, petollisina konnina ja niin raukkamaisina pelkureina, ettei niin halpamaisia löydy tässä maassa. Tämän kaiken sanon tietysti kaikella asiaan kuuluvalla kunnioituksella ja suurimmalla kohteliaisuudella, ja minua ilahduttaa, jos olette yhtä mieltä minun kanssani.“

Jerry Bluffer nyökkäsi myöntävästi päätään. „Siinä olette, piru vie, oikeassa, vieras — minä sanon „vieras“, sillä saakeli minut syököön, jos aavistankaan, kuka te oikeastaan olette — te olette, hitto vie, oikeassa, toistan minä, sillä tuota pitkäkoipista Abraham Shortweightiä pidän myöskin minä ulvovana preeriasutena, joka on liian huono minun kelpo pyssylleni. Mitä minuun itseeni tulee, niin on minun käytöksessäni, jota varmaankin olette tarkastellut iloisella ihmetyksellä, jonkunlainen hieno politiikka, ja minä vannon teille tämän voimakkaan käsivarteni nimesä, että kerran tulee päivä, jolloin minut löydätte aterialta — aterialta, *gents*, joka erään — hiljaa — st — st — Siniparta katselee meihin päin —“

Rohkea puhuja vaikenä äkkiä ja rosvo kääntyi jälleen vankiinsa päin.

„Luuletteko niin, Helen“, sanoi hän vapisevalla äänellä, „luuletteko niin? — Entä jos minä sanon että te olisitte kykenevä tekemään minut uudeksi ihmiseksi, te, rohkealla luonnollanne ja kauneilla, ruskeilla silmillänne?! — Helen“, jatkoi hän äkkiä, samalla kuin kohotti tuon pienen, vastustelewan käden ritarillisesti huulilleen. „Te olette varmasti noita, sillä niin totta kuin voitte tavata siunatun ristimänimenne, niin syvästi ei yksikään tyttö ole minuun vaikuttanut. — Kuinka te olette kaunis! — Kuulkaahan, koko kukkaron, sisältävän 10,000 dollaria, jonka olen ottanut everstiltä, antaisin teille yhdestä ainoasta suukkosesta teiltä!“

„Te olette huono laskija, Jim Siniparta!“ vastasi tyttö rohkeasti.

„Jumalan nimessä, te olette oikeassa, mutta olkoon sittenkin — no, tahdotteko?“

„Oh, te ette ymmärrä minua! Te olette huono laskija, koska luulette, että yksi suutelo Helen Harveyltä olisi saatavissa 10,000 dollaria sisältävällä kukkarollanne. Ainoastaan mies, joka antautuu minulle kaikesta sielustaan saa joskus minua suudella.“

„Siis vannon teille, Helen, että minä olen tuo

mies!“

„Ja minä vannon teille, etten koskaan tule Jim Siniparran, postirosvon puoliseksi!“

„Hyvä on, Helen, me näemme vielä toisemme“, virkahti rosvo, samalla kun laski vapaaksi hänen käteensä ja hypähti satulaan. „Me näemme pian jälleen toisemme, Helen, sillä piru minut viekään, jollen kannan tänään viimeistä kertaa tätä naamiota. Tässä on pantti, Helen, tahdotteko sen ottaa?“

Tyttö nyökkäsi hymyillen ja ojensi kätensä, sill’aikaa kun rosvo irroitti kirjavan metsäkukkakiehkuran, joka oli hänen hattunsa laidalla ja heitti sen hänen käsivarrelleen. Sitten käänsi hän hevosensa ja nelisti metsää kohden. „Nouskaa sisään miehet,“ huusi hän jälkeensä. „Kun ammun pyssylläni, voitte lähteä liikkeelle „matka-arkkuinenne“. Ja te, eversti Lang, voikaa hyvin! Vakuutan teille, että minulle oli hiidenmoinen huvitus kohdata teitä jälleen!“ — —

Viiden minuutin kuluttua kuului paukaus, ja vanhanaikaiset postivaunut läksivät liikkeelle. Kun pyörien ratina ja kavioitten kapse, kaikuen milloin kovemmin milloin heikommin, hälveni vähitellen, oli metsässä jälleen hiljaista ja rauhallista kuten ennen-

kin. Ei mikään osoittanut hyökkäyksen paikkaa, pait-
si tyhjää, viheriää pulloa, joka surullisesti, taittunein
kauloin, makasi matalan kalliolohkareen alla.

Jim Siniparta pysähtyi vielä tammimetsikön kes-
kelle kukkulalle ja silmäili tarkasti etelään päin.
Tuo pahamaineinen, sinipartainen naamio oli kadon-
nut ja sen sijaan olivat jälleen ilmaantuneet esiin
tuon kauniin muukalaisen miehekkäät kasvot Plum-
Creekin rannalta. Kun pitkällisen odotuksen jälkeen
kaukana taivaanrannalla vielä kerran ilmestyivät
korkealla kallioharjanteella vähäpätöiseltä näyttä-
vät, hitaasti etenevät postivaunut, tempasi hän pääs-
tään harmaan lierihattunsa, puisteli aaltoilevia ki-
haroijaan ja puhkesi pitkään riemuhuutoon. Sitten
käänsi hän hevosesensa, taputti hyväillen sen kaulaa ja
laukkasi ohjakset höllinä alas metsään. Hänen edes-
sään hypähti villi kaniini, joka nopeasti puikki pa-
koon sammalpeittoisella maalla korkean ruohon suo-
jassa. Ratsastaja ojensi pyssynsä kuten huvikseen, il-
man huomattavaa tähtäystä, laukasi — ja pikku eluk-
ka teki soman kuperkeikan ja jäi kuoliaana makaa-
maan. Sen mustan tammen ryhmyisten oksain suo-
jassa, jonka alle se kuoli, istui kaksi kotkaa. Kun lau-

kaus kuului, kohottautuivat ne molemmat ylös siipiään löyhytellen, mutta laskeutuivat heti jälleen alas puristaen kynsillään oksia. „Krrr! Krrr Jättääköhän se meille nyt tuon kauniin paistin?“ näyttivät toisen läpitunkevat silmäykset kysyvän. „Mutta ei! Katsohan tuota! Tosiaankin — täydessä nelissä kohottaa hänen ylös ja katoaa tiheikköön. — Hiiteen menköön ratsastusnäytteineen, joka vei meiltä paistin! Ah! Ei nyt ole enää mikään huvitus olla kotka!“ Toinen ojensi ylös paljaan kaulansa, katsoi puolisoaan hyväksyvästi ja alkoi käheästi kirkua. „Krrr! Krrr! Toivottaisiin tästä itseni hiiteen, ellen olisi itse hiiden lintu!“ — Hetkisen hatseli ensimmäinen tuikeasti maahan, sitten hyppeli se kömpelösti tanssien toverinsa luo ja koki kirkuen antaa tälle oivallisen nokaniskun. „Heittiö! Tuon taidon on hän varastanut siltä ihmiseltä, joka on tehnyt Kettu Repolaisen! Krrr! Krrr!“ ja käheästi nauraen, johon läheinen Antiloopinkita pilkaten vastasi, kohosivat molemmat ylös ja liitelivät aukon kautta viheriässä aarniometsän katoksessa ulos avaraan eeterimereen.

NELJÄS LUKU.

Muuten niin hiljaisessa Coryel countyssä, jonka eteläinen osa ainoastaan nautti sitä kunniaa, että Fort Worthin ja Georgetownin välinen posti kulki sen kautta, vallitsi jo useita viikkoja vilkas elämä ja hyöriä, jonka luonne olisi ollut omiaan täyttämään oudon henkilön vakavalla huolella. Joka kerta kun nuo saloseutujen postivaunut kulkivat maailmasta eroitettun Countyn*) läpi nousi niistä kokonainen lasti raa’asti koristettuja ja hampaihin saakka asetettuja miehiä, jotka kilpailivat karkeissa lausetavoissa, pöyrityttävissä kerskauksissa ja pöyhkeilevissä uhkauksissa ja olivat hyvin kerkeitä päästyään ensimmäiseen salooniin**) kalistelemaan arpanoppia ja paukuttelemaan pyssyjään helposti syntyvän kinastuksen johdosta. Siivistys, siivo elämä ja koillisesta tunkeva valitus näytti Coryel countyn rajalla äkkiä kerrassaan tehneen seisahduksen, samalla kun jo sisääntunkenutta va-

*) Maakunta. Suoment. muist.

**) Kapakka. Suoment. muist.

loa sortivat maasta arvoituksentapaisesti nousevat ja salaperäisesti kasvavat varjot. Kapakkain käytäntö oli tullut kolme vertaa yleisemmäksi ja „salonkikeeperit“ eivät koonneet ainoastaan kauneita amerikkalaisia kulta- ja hopearahoja vaan myös sen lisäksi kokonaisia läjiä aseita, vaatteita, sormuksia ja juveleja, joita vieraitten gentlemannien täytyi pantata lopetettuaan säästönsä. Kirkot seisoivat tyhjinä, sillä juuri sabatinpäivä oli muukalaisten vallattomin ja sen johdosta coryelilaisille kaikkein sietämättömin päivä. Koulunopettaja oli antanut oppilailleen luvan ja hän sai nyt tehdä kasviopillisia havaintoja metsässä ja kentillä sekä harrastaa muita tutkimuksia, mutta hänen täytyi välttää visusti kohtaamista kasvatiansa kanssa, sillä nämä olivat tulleet aivan villeiksi verenhimoisten muukalaisten maahanhyökkäyksen kautta, ruvennut sotapolulle ja uhanneet piestä pahanpäiväiseksi opettajan — Chingachgookin, Suuren Kalkkarokäärmeen — sekä kiduttaa ja skalpeerata hänet ja ampua hänen wigwaminsa palavilla nuolilla tuleen. Kirouksia, vannomisia ja uhkauksia kuului kaikilta kaduilta, pyssyjen ja revolverien paukkinna jokaisen pensaikon takaa, mutta kuitenkin eivät, ta-

vallisissakin oloissa harvinaiset, murha- ja ryöväystapaukset olleet millään muotoa lisääntyneet, vaan ihmeellistä kyllä, huolimatta kaikesta hurjasta elämästä, pikemmin vähentyneet.

Tämän kummallisen mullistuksen keskuspukeena oli keskellä Coryelin kreivikuntaa sijaitseva Jones Millin „kaupunki“, täällä jo kunnioitusta herättäväksi paisuneen Plum Creekin varrella. Sen asujamisto oli noin 246 asekuntoista miestä, 83 vaimonpuolta, 13 koululasta ja 49 ulvovaa „baby“ (pienokaista). Tähän aikaan oli väkiluku tässä maailmankaupungissa kasvanut noin viidelläkymmenellä päällä, joista 45 kuului noille hurjille muukalaisille ja loput muutamille satunnaisesti läsnäoleville indianeille, kauppatuottajille ja muille „helläjalkaisille“, jotka, seuraten yhteistä tulvaa, olivat vihdoin hampaat kauhustakalisten saapuneet Jones Mill’iin. Mutta täällä muuttui kumminkin tuo painostava mieliala oikein iloiseksi ja huolettomaksi, sillä niin useitten henkipattojen, luultujen murhamiesten, rosvojen, murtovarkaitten, maankiertäjien ja ilman erityistä virkaa olevien *All-*

*aroundmenien**) läsnäolo, yleinen ammuskeleminen ja mellastus, joka Jones Mill'issä saavutti korkeimman huippunsa — tämä ja kaikki muu sai nyt selvietyksensä.

Coryel countyn *sheriffi*, yksi Lännän parhaimpia ihmismetsästäjiä, oli kuollut ihanasti ammattinsa mukaan, se on, hän oli joutunut jonkun *desperadon***) käsiin, jonka vangitsemiskäskyä hän kuljetti taskussaan, jo oli vetänyt viimeisen henkäyksensä. Nyt oli käsissä uuden sheriffin nimitys Coryeliin, tyhjäksi jääneen sheriffinviran täyttäminen. Kaikki nuo, osaksi todellisesti, mutta suurimmaksi osaksi ainoastaan näennäisesti niin hurjat miehet, jotka olivat kokoontuneet tänne salomaakuntaan, olivat tyhjäksi jääneen paikan hakijoita, ja heidän vaateliaalla esiintymisellään, heidän omituisella konniksi alentumisellaan oli omat syynsä. — Sheriffin, tuon tärkeän ameriikkalaisen toimeenpanevan virkamiehen paikka vaatii ei ainoastaan „kaukaisessa Lännessä“

*) Seudulla käytetty nimitys maankulkijoista. Suoment. muist.

**) Merkitsee oikeastaan: toivoton, myöskin hurja; tässä tarkoittaa se ryöväriä. Suoment. muist.

ja „auringonpaisteisessa Etelässä“ rohkean, sukkelan, kaikkiin lakia vastustavien *outlawien**) — niin kuuluu maassa tavallinen nimitys — kujeisiin tutustuneen miehen vaan myöskin pohjoisessa ja idässä, sillä lakien ja niiden toimeenpanijan halveksiminen on aivan samanlainen sekä maalla että kaupungissa, kaikissa noissa salaperäisissä olennoissa, jotka ovat hyljänneet porvarillisen yhteiskuntaelämän. Mutta Lännessä sekä erittäinkin niillä alueilla, jotka jylhine vuoristoineen, äärettömine metsineen ja loppumattomine preerioineen ovat erittäin sopivia lainvastustajille, jotka muodostavat täällä vaarallisimmat desperadot, siellä eivät vielä riitä nämä mainitut ominaisuudet ollakseen kelvollinen sheriffin virkaan. Täällä vaatii se miestä, joka itse puolittain kuuluu noihin hillittömiin desperadoihin, on kasvanut tai elänyt heidän keskuudessaan. Se vaatii kuolemaan saakka päättäväistä poikaa, joka ei pidä lukua hengestään, johon on yhdistynyt ketun viekkaus ja haavoitetun karhun rohkeus, ja joka synnynnäisen taipumuksen tähden antautuisi rosvon ammattiin, ellei kohtalo oli-

*) Lainhalveksijat. Suoment. muist.

si tehnyt hänestä laillista ihmismetsästäjää — sillä mitään muuta eivät ole länsiamerikkalaiset sheriffit. Heidän keskuudessaan löytyy miehiä — kiertelevien outlawien kauhuja — jotka ovat ampuneet tusinoitain ihmisiä metsissä ja aroilla yhtä kylmäverisesti kuin petoetäimiä, ja jotka harjoittavat veristä käsi työtään, johon laki antaa heille luvan, kunnes he itse kaatuvat nopsan vastustajan kuulasta tai teräksestä. Yhdeksässä tapauksessa kymmenestä on ainoastaan nopeus, joka tuottaa voiton; nähdä toinen toisensa ja tapella eläimellisellä raakuudella on samassa tehty. Voittajaksi jää se, joka ennen ennättää kohottaa pysyn poskelleen, tempaista veitsen vyöstään ja onneton se sheriffi, joka ratkaisevassa hetkessä ei voi käyttää nopeasti käsiään, jonka pettää silmän varmuus ja sydämen rohkeus.

Luonnollisesti ei sellaisia miehiä ole kaikilla kauduilla löydettävissä, ja tusinoitten joukossa, jotka tunkeilevat saadakseen tällaisen vapaaksi jääneen paikan, löytyy ainoastaan harvoin yksikään, joka voisi tyydyttävästi vastata tämän vaivaloisen viran vaatimuksia. Niitten valtioitten hallitus, joka saa eritoten kärsiä outlaw-rauhattomuudesta, on senvuoksi

ottanut tavaksi (vielä nykyaikanakin menetellään samoin) nimittää sheriffiksi sellaisia miehiä, jotka olivat huonossa huudossa tappelijoina ja seikkailijoina, yleisesti tunnettuja, alati ampumiseen valmiita väkivallantekijöitä, joitten pyssyt eivät olleet ainoastaan rauhallisten „farmarien“ vaan myös erämaitten villien poikien kauhuna. Tavallisesti pantiin tähän virkaan yltiöpää ja kaikkia takaa-ajoja välttävä desperado, ryöväri tai maantierosvo, joka sitä ennen armahdettiin, samalla kun vapautettiin hänet rangaistuksesta, kun hän vannoi rupeavansa tottelemaan lakeja, ja täten saatiin kaksi karpästä yhdellä iskulla. Sen lisäksi pääsi maa vapaaksi pelätystä henkilöstä, ja samalla kun hänen koko luopumaton rajuutensa käytettiin lain palvelukseen, saatiin toisia samanlaatuista olentoja vastaan ase, jollaiseksi ei joka mies kolvannutkaan. — —

Nuo Coryel countyyn kokoontuneet miehet olivat kaikki rajun lännen elämän tyyppisiä, alkaen todellisesta desperadosta, jolla oli omallatunnollaan puolentusinan ihmisen henki, puolikasvuiseen, suurisuiseen lehmäpaimeneen, ja Idästä tulvanneihin seikkailijoihin saakka, jotka käytöksensä ja esiintymisen-

sä peloittavaisuudessa koettivat jäljitellä ensinmainittuja. Mutta syy, joka teki tuon salomaanpaikkakunnan Jones Millin kaikkien noitten ihmisten päämääräksi ja saattoi heidät täällä yllä pitämään tuota heidän värisyttävän draamallista vallattomuuttaan, oli yhdeydessä sen seikan kanssa, että mainitussa paikassa asui Countyn suurimmassa arvossa pidetty rauhantuomari, Nathaniel Harvey, jonka neuvo oli suuresta merkityksestä uuden virkamiehen nimitysasiassa.

* *
*

Jones Millissä oli juhlapäivä. Nuo 246 asekuntoista miestä olivat käärineet kaulaansa kirjavia kaulaliinoja ja valaneet niiden ympäröimään torveen muutamia kannuja tulivettä, vaimoväki seisoj puhelemassa kaduilla ja nuo 49 laiminlyötyä pienokaista pitivät huolen juhlamusiikista, sillä tänään piti hänen armonsa, rauhantuomarin tyttären, miss Helenen palata takaisin Bostonista, missä hän oli vuosikauden nauttinut Idän korkeampaa sivistystä ja oli epäilemättä tullut „peijakkaan finiksi ladyksi“. Hänen Armonsa itse, pitkä, laiha „squire“ harmailla viiksil-

lä, istui ovensa edessä, polttaen ruskeassa piipussa*) parasta tupakkaa mitä oli löydettävissä Abraham Shortweightin puodissa, — ainoa kaupungissa — yritti, olkoon se sanottu sen kunniaksi, joka juoksullaan itse New-Yorkin kadun, Wallstreetin, ihmistungoksessa kykeni saamaan joltisenkin tyhjän tilan viidessäkymmenessä sekunnissa. Tämän mahtavan tuomarin ympärille olivat ryhmittyneet piiriin kaikki tyhjäksi joutuneen sheriffinviran hakijat, sillä rauhantuomarin oli, kuten oikean amerikkalaisen maistraatinjäsenen sopi, puistellut jokaisen kättä, niin että jokainen luuli olevan itsellään toiveita ja asetti nähtäville parhaimmat puolensa, tai ne, joita hän tarkoituksensa saavuttamiseksi piti edullisimpana. Ainoastaan kaksi miestä puuttui tästä arvoisasta seurasta, kaupunkilainen porvari Abraham Shortweight ja muukalainen Jerry Bluffer, sillä nämä molemmat olivat saaneet Hänen Armoltaan luvan matkustaa kaunista miss Heleneä vastaan, johtaakseen hänet varmasti isän syliin.

Oli jo lähes kello kuusi, kun kaukaa äkkiä kaikui

*) Maissinkorresta tehty piippu. Suoment. muist.

huuto, joka antoi odottaville sen tiedon, että odotetut olivat saapuneet näkyviin. Lähemmäksi ja lähemmäksi tuli riemuhälinä. Vieraat gentlemanit, jotka ympäröivät rauhantuomaria, hyppäsivät ylös maasta ja puhkesivat kaikuviin suosiovihellyksiin. Rauhantuomari itse astui esiin katsellakseen pitkin katua — ja viimein pistäytyivätkin esille tungettelevan ihmisjoukon keskeltä vaunut, joissa istui kolme henkilöä, kaksi miestä ja sievä, nuori miss, jolla oli olkihattunsa laidalla suuri sepele nuorteista metsänkukkasis-ta. Arvoisan squiren talon luo saavuttuaan, hyppäsi hän keveästi maahan, tunkeutui kiljuvien sheriffikokelasten parven läpi ja vaipui tuomarin syliin, joka painoi hänet vaieten rintaansa vasten. Kun yleinen suosionosoitus, joka ei tällä hetkellä tullut ilmoille ainoastaan miesten kirkunana, vaimojen nyyhkytyksinä ja katupoikien elämöimisellä, vaan myös pysynpaukkeena ja pistoolinlaukauksina, alkoi hiljetä, nousi rauhantuomari tyttärensä tukemana vaununpyörälle ja teki merkin kädellään, jolloin alkoi syvä hiljaisuus.

„Kansalaiset ja vieraat gentlemanit!“ sanoi hän suurella arvokkaisuudella, pyyhkien käsiselällään ryp-

pyisiltä kasvoiltaan kaksi herneen kokoista kyyneltä, „tämä peijakkaan sieväksi muuttunut nuori nainen on meidän oma, rakas tyttäreemme, joka oleskeli vuosikauden kaupungissa noiden leivottujen papujen ja heidän hienon sivistyksensä parissa pystynokkaisen tätinsä luona, käymässä koulua. Nyt on hän tullut meitä tervehtimään, gentlemanit, ja minä panen vetoon kaksi vanhaa hevoslointa, että hän on oppinut lukemaan ja kirjoittamaan sekä ajanut päähänsä suuren kertomataulun. Sen suuren, gentlemanit! Meidän jo helkkarin oppineen koulumestariimme ei ole onnistunut päntätä päähänsä muuta kuin pieni. Niin, te miehet, minä lyön siis vetoa kannullisen tulivettä, että tuossa pikku päässä piilee enemmän sivistystä, kuin tiedän kaikkien kunnioitettavissa aivoissanne yhteensä. Mutta minä en sano tätä teille millään muotoa moitteeksi. Idän auringonvalistus ei ole meitä varten, mutta meidän naisväkeämme ei se voi vahingoittaa. Heidän ei tarvitse kyntää peltoa ja teurastaa karjaa, heidän ei ole tarvis ampua kenenkään äidin poikaa, pieksää ja skalpeerata ketään, eikä kukaan vaadi heiltä, että he hirttäisivät hevosvarkaan. Kaikki nämä pyhät velvollisuudet kuuluvat

meille, miehille, ja tuon hiidenmoisen hienon, mutta kumminkin joutavan ja vahingollisen Idän sivistyksen, joka voi pitää härkää juhtana ja hevosenosvoa sairaana miehenä, vieköön piru, jos hänkään on kyllin tuhma sitä tehdäkseen. Mutta oli miten oli, tyttäremme Heleneä, jonka tahdomme koroittaa saakelin korkeaan asemaan, ei voi bostonilainen kasvatus vahingoittaa, sillä ensiksikin saa hän laskea uudestaan tuon peijakkaanmoisen veijarin, kaupunginkirjurin, laskut, jottei tämä gentleman nylkisi meitä nahkoina päivinemme, ja toiseksi voi hän kirjoittaa verolistoja, jotta me, kuten muutkin säädylliset kaupungit, kahden vuoden väliajan jälkeen voimme kerätä jälleen muutamia dollareja kaupunkimme hyvinvoivilta porvareilta“.

Kun näiden sanojen johdosta syntyi epäsuosiollinen nurina ja useita pyssyjä lauaistiin, niin vaikeni rauhantuomari hetkeksi ja sylki hyvää tarkoittavasti edessään seisovan Jerry Blufferin suurelle, harmaalle hatulle.

„Olkaa rauhallisia, kansalaiset“, jatkoi hän, „älkääkä salliko häiritä itseänne tämän päiväisessä ilossanne, sillä aikomuksemme ei ollut sekoittaa puhee-

seeni politiikkaa, vaikka sappeni paisuikin, kun ajattelin seurakuntamme muutamia heittiöitä. Etupäässä on aikomuksemme kiittää molempia arvoisia gentlemanejä Abraham Shortweightiä ja Jerry Blufferia, jotka ovat saattaneet meidän rakkaan tyttäreemme turvallisesti takaisin, ja pudistaa heidän kättään tässä teidän silmienne edessä. Kas tässä, herraseni — pudistakaa!”

Sekä tuomarin että koko kokoontuneen seurakunnan ihmeeksi ei kumpikaan niin suuresta kunniaosta osalliseksi tulleista tehnyt yritystäkään tarttua tarjottuun käteen, ja kaikki, jotka olivat jo avanneet kitansa puhjetakseen suosiohuutoihin, jäivät äimsityneinä ja liikkumattomina tuijottamaan. Se oli kauhistava hetki. Kuinka tulisi se päättymään? Viisi pitkää, pitkää sekuntia kului, silloin astui Abraham Shortweight askeleen lähemmäksi hämmästynttä squireä, katsoi joukkoa alas vaunuista suurilla kauhistuneilla silmillä, kohotti pyssyään, tähtäsi ohitse liitävää pilveä ja laukasi ilmaan.

Sitten kun laukauksen ääni oli jälleen hälvennyt ja yleinen jännitys oli saavuttanut korkeimman huipunsa, nyökäytti hän aavemaisesti päätään ja puhui:

„Vetäkää takaisin siunattu kätenne, tämän uljaan kaupungin suuri päällikkö, sillä nyt ei ole mitenkään rauhan eikä ilon, vaan sodan ja hirmuisen verenvuodatuksen aika. Tulkoon ihonne rautaiselle kananlihalle, ihmiset, ja sitokaa arvoisat saapasvartenne kiinni, ettei sydämenne solahda sinne, sillä minä ajon kuiskata teille sanan, joka saa teidän verenne hyytymään jääksi ja teidät itsenne joko vapiseviksi kaniineiksi tahi raivokkaiksi karhuiksi. Mutta lähettäkää naiset kotiin, ja käskekää heitä sulkemaan lapset varmoihin piilopaikkoihin ja ennen kaikkea viekää tämä hento lady, rauhantuomarin tytär, asuntoonsa, sillä hänen kuuluisa bostonilainen kasvatuksensa estää minua uskomasta verta janoavaa salaisuutta hänen neitseellisille korvilleen, jottei häntä siinä paikassa kohtaisi halvaus, ja jott’ei häntä taas ryöstettäisi isänsä sylistä“.

Näitten sanojen perästä syntyi naisten joukossa suuri napina, jota keskeyttivät ainoastaan miesten kiroukset, kun nämä kehoittivat vaimojaan menemään kotiin, tuolla heille omituisella, rakastettavalla tavalla. Myöskin rauhantuomari, katsahdettuaan hetkisen tutkivasti salaperäistä Shortweightia kasvoihin, astui

alas vaununpyörältä, tarttui hymyilevää Heleneä käsi-
puolesta ja talutti hänet, huolimatta vastahakoises-
ta päänpudistuksesta taloon. Jännitys tuli sietämättö-
mäksi. Jerry Bluffer otti hattunsa päästään ja katseli
suuttuneena paikkaa, johon Hänen Armonsa oli su-
vainnut sylkeä. Puhuja tähtäsi jälleen eetterissä leijai-
levaa pilveä, joka ei vielä koskaan ollut tehnyt hänel-
le paha, ja vaunun ympärillä seisovat miehet huusi-
vat rajusti: „*Go ahead!*“ — „Avatkaa siunattu puhe-
masiinanne!“ — „Antakaa meille koko laukaus yhdellä
kertaa!“ ja löivät uhkaavasti revolverejaan. Abraham
Shortweight ei liikkunut. Hän tähtäsi, ampui ja ojen-
si odottavasti kätensä. Sitten astui hän kiihoittuneen
näköisenä askelen takaisin. — Pilvi ei pudonnut alas.

Jo tähtäsi hän uudestaan, mutta silloin astui on-
neksi rauhantuomari talosta, sijoittui kunniapaikal-
leen vaununpyörälle ja viittasi puhujaa jatkamaan.

„Teidän Armonne, kansalaiset ja vieraat gentlemä-
nit!“ alkoi hän ja heitti viimeisen uhkaavan silmäyk-
sen poiskiitävään pilveen, „minä olen vaan yksinker-
tainen mies, mutta minä olen lukenut kirjoja, sillä
muutenhan minun olisi vallan mahdoton pitää teil-
le tätä mahtavaa puhetta, joka houkuttelee silmän-

ne pullistumaan asuinkuopistaan ja saa teidän arvoisat sappenne kiehumaan, jollei se pane teitä kuttistumaan tuskasta kokoon ja tee teitä kaikkia ulvoviksi preeriasusiksi. Kuulkaa minua, gentlemanit, avatkaa korvanne ja myös silmänne, sillä te näette minussa ja minun ystävässäni Jerry Blufferissa kaksi miestä, jotka ovat seisonneet tänään maailman verenhimoisimman roiston, ryövärin, hevosvarkaan, murhaajan, väärentäjän ja heittiön vastassa, taistelleet hänen kanssaan alligaatorin raivolla ja vuodattaneet hänen kalleimman sydänverensä, voimatta häntä saada pois hengiltä päästä jalkoihin asti, sillä piru on nähtävästi tehnyt hänet haavoittumattomaksi. Kunnioitettava squire, Nathaniel Harvey, tiesi peijakkaan hyvin, mitä hän teki, kun hän lähetti meidät hennon, bostonilaisen kasvatuksen saaneen tyttärensä seuraksi, sillä ilman meitä näkyisi päivä läpi useista kohdin hänen ruumiistaan ja harmaapäinen isä saisi nyt puistella nuoren, kukoistavan tyttärensä sijasta kylmän ruumiin kättä. Ylös, te Jones Millin miehet, tarttukaa aseisiin, asettukaa tämän kaupungin kunnioitettavan päällikön johdon alaisiksi, kaivakaa tomahawki ylös maasta, veisatkaa kuolinlaulun-

ne ja lähtekää mitä pikemmin sotapolulle, sillä minä en anna hickorypähkinääkään teidän kaikkien suloisesta hengestäne, en ruostunutta naulaakaan teidän vaimoistanne ja pienokaisistanne. Hirvittävä murhamies, murhapolttaja ja ryöväri hiipii desperadojoukkoineen tämän siunatun kaupungin ympärillä, hyökätäkseen sen päälle salakavalasti ja laahatakseen sen kunnioitettavat asukkaat teuraspenkille —“

Hirveä melu keskeytti tällöin puhujan; nuo hurjat gentlemanit, jotka vainosivat sopivaa tilaisuutta rohkeutensa osoittamiseen, hyppäsivät sikin sokin peloittavasti kiljuen, laukasivat pyssyjään ja häilyttivät aaltoilevia hiuksiaan, päästellen haukkuvia, indiaaneilta opittuja luonnonääniä. Taustalla alkoivat muuttamat innostuneet cowboyt tanssia hurjaa sotatanssia. Mutta vaununpyörällä seisova squire käski kovalalla äänellä vaikenemaan ja kehoitti puhujaa lähemmin selvittämään asiaa.

„Kun kuljimme tänään tuossa puolenpäivän seuduissa Plumcreek-kallion yli, te ihmiset“, jatkoi mr. Shortweight kolealla äänellä ja piiloitti tahtomattaan pyssyn selkensä taakse, „kuului Antiloopinkidasta kammottava huuto, joka kuulosti kuolleen hevo-

sen hirnunnalta. Sillä elävältä en ole koskaan kuul-
lut moista huutoa, ennemmin nälkäiseltä raatokot-
kalta. Mutta se ei ollut kumpaistakaan, vaan nyky-
ajan pelottavimman rosvon sotahuuto, jonka kuului-
sa seuralaiseni, tuo suurenmoinen koira Jerry Bluf-
fer heti tunsu, ja jonka myös minä voin sanoa avoi-
min otsin. Miehet! Hetki on tullut! Pidättäkää henkeä,
asettakaa säärenne tanakasti siunattujen ruumiitten-
ne alle ja ottakaa minun kauhea ilmiantoni vastaan
rauhallisesti, jos se vaan on mahdollista. Oletteko val-
miit? — Hyvä sitten. . . . yksi, kaksi, kolme. . . : se oli
Jim Siniparta, postirosvo!!! (suuri liikutus). Hän se
oli, te ihmiset! Se oli tuo metsän peloittava hyena it-
se, ja niitten rohkeitten matkustajien veri, jotka istuivat
kanssamme postivaunuissa, hyytyi jääksi, niin
että heidän hampaansa kalisivat. Muutamat uhka-
sivat skalpeerata itsensä, toiset yrittivät tehdä itse-
murhan, ja päällikkömme arvoisa tytär pyörtyi kah-
desti. Se saattoi meidät jälleen tajuntaamme, kansa-
laiset, me muistimme velvollisuutemme ja vannoi-
me syövämme tuon verenhimoisen rosvon elävänä
ja pieksävämme hänet pahanpäiväiseksi, vaikka mei-
dän olisi täytynyt jättää ihana elämämme. Ja me

pidimme sanamme, te ihmiset, ja söimme hänet yhdellä verolla, jota hän ei unohtane viimeisenä päivänäänkään. Kun vuorenharjanteen alapuolella olimme saapuneet suuren kiven luokse — te kaikki tunnente seudun — ampui tuo roisto äkkiä vaunuja, kuskia ja muuleja. Kuski syöksyi kuoliaana alas pukilta, muulit kaatuivat potkien maahan, ja eräs meidän vieressämme vaunuissa istuva hengenmies, jonka nyt varmaankin on piru vienyt, sai läven hattuunsa, niin että hän heti teki testamenttinsa ja antoi henkirahjensä. Me toiset istuimme hiljaa ja odotimme sopivaa hetkeä hyökätäksemme verikoiran päälle. Hän tuli, gentlemanit, hän tuli. Varovaisesti lähestyi ryöväri meidän vaunujamme, heitti silmäyksen sisälle ja huusi raivoisalla äänellä: „Tänne rahanne, te neekerit, ja tänne tuo vaalea tyttö, joka on seurassanne, tahi —“ etemmäksi ei hän ehtinyt, sillä siinä silmänräpäyksessä tapahtui jotain ihmeellistä. Eräs kanssamme matkustava pelkuri lurjus, joka katalasti kutsui itseään everstiksi, nousi, veti saapasvarresta kymmenentuhatta dollaria, — (suuri innostus, uhkaavaa mylvinää) — kymmenentuhatta dollaria! Voitte nylkeä minut elävänä, jolleivat ne olleet oikeissa hyvissä

seteleissä! — ja ojensi ne tuolle roistolle. Mutta minä, te ihmiset, mutta minä —“

Tässä pysähtyi puhuja hiukan ja katsahti salaa Jerry Blufferia, kun tämä nyökkäsi hänelle täynnä ihmettelyä, niin löi hän nyrkillään pyssynperään ja jatkoi kovasti ja sukkelasti:

„Mutta minä, te ihmiset, hu! minä syöksin rajumyrskyn rajuudella tuon suuren ryövärin kimppuun, laukaisin kaikki kuulani häneen ja mukiloin hänen päätään lähellä olevaan kivipenkkiin. En ajatellut rahojani, vaan tein sen pelastaakseni tämän kaupungin hennon tyttären, jota tuo roisto pääasiallisesti oli tarkoittanut hyökkäyksellään. Ja sittenkin olin vähällä sortua, sillä taisteltuani peloittavan, epätoivoisen taistelun voipuivat voimani, ja jollei tämä kunnioitettava gentleman tässä vieressäni olisi rientänyt avuksi, niin lepäsi minun runneltu ruumiini nyt surkuteltavassa tilassa Antiloopinrotkon kallioluolassa!“

Yleinen, kauhea äänettömyys. Rauhantuomari pisti tavattoman suuren palan purutupakkaa suuhunsa ja Abraham Shortweight veti syvältä henkeä, lopettaakseen mahtavan puheensa ei vähemmän suurenmoisella kostohuudolla ja antaakseen suunvuo-

roa kunniaikumppanilleen Jerry Blufferille. Vaan tämä ennätti ennen häntä, hän ei malttanut enempää. Kun pitkä salolainen avasi juuri suunsa jatkaakseen puhettaan, tarttui Bluffer häntä kiivaasti olkapäästä ja tempasi häntä, että hän hoippui vaunun reunaa vasten ja istuutui sille hämillään. Sitten hyppäsi edellinen itse tuomarin eteen, ojensi häntä kohden syljen tahraaman hattunsa, ikäänkuin pitäisi hänen kuivata se, ja puhkesi vihlovaan sotahuutoon.

„Who — who — whopee!! Antakaa sille oikein, sille suurelle koiralle, ampukaa hänet, hirttäkää hänet, paloitelkaa hänet, sillä ei edes minunkaan, Ameriikan suurimman lurjuksen, onnistunut häntä täydellisesti tappaa. Verenhimoiset kätyrit seisoivat hänen vierellään ja riistivät minut irti hänestä, kun olin juuri syömäisilläni hänen keuhkonsa. Joka sana, jonka tämä kunnianarvoisa gentleman, Abraham Shortweight, on teille sanonut, on niin totta kuin Biblian historia, sillä minä itse näin hänen painivan Jim Siniparran kanssa, se olin minä itse, joka suurimman vaaran hetkellä syöksyin pelastajana hurjistuneitten päälle ja revin meidän arvoisan ystävämme ruumiin irti murhaajan kynsistä. Silloin heittäysin itse hänen

päälleen, kuiskasin hänen korvaansa kaikkien kohteliaisuuden vaatimusten mukaan nimeni — ja hän kalpeni. Hän viskasi pyssyinsä ruohistoon ja rukoili henkeään. „Teidän kanssanne en voi voimiani mitailla,“ huusi hän. „Pitäkää kiirettä ja lopettakaa minut, jos janoatte vertani“. Samassa vedin esiin bowiepuukko-ni, sillä kaikki minun kuulani istuivat jo hänen arvottomassa nahkassaan, ja tähtäsin häntä keuhkoihin. Ja nyt olisin vapauttanut varmasti vapisevan maailman hänen läsnäolostaan, jollei muukalainen, joka kutsui itseään everstiksi, olisi syöksynyt päälleni ja heiluttanut pääni päällä sapeliam, halaistaakseen kalloni. Hän oli käytyri, te miehet, hän oli kauhea desperado ja noiden kymmenen tuhannen dollarin tarkoituksena oli saattaa meidät seuraamaan esimerkiksi. Mutta hän pettyi, hän ei tiennyt kenen kanssa hän oli tekemisissä. Molempien kanssa aloin kiivaasti painia, hyökkäsin kiljuen heidän päälleen, raavin, pistin ja pieksin heitä kiukkuisesti, kunnes he voivottellen pakenivat metsään jättäen jälkeensä leveän verijuovan. Yksin jäin taistelupaikalle, otin kulauksen tulivettä Jimin pullosta, jonka olin häneltä ryöstänyt, ojensin squiren hennolle tyttärelle kukkaseppeleen,

jonka voitettu rosvo oli jättänyt jälkeensä muistoksi, ja kokosin yltympäri lojuvat kaatuneitten ruumiit „erämään laivaamme“. Sitten kun tämä oli tapahtunut, asetuin pukille, ja ajoin Coryel countyn rajalle, jossa tuomarin lähettämät ajopelit jo odottivat meidän tuloamme. Ja nyt olemme tässä, te miehet, iloisi-
na ja terveinä ja olemme teille kertoneet tuon tuiman taistelun alapuolella Plumcreekin kalliota. Te näette — kaikki on pelastettu, miss Helen on jo tuomarin jalossa asunnossa, me emme ole kadottaneet ainoatakaan centtiä rahoistamme ja me itse seisomme vahingoittumattomina edessänne. Mutta sittenkin kiehuu teidän verenne minun mahtavan puheeni jälkeen, te miehet, sittenkin pyörivät teidän silmänne — ja teidän päässänne lainehtii, niin että pyssyt vapisevat käsissänne. Sillä vielä elää Jim Siniparta ja hiipii joukkoineen kaupunkimme ympärillä, kostaakseen hävittämällä sen maan tasalle. Ja sen vuoksi nouskaa, te miehet, laulakaa kuolinlaulunne, tanssikaa sotatanssinne ja kähertäkää skalpikiharanne! Whoo — whoo — Whopee!! Ylös! Aseisiin! Vangitkaamme se kavala koira ja hirttäkäämme lähimpään oksaan!“

Tuskin oli puhuja lopettanut, kun korvia huu-

maava melu syntyi uudestaan äänekkäämpänä kuin ennen. Huudot, vihellykset, jalkojen poljenta, kiväärinratina ja pistoolinlaukaukset tärisyttivät ilmaa, ja nuo hurjat gentlemanit alkoivat barbaarisen piiritanssin molempien sankarien vaunujen ympärillä. Turhaan koetti rauhantuomari palauttaa jälleen rauhaa ja saada sanansa kuuluviin vaununpyörältä, niin kovasti kun hän huusikin ja huitoi luisevilla käsillään ilmaa; tuo joka sekunti paisuva melu jatkui yhä. Kun kaikki kokeet jäivät hyödyttömiksi, laskeutui hän maahan päättään pudistellen, viittasi Jones Millin lähellä seisovaa poliisivoimaa kärkevästi tulemaan lähelle ja raivasi sen avulla tien taloonsa.

Myöskin molemmat sankarit kiipesivät alas vaunuista, huusivat vielä kerran kaiken melun ylitse kuuluvalla äänellä: „Ylös! Aseisiin! Kokoontukaa kaupungin päähän sotaretkelle metsän hyenoja vastaan!“, tanssivat vielä hetken kiroillen toisten pahojen miesten kanssa ja läksivät sitten erääseen „salonkiin“ kostuttamaan kuiviksi käyneitä kurkkujaan. Heidän esimerkkiään seurasivat kaikki ne, jotka vielä voivat ylpeästi lyödä taskuansa, tai joilla oli vielä tallella panttitavaroita, ja vähitellen asettui innostus. Yksi

toisensa jälkeen puikahtivat nuo hurjat gentlemanit piilokkaasti pensaikkoon, etsiäkseen kiertoteitä tulivesilähteelle, kunnes paikka rauhaatuomarin talon edessä tuli jälleen hiljaiseksi ja tyhjäksi. Ruudinsavu kohosi hitaasti korkeuteen ja haihtui ilta-auringon punertavaan loistoon. Poissa oli tuo hermoja järkyttävän, panssaroitujen puhetapain tulva, hälvennyt oli sotaisen innostuksen korvia särkevä melu, jonka peitossa kilisivät salaa narrin helistimet. Nyt saivat jälleen suunvuoron lintuset hieckorypuitten ryhmyissä oksistossa ja kotiapalaavat raavaselikot, joitten rauhallinen ammuminen kuului niityiltä.

Rauhantuomarin talossa oli valkohapsisella squirrellä pitkä, totinen keskustelu sivistyneen tyttärensä Helenen kanssa. Kun se oli loppunut, lähestyi hän virkahuoneessa odottavaa kaupungin poliisimiehistöä, jonka koko voima oli yhdistetty ontuvaan Benjamin Sharpiin, laski kätensä viimemainitun olkapäälle ja lausui:

„Te olette helkkarin ovela poliisimies, Ben, ja minulla on taas teille eräs tehtävä, joka saattaisi Pinkertonit mielipuolisuuden rajoille saakka. Teille ei se kumminkaan tuottane mitään erityisiä vaikeuk-

sia. Kuulkaa minua, Ben! Piru syököön minut aamiaiseksi, jos yksikään mies seuraa noitten molempien suurisuitten Shortweightin ja Blufferin kehoitusta kulkemaan metsiin, vangitsemaan Jim Siniparta, jonka olemassa oloa ei yksikään usko. Mutta sittenkin on jutuissa jotain totta, ja koska posti käypi meidän countyssämme joka viikko, tahdon ryhtyä toimenpiteisiin uusien ryöstöjen ehkäisemiseksi. Huomenna takaisin palaavan postin mukana lähtee Austiniin kirje, joka kutsuu tänne salapoliisin, sillä — ah! huomaatteko mitä minä tarkoitan?! — minä en pidä mahdottomana, että tuo rohkea rosvo tulee tänne piiloittuakseen gentlemanien joukkoon omaksi huvikseen ja meidän vahingoksemme“.

„Saakelin hyvin, squire!“ nyökkäsi raajarikko poliisivahti. „Hänhän on sekoittunut tuolla Coloradossa omien vainoojiensa joukkoon ja eksyttänyt heidät järliltään“.

„Niin se on, Benjamin Sharp, teidän tehtävänne on, vahtia tuon tilatun salapoliisin saapumista ja saattaa hänet viipymättä luokseni. Kuten käsitätte, en tahdo, että hän puhelee sitä ennen jonkun gentlemanin kanssa, koska hänen ammattinsa täytyy jäädä sa-

laisuudeksi kaikille noille miehille.“

„*All right*, teidän armonne. Jättäkää se minun huostaani. Niin totta kuin osaatte tavata kolmasti siunatun etunimenne, otan minä tuon odotetun muukalaisen vastaan ja tuon hänet kaikessa salaisuudessa silmiemme eteen.“

Näitten sanojen jälkeen löi poliisimies esimiestään kunnioittavasti olkapäälle, kääntyi ympäri ja liikkasi ulos ovesta, laahaten vaivaloisesti jälestään rampaa jalkaansa.

Kuten kunnioitettava squire, joka hyvin tunsi alamaisansa, oli ennustanut, niin tapahtuikin. Ei ainoallekaan, ei synnynnäisille kaupunkilaisille eikä vieraille miehille, pälkähtänyt päähän seurata kehoitusta Jim Siniparran takaa-ajamiseksi. Koko tuo järkyttävä kertomushan oli vaan molempien salaliittolaisten „puhvi“, arveli jokainen, sitte kun ensimmäinen innostus oli haihtunut, „puhvi“, jonka kautta he arvelivat saavansa etusijan toisten sheriffikandidaattien edellä. Eikö heillä ollut rahansa vielä taskussa? Voiko uskoa tuota 10,000 dollarin everstiä, joka sittemmin rupeesi tuon maantieritarin kätyriksi? Oliko koskaan näillä tienoin kuultu mitään Jim Siniparran hyökkäyk-

sistä? — Kiroillen läksivät petetyt miehet „salonkeihin“ ja koettivat upottaa harminsa tulivesivirtoihin, mikä muuten näyttikin onnistuvan heille hyvin, sillä jo puolisen tunnin kuluttua alkoivat heidän rivot laulunsa kajahdella ilmassa.

Ypöyksin olivat molemmat urheat matkakumppanit, Abraham Shortweight ja Jerry Bluffer, odottamassa ratsumiehiä, joidenka piti seurata heitä metsiin. Mutta he odottivat turhaan — ei ketään kuulunut. Aurinko laski hitaasti, veripunaiset liekit loimusivat taivaalla, ja muutaman sekunnin kuluttua laskeutui synkkä pimeys metsien ja maitten yli. Loistavat kuoriaiset punoivat salaperäisiä rihmojaan oksasta oksaan, hiljalleen huokaili tuuli puitten latvoissa ja kaukana lori Plum Creekin vesi, jota säesti mölysammon syvä kurnutus, jonka koko suku oli kokoontunut yöllisiin pitoihin korkeaan rantakaislikkoon.

VIIDES LUKU.

Pitkin ahdasta jalkapolkua, joka kulki metsän kautta idästä Jones Milliin, ratsasti leveähartiainen, muukalainen mies. Hänen kauniit, sileät kasvonsa ruskeine viiksineen erosivat silmiinpistävästi niitten villien miesten partaisista poskista, jotka suvaitsivat useammaksi viikoksi tehdä Coryelin alueen rauhatomaksi. Myöskin hänen pukunsa erosi suuresti siitä, jota Jones Millissä pidettiin „tarumaisena“. Reikäisen, harmaan lierihatun asemesta oli hänellä muodinmukainen, musta derbylakki. Punaisen tai sinisen villapaidan asemesta kantoi hän harmaata takkia ja sen alla liivejä — oikeita liivejä neljällä napilla, he tuleilla varustettujen housujen sijasta tavallisia harmaita housuja, jotka kumminkin tässä maailmankolkassa olivat hyvinkin harvinaiset, ja varrettomat kengät olivat sidotut kiinni kengännauhoilla — kauheata katsella! — oikeilla, luonnollisilla kengännauhoilla.

Oli puolenpäivän seutu, ja aurinko oli korkealla taivaalla, niin että sen kultainen hehku melkein kohtisuoraan tulvi yli tuon kaitaisen metsäpolun ja

kummallisen matkustajan; muuten olisi voinut luulla häntä kummitukseksi. Vanhuudesta harmaat pinjapuut pudistelivat ihmetellen korkealla kohovia latvojaan, ja noitten iloisten „squirrieliin“ suippojen hampaitten väliin kuoli nauru, kun he vilistivät ylös ja alas pitkin punatammien tuuheaa oksaista runkoa — mokomaa, niin, mokomaa eivät ne koskaan ennen olleet nähneet. Itse linnutkin oksilla vaikenivat hetkeksi, kun muukalainen ratsasti ohitse, ja näyttivät ensin hämmästyvän, mutta sitten katselivat ne häntä uteliaina ja sääliväisesti, jos niin voi sanoa. Ei pyssyä, ei revolveria, ei veistä näyttänyt hänellä olevan, mutta sen sijaan oli hänellä kaulansa ympärillä jotain valkoista, kiiltävää, joka edessäpäin, nutun ja liivien aukeaman alapuolella, leveni yli rinnan ja oli tässä osassa maapalloa ensi luokan harvinaisuus.

Vieras tuli jostain suuresta kaupungista; se kävi kyllin selville hänen vaatetuksestaan. Sittenkin olisi asianymmärtävä ja terävä tarkastelija tehnyt sen huomion, ettei hän voinut olla oikea kaupunkilainen sillä tuon näennäisen huolettomuuden alla, hän poltti piippuaan, olisi hän huomannut alituisen, ehkä tottumuksesta tavaksi tulleen varovaisuuden, joka

ilmeni kaikista hänen jäntevien jäsentensä liikkeistä. Tuosta liikkumattoman levollisesta katseesta hänen tummissa silmissään olisi hän voinut aavistaa, että muukalainen huolimatta kaupunkilaisesta puvustaan oli metsässä kotonaan.

Äkkiä seisautti hän hevosensa, kallisti päätään sivulle, taivutti oikean korvanlehden kädellään eteenpäin ja kuunteli. Mikä veti niin hänen huomionsa puoleensa? Olihan kaikkialla hänen ympärillään rauhaisaa ja hiljaista?! — Linnut lauloivat ja riemuitsivat, tuuli suhisi puitten lehväkatoksessa, ja korkeassa, kirjavassa ruohikossa sirisivät heinäsiirkat. Ei mikään outo melu keskeyttänyt metsän uinailevaa rauhaisuutta. Vaan vaiti — kaukainen, hiljainen rapsahdus kuului äkkiä ilmassa, ja samassa välkähtää mieleen, että joku kuiva oksa katkesi solakan kauriin keveän jalan alla — mutta ei, hiljainen ritinä paisuu hitaasti raskaiksi askeleiksi — se on hevonen, joka tömistää yli kuivan metsämaan — nyt lähenee melu nopeasti likemmäksi ja likemmäksi. Luja astunta, joka tapaa maahan nopeasti ja epäsäännöllisesti, ritisevät oksat, kaliseva pensasto — ei epäilystäkään enää: se on ihminen, joka nopeasti tunkien tiheän pensaston

läpi raivaa itselleen tietä metsäpolulle.

Vielä on ratsastaja kuunnellen ja odottaen hiljaa, silloin taipuvat pensaat tien vierellä erilleen ja sieltä pistää esille vanhan miehen harmaa pää. Suurin, hämmästynein silmin katselee hän muukalaista.

„Kas“, sanoo hän hiljaa, puoliksi itsekseen, „tuossa hän on! Hoho, vieras, sellaisen pojan kynsistä, kuin minä, ei sitä niinkään hevillä pujahdeta. Ja kuitenkin — tässä erämaassa?! *Great Snakes!**) Minä melkein polvistun oman itseni eteen, sillä tämä näppärä työ tekee minut varmaankin Ameriikan tärkeimmäksi poliisiksi.“

Näitten sanojen jälkeen vetäytyivät pensaat yhä enemmän erilleen ja paljastivat leveät, luisevat hartiat, kirjavan kaulaliinan, yläosan kiväärin piipusta ja kahden pitkän, rutikuivan, käsivarren välistä laihan köyristyneen ruumiin, joka nyt läksi liikkeelle ja laahaavin askelin lähestyi ratsastajaa. Aivan hevosen eteen jäi vanhus seisomaan, vetäsi vielä jälkeenjääneen, nähtävästi kankean jalan äkillisellä nykyksellä ruumiinsa alle ja ylitse äyräitten paisuvas-

*) Suuret käärmeet! Suoment. muist.

sa hämmästyksessään kohotti kätensä suun eteen, ikäänkuin tahtoen tukahduttaa hämmästyksen huu-
dahtuksen.

„Pyhä kalkkarokäärme!“ kuiskasi hän. „Jospa Mary saisi tämän nähdä! Tämähän vie voiton kesyistä karhuista, vahakuvista ja kaikista muista luonnon ih-
meistä!“

Sitten otti hän sotilaallisen asennon, veti taskus-
taan puutaulun, jolle oli kirjoitettu sana „Poliisi“, piti
sitä vieraan edessä ja sanoi juhlallisella äänellä:

„Mitä kuuluu teille, mahtava vieras?“

Tämä katsahti puutauluun, pisti oikean kätensä
vitkalleen housuntaskuun ja hymyili.

„Jokseenkin hyvää, arvoisa kapteeni“, vastasi hän,
„mitäpä kuuluu itsellenne?“

„Minä voin peijakkaan hyvin, kunnioitettava vie-
ras, olen vaan vähän hämmästyksissäni nähdessäni
teidät tässä silmänräpäyksessä. Tämä on ehkä mer-
killisin hetki elämässäni. Tuo kunnianarvoisa hattu,
joka on teidän somassa päässä, on ainoa laatuaan
koko Coryel-countyssa, ja tuo valkea teidän rinnallan-
ne — jollei se ole paita, oikea kiilloitettu paita, jol-
laisen olen nähnyt kerran kuvattuna „Texas Siftingis-

sä“,*) niin saa minua sanoa neekeriksi. *By George!**)* Ellen tuntisi teitä, niin luulisin Teitä varmasti tämän kunniarikkaan maan presidentiksi, tai joksikin muuksi mahtavaksi pedoksi!“

Vieraan käsi vavahti. „Te tunnette minut?“ kysyi hän hiukan pilkallisella äänellä. „Minä olen siis tekemisissä hiivatin viekkaan ketun kanssa, päätän minä. No, niin, urhea eversti, kuinka tavaatte minun arvoisan etunimeni?“

„En minä osaa sitä tavata, kunnioitettava vieras, sillä ensistäänkin en ymmärrä tuota vanhalle sotilaalle sopimatonta lasten lorua, ja toisekseen en minä tiedä, mikä teidän nimenne on. Teidän ristimänimenne on minulle tuntematon. Mutta siitä huolimatta tunnen minä teidät, gentleman, ja teidän täytyy se myöntää, että olen ehkä nokkelin vainukoira Kanadan ja Mexikon Golfen välillä. *Why***)* — koko viikon olen jo väijynyt Teitä näissä metsissä ja olen nyt Teidät vihdoinkin napannut kiinni —“

*) Sanomalehti. Suoment. muist.

***) Lievä kiroussana. Suoment. muist.

****) No niin! Suoment. muist.

„*You have, eh?**) virkahti vieras harvaksen, samalla kun hänen taskustaan pistäysi esille välkkyvä revolveri, „aivanko napannut kiinni, eversti, mitä?“

„Niin se on“, vastasi toinen ilman pienintäkään pelon tai hämmästyksen merkkiä ja heitti ihmettelevän silmäyksen kiiltävään ampuma-aseeseen. „*Look here, powerfull stranger*“, jatkoi hän, „katsokaahan tänne, mahtava vieras, tämä tässä on minun virkamerkkini, sillä minussa näkevät silmänne Jones Millin poliisivoiman. Se on vaan puusta, mutta kirjoitus sen sanoo. Ja nyt minä ilman muuta pitkitystä ilmaisen, kuka minä olen, ja kuka Te olette. Minä, vieras, olen Benjamin Sharp ja olen Hänen Armonsa, squire Nathaniel Harveyn lähettämä, ottamaan vastaan kuuluisaa, nerokasta salapoliisia, jonka hän tilasi Austinin poliisipäälliköltä, kun tuo verenhimoinen Jim Siniparta kuuluu mellastavan tuolla Coryelin rajoilla päin. — Mutta te, helvetin ylhäinen muukalainen, te olette — saatte minut hirttää, ellei se ole totta — te olette tuo salapoliisi ja samalla kun sain teidät kiinni, olen toimittanut teoksen, joka saa Piukertonit, kun he sen

*) Te olette, mitä? Suoment. muist.

kuulevat, muuttumaan viheriäisiksi kadeudesta. No, jokseenkin hämmästynyt — vai mitä?”

Tosiaankin oli tuo tarkasti kuunteleva ratsastaja hämmästynyt; sen osoitti kyllin selvään tuo jäykkä kasvojen ilme. Mutta jo seuraavassa silmänräpäyksessä nyökähytti hän päätään ja ojensi kätensä, tarttui sillä Jones Millin poliisin käteen ja pudisti sitä kunnioittavasti. Sitten kun tämä oli tapahtunut, otti vieras taskustaan levyn tupakkaa, ojensi poliisivoimalle lohkaistun kappaleen sitä ja solahutti revolverin miellyttävällä hymyilyllä jälleen taskuunsa.

„Hämmästynyt?“ kysyi hän, „hämmästynyt, sanotte, te?“ ja hän oli nyt vasta tulevinaan entiselleen. „Suuri olkisäkki, mies, te itsekään ette kai vielä aavista, mikä suuri nero piilee tuon ikävä kyllä jo vanhuuden lumen peittämän pääkallonne alla, sillä te olette, huolimatta siitä, että tältä puolelta vie ainoastaan yksi ainoa jalkapolku teidän arvoisaan kaupunkiinne, eikä hiirikään voi siis hiipiä huomaamatta ohitse — te olette minut, sanon minä, huolimatta tästä melkein voittamattomasta vaikeudesta, saanut kiinni ja hämmästystä herättävällä varmuudella tuntenut. Sillä todellakin olen tuo Austinista tuleva salapoliisi, joka on

puhdistava metsänne kaikista täällä kiertelevistä Siniparroista, ja minun kuuluisa nimeni on James Morton“.

„Tavattoman iloinen, saadessani tutustua teihin, mr. Morton!“ sanoi poliisivoima ja astui askeleen takaisin, samalla kuin hänen silmänsä sattuivat salapoliisin jalkoihin.

„Ja nyt, kuuluisa kenraali“, jatkoi toinen, lyöden hevostaan keveästi kaulalle, „pankaamme liikkumakoneemme käyntiin, jotta vielä ennen auringonlaskua voimme astua teidän kunnioitettavan squirenne silmien eteen!“

Vastahakoisesti käveli aarniometsän poliisi muutamia askelia hevosen perästä, jäädäkseen vielä kerran päättään pudistellen seisomaan.

„Vieras“, sanoi hän, „minä melkein luulen, että nuo ovat oikeat, luonnolliset nauhakengät, jotka ovat pistetyt jalustimiinne. *Holy Snakes!**) Tämä voittaa tarantelit**) kalkkarokäärmeet ja indiaanimuumiat —.“

„Niin se tekee, kenraali, niin se tekee. Mutta jot-

*) Pyhät käärmeet! Suoment. muist.

**) Myrkyllinen hämähäkki. Suoment. muist.

ta nyt rauhoittuisitte ja saattaisitte minut rauhan-
tuomarin luokse, sallin teidän tänä iltana olla län-
nä asuinhuoneessani, kun menen levolle; silloin voit-
te jokaista vaatekappaletta minun todellakin peloit-
tavassa puvussani tarkastella siunatuilla silmillänne
ja tunnustella kunnioitettavilla sormillanne ja tutkia
kaikilla muillakin aistimillanne, niin paljon ja niin
kauvan kuin teidän rohkea sydämenne vaan hala-
jaa.“

Vanhuksen silmät loistivat. „Minä hyväksyn tar-
jouksen“, sanoi hän, „minä hyväksyn sen, peloittava
muukalainen, ja jos sallitte, että tuon myöskin Ma-
ryn mukaan, niin tulette minussa saamaan sellai-
sen avun jahdatessanne Jim Sinipartaa, jollaista teille
ei vielä koskaan loistavan elämänne aikana ole tarjot-
tu. Mary on nähkääs minun eukkoni, ja hän nauraa
itsensä kuoliaaksi, kun hän näkee hattunne, nauha-
kenkänne ja kaiken muun.“

„*All right*, kenraali, voitte minun puolestani tuoda
vaikka koko kaupungin muassanne. Mutta nyt, sillai-
kaa kun matkustamme edelleen, saatte kertoa minul-
le kaikki, mitä tiedätte päälliköstänne ja hänen kau-
niista tyttärestään, kaupungista ja sen asukkaista.“

„Sen teen minä, Sir, ja suurella mielihyvällä. Korkeimpana poliisiviranomaisena tunnen minä kaikki olot kaupungissamme, niin tarkkaan, luonnollisesti, kuin sormet kädessäni. Ennenkuin olemme päässeet Jones Milliin, omistatte niin tarkat tiedot kaikista asioista, kuin ikänänne ette olisi missään muualla asunut, kuin tässä jokseenkin kauniissa kaupungissamme!“

Sen jälkeen läksivät molemmat gentlemanit vihdoin liikkeelle ja kulkivat alas metsäpolkua, kunnes he vähitellen katosivat erään mutkan taakse. Lopuksi oli enää näkyvässä laahaava sääri, joka kuului tuolle ontuvalle poliisivoimalle, silloin vetäistiin tämäkin yhdellä nykäyksellä mutkan taakse.

KUUDES LUKU.

Vastakkaisessa osassa aarniometsää, toisella puolen kaupunkia, jokseenkin samaan aikaan, kuin Nathaniel Harvey'n lähettiläs keksi odotetun salapolii-sin, kulki pitkä jono meluavia miehiä Antiloopinkidalle päin. He heiluttelivat taistohaluisesti pyssyjään ja huutelivat tuota suurta koiraa, Jim Sinipartaa, kaikissa äänilajeissa. Kaikki nämä miehet nähtävästi uskoivat, että tuon vainotun ryövärin olisi pitänyt katsoa sitä suureksi kunniaksi itselleen, saada tulla ammutuksi juuri heidän kauttaan, ja että hän sen tähden ikävöiden odottelisi heitä countyn rajalla, kunnes heitä miellyttäisi ottaa hänet hengiltä. — Hyökäyksestä postivaunujen päälle ja molempien sankarien Shortweightin ja Blufferin kostokehoituksesta oli jo kulunut koko viikko. Nuo molemmat urhot, jotka peloittavat lierihatut päässä ratsastelivat tuon sotaisen matkueen etunenässä, eivät voineet kerskua sillä, että olivat saaneet aikaan yleisen aseihin nousemisen, joka tapahtui oikeastaan vasta nyt, ja, luonteensa mukaisesti, poistivat he mielestään nuo kuluneet

seitsemän hiljaista päivää. Ja muutama tunti heidän liioitellun puheensa perästä olivat mielet jälleen rauhoittuneet, ei yksikään ihminen — lukuunottamatta rauhantuomaria ja hänen poliisikuntaansa — uskonut tuota hyökkäystä, ja koko tuo kaunis juttu olisi hiljalleen kuollut huolimatta molempien sankarien uljaista ponnistuksista, jollei vihdoin odottamaton satuma olisi tullut avuksi, joka mielet taas saattoi ilmi liekkiin ja vastustamattomasti todisti, että noiden kerskujiksi tunnettujen miesten puheessa oli jotakin muuta, kuin tyhjää mielikuvitusta.

Niiden viiden postilähetyksen joukossa, jotka tämän viikon postissa olivat saapuneet, oli uusin numero „Berry Hill’in sotahuuto“, eräs nyrkinkokoinen, poliitillinen sanomalehti, joka Coryelin rajan toisella puolen joka viikko valaisi aarniometsän pimeyteen. Tämän lehden palstoilla löytyi muitten kauniitten asioiden joukossa myöskin seuraava ilmoitus:

Lähetysyhtiö Webster, Fargos ja
Kumpp. arvoisalle yleisölle!

Gentlemanit! Joku pahansuopa lurjus, roisto ja varas on levittänyt sen huhun, että eräs meidän salaisista agenteistamme, nimittäin „kunnioitettava“ eversti

Lang, joka luultavasti viime viikolla Forth Vorthista on matkustanut Georgetowniin, on joutunut tiellä Jim Siniparran, postirosvon käsiin ja on tehty 5,000 dollaria keveämmäksi. Meillä on täten kunnia selittää tämä arvoton huhu perättömimmäksi valheeksi, mitä koskaan on nenämme eteen tullut. Me väitämme, että tuo, joka sen on pannut liikkeelle, on joko tyhmyri tai veijari, joka maksun edestä levittää keksittyjä juttuja meidän häviöistämme, vahingoittaaksemme meidän luottoamme. Mutta me emme tyydy ainoastaan tähän voimakkaaseen oikaisuun, vaan vaadimme oikeuden esittää tuolle mielettömälle valheit-ten sarjalle vastineeksi seuraavat tosiasiat: 1) Onko meidän salainen agenttimme, eversti Lang ollenkaan matkustanut Georgetown'iin ja päälle päätteeksi mieronkiertäjän valepuvussa. 2) Onko Jim Siniparta hyökännyt tosiaan Plum Creek-Ridgen läheisyydessä postivaunujen päälle, jossa hän oli. 3) Oliko meidän agentillamme tosiaankin 5,000 dollaria mukanaan, mutta joista — ja nyt tulee kirotuin valhe, mitä koskaan tuollaisen koiran aivoissa on syntynyt — mutta joista vaan 500 dollaria on joutunut rosvon käsiin. — Kaikki tuo on yksinkerstaista. Me pyydämme kundefam-

me muistamaan tätä oikaisua, jos jälleen sellaisia, perättömiä huhuja pannaan liikkeeseen, ja uskomaan yhtiöllemme kuten ennenkin rahalähetyksensä, jotka salaisten agenttitemme kautta aina varmasti saateen asianomaisten käsiin.

Austin, heinäkuun 10. 18. . .

Webster, Fargos ja Kumpp.

Kun Jones Millin gentlemannit olivat lukeneet tämän ilmoituksen, nousivat he kuin yksi mies kunnioittamaan noita molempia tunnettuja Jim Sinipartaa vastaan taistelleita urhoja, jotka puolestaan, tahdomatta hetkeäkään näytellä loukattujen osaa, toistivat heti kiihoittavat puheensa, jonka jälkeen koko tuo uljaitten sankarien parvi yhdistyi heihin ja vaelasi metsään. Nythän oli totuus kaikilla silmäin edessä eikä rohjettu enää kieltää näiltä molemmilta miehiltä tuota tyydytystä. Tuo valheellinen huhu, niin kirjoitti lähetysyhtiö, kertoi 5,000 dollarista, ja täytyi siis, saadakseen likimäärin ryövätyn summan, huhu tehdä kaksinkertaiseksi, viiden tuhannen sijasta täytyi sanoa kymmentuhatta dollaria, antaakseen oikaisulle puolestaan oikaisun. „Asiantunteviin“, se tahtoo sanoa niihin, jotka aina tekevät varastetut sum-

mansa mahdollisimman pieniksi ja vähentävät huhun vähintään puoliksi, näihin „asiantunteviin“ kuuluivat kaikki Jones Millissä läsnäolevat miehet. Koska siis heidän laskuesimerkkinsä tulos löi yhteen Shortweight'in ja Blufferin jo viikko sitten lausuman summan kanssa, niin olivat nuo molemmat gentlemannit loistavasti puhdistetut siitä epäluulosta, että he kertomuksellaan tahtoivat ampua yhden nuolen sheriffin virkaa kohden. Ellei Jim Siniparta todennäköisesti olisikaan enää läsnä, niin teki kulkue kumminkin loistavan, sotaisan voimanäytteen, jonka keskustana olivat he, molemmat sankarit, ja ellei niitten silmät, joitten tuli joku nimittää sheriffin virkaan, tähän asti eivät olleet heihin lopullisesti kääntyneet, niin täytyi sen tästälähtein varmaankin tapahtua.

Rauhantuomarin talossa, ainoassa koko kaupungissa, jolla oli jotain vaikutusta tuohon virkamiesvaaliin, ei ajateltu kumminkaan ketään niin vähän, kuin molempia päivän sankareja, ja arvoisan squiren silmät eivät kiintyneet ei heihin eikä tuohon aiheetomaan sotakulkueeseen. Se näet, kuten kaikki samanlaiset itseään näyttellevien vieraitten toimeenpanemat, meluisat näytökset olivat kauhistuksena hä-

nen sydämelleen. Päinvastoin, — kello oli noin neljä — Hänen Armonsa oli laskeutunut talonsa takana ritarillisille polvilleen, ja kaivoi korkea-arvoisilla käsillään perunoita isänmaan povesta. Miss Helen, tuomarin ihana, bostonilaisen kasvatuksen saanut tytär, istui yläkerroksessa, voipi myös sanoa: talon vinttikamarissa, päiväkirjansa edessä ja sepetti runoa, jolla tähän saakka oli seuraava muoto:

THE GENTLE ROBBER.

*„Throw up your hands, I tell you,
Or I will take your life,
Keep still, while with these fingers.
I down your pockets dive!*

*— But thou, o pretty maiden,
Thou shall my sweetheart be —
Take all my gold, my jewels,
And give one kiss to me!*

*O, be my own, I love thee,
For thou my soul has won —
Stern said the maiden; „Never!“*

But her heart — was gone!!)*

Nyt laski hän kynän alas ja katsoi ulos huoneen pienestä akkunasta kaukaisuuteen. Kaikista hänen ponnistuksistaan huolimatta sukelsi jälleen tuon rohkean rosvon kuva hänen silmiensä eteen. Huolimatta kaikista itsesyytöksistä tunsu hän aina hänen kiharaisen partansa pehmeän kosketuksen, ah, ja ritarillisen suudelman kädelleen — ja hänen sydämensä vapisi ilosta ja ikävästä. Ryöväri! Pelätty desperado, jonka jälissä oli kolmetoista sheriffiä! Kauheata jo, ainoastaan ajatellakin häntä! — Tuosta rohkeasta, raisustata lapsesta, jonka arvoisa squire toivoi jälleen löytä-

*) Sananmukainen suomennos kuuluu:

JALO RYÖVÄRI.

„Nostakaa ylös kätenne, minä sanon teille, Tai otan henkenne, Pysykää hiljaa, kunnes näillä sormilla tutkin taskunne!

— Mutta sinua, oi kaunis tyttö, sinun pitää olla minun morsiameni. — Ota kaikki minun kultani; minun juvelini, Ja anna minulle suukkonen;

Oi, ole omani, minä rakastan sinua, sillä sinä olet voittanut sieluni — Vakavasti sanoo tyttö: „Ei koskaan!“ Mutta hänen sydämensä — on mennyttä!!

Suoment. muist.

vänsä, oli tullut hiljainen itseensä sulkeutunut tyttö, jonka sielua näytti painostavan raskas salaisuus. Rauhantuomari pudisti salaa päätään ja luki tämän kaiken bostonilaisen kasvatuksen syyksi, mutta Helen itse ei tarvinnut pettyä tuon unelmalta tuntuvan tilansa todellisesta aiheesta. Hän oli löytänyt sattuvat sanat: „*but her heart was gone!*“ Tosiaankin, „*gone for ever,*“ kuten näytti, „mennyt ijäksi“, kaikki vastaväitteet näyttäytyivät turhiksi.

„Minä olen sairas“, sanoi hän itsekseen, „ei voi olla muuten. Minä olen hypnootisessa tilassa (hänhän oli ollut Bostonissa!) ja kaikki minun ajatukseni johduvat hämmästyneestä järestäni. Kuinka voi tyttö rakastua rosvoon, jonka kasvoja hän ei päällepäätteeksi edes koskaan ole nähnyt?“ — „Oh, hän on kaunis, ole huoletta,“ vastasi heti vilkkaasti toinen ääni hänen sisällään, „sellainen vartalo voi olla ainoastaan jalon pään kruunaama. Ja rosvo? Desperado? Haha! Senhän vuoksi juuri olet häneen rakastunut, hänen uljuutensa se oli, joka innosti sinua ja kosketti sinun oman pikku, vallattoman sielusi salaisia kieliä —“

Haaveksija pudisti kiivaasti päätään, mutta rakkauden suulas ääni jatkoi yhä anteeksi antamistaan,

sovitustaan ja loppumatonta ihaillemistaan, kunnes tuo varoittavan järjen ennakkoluuloinen ja luonnon ääni, pikkumainen vanha rouva moraalisine sukankutimineen, vaikenä vihdoinkin hengästyneenä, ja tyttö taivutti hymyillen päätään, silmäilläkseen, sydän huumautuneena, alas mielikuvituksen palaviin kuiluihin, jotka liekehtivät hänen edessään voitonvarmoina. — Ohut bostonilainen kiiltokuori ei kyennyt vielä suojaamaan metsien tytärtä Lännän sivistyksen panssarilla, jonka läpi voipi tunkea ainoastaan — kiiltävä dollari.

Äkkiä haaveilija säpsähti, nosti käden epäilevästi korvalle ja hypähti, kuten sähköän vaikutuksesta, ylös istuimeltaan, kuunnellakseen henkeään pidätellen.

Alhaalta kadulta kuului miehen syvä, sointuva ääni, joka äänekkäästi kaikui hiljaisuudessa.

„Hyvä on, Benjamin Sharp“, kuului nyt, „kiitän teitä hauska seurastanne sekä lavertelustanne, joka on oivallisesti kuluttanut minun ja hevoseni aikaa. Mutta koska nyt ollaan perillä, niin voitte tekin mennä omiin toimiinne, jollette katso täksi päiväksi jo riittävän. Ensin kuitenkin, ystäväiseni, ottakaa minun mustangini, pankaa se tuomarin talliin ja valmistaa-

kaa sille syötävää — mutta saakelin voimakasta, sillä se on tottunut siihen ja se kertoo minulle aivan tarkalleen, onko ruoka sille maistanut, vai ei. Mitä — te hymyilette? Vai niin, mies, tällä minun mustangillani tällä on enemmän järkeä aivoissaan, kuin kaikilla niillä kolmellatoista sheriffillä yhteensä, jotka ovat tuon suuren koiran Jim Siniparran jälillä! Nyt näkemiin saakka; minä astun tämän siunatun kynnyksen yli, joutuakseni arvoisan squirenne luo.“

Helenen kasvoihin palasi jälleen elämä. Hän kohosi ja astui nopeasti akkunan luokse. Mutta katu oli jo tyhjä, muukalaisen raskaat askeleet kaikuivat etehisessä. „Se on hän“, kuiskasi hän ja painoi kätensä aaltoilevalle rinnalleen, „nyt täytyy toimia!“

Varmoin askelin jätti hän huoneen, kulki alas portaita ja seisattui hetkeksi hengähtämään squiren huoneen eteen, joka samalla oli virkahuoneena. Sisältä kuului vanhuksen ääni, joka lausui äskentulleen reippaan sydämmellisesti tervetulleeksi ja ilmoitti hänelle, että hän saisi siellä oloaikanaan asunnon talossa. Kylmä päättäväisyys ruskeissa silmissään, avasi Helen oven, astuakseen sisälle, mutta pysähtyi kynnykselle, kuten jähmettyneenä, ja silmäili vierasta mies-

tä täynnä hämmästystä. Tämä nousi ylös astui häntä kohti ja ojensi kätensä.

„Tämä kaunis, nuori neiti on tyttärenne Helen,“ sanoi hän, kääntyen squireen päin ja jatkoi sitten, tytön pikku vapiseva kätönen omassaan, „minulle ei ole kerrottu liikoja teidän kauneudestanne, miss Helen, ja nyt käsitän minä aivan hyvin, että olette voinut vangita itse tuon yltiöpään Jim Siniparran!“

„Mitä tahdotte sanoa näillä arvoituksen tapaisilla sanoillanne vieras?“ sai tyttö vaivoin kysytyksi ja katsoi, kokonaan järkyttynä maltissaan, noihin miehekkään kauneihin kasvoihin edessään.

Hymyillen osoitti muukalainen kuihtunutta seppelettä, joka oli ripustettu eräälle huoneen seinälle.

„Teidän täytyy tottua löytämään päässäni jonkunlaisen taika-aparaatin, joka saa selville salaisimmatkin seikat. Tuossa on seppele, miss Helen, jonka rosvo erohetkellä heitti käsivarrellenne. No — käykö se yhteen? Minä sanon, se käy yhteen jokseenkin tarkasti, ja koska tosiaankin olette kahlinnut tuon vaarallisen rosvon, niin toivon minä, että annatte minulle suosiollisesti apuanne, houkutellakseni hänet rautaristikkojen taa. No, mitä sanotte?!“

Helen ei virkkanut mitään. Hän katsoi vierasta miestä täynnä kauhua, ojensi kieltävästi kätensä ja tunsi, kuinka hänen verensä äkkiä kuumana tulvasi hänen sydämeensä, sillä muukalaisen suurissa, tummissa silmissä välähti tuo loiste, jonka hän jo entuudestaan muisti yhteydessä tuon syvän, soinnukkaan äänen kanssa, ja jota hän ei luullut voivansa unoh-
taa koskaan elämässään. Hiljakseen veti hän kätensä pois tuon arvoituksentapaisen miehen kädestä ja katsoi kysyvästi squireen, joka oli katsellut noita molempia kauniita, nuorekkaan voiman runsaudesta säteileviä ihmisiä silminnähtävällä mielihyvällä.

„Isä“, sanoi tyttö vihdoin, „nyt pitää teidän sanoa minulle, kuka tämä kunnioitettava vieras on, sillä minä itse en todellakaan tiedä, keneksi minun pitää häntä luulla.“

„Te olette pelästyttänyt tytön, mr. Morton“, nauroi vanhus, „ja hän pitää teitä varmaankin joko itse tuona mahtavana koirana Jim Sinipartana tai metsänhaltijana. *Look here Helen!* Katso tänne, Helen, tuo peijakkaan jalo vieras — eikö hän ole taklattu bostonilaiseen tapaan, mitä? — tuo peijakkaan jalo vieras, sanon minä, on mr. James Morton Austinista ja

niin näppärä detektiivi kuin koskaan ne, jotka ovat tehneet nämä metsät rauhattomiksi. Tämä hieno puku on hänen päällään vain poliitisista syistä. Häntä ei saa kukaan täällä tuntea. Täällä olevien „pahojen miesten“ tulee pitää häntä, kuten hän sanoi, Idän „helläjalkana“, joka on tullut tänne ostamaan maapalsta. Mutta minulla on teille vielä parempi suunnitelma, joka vielä paremmin salaa asian oikean laidan. Joka tapauksessa voit panna vetoon suloisen elämäsi siitä, että hän vähemmässä ajassa, kuin sinä olet lukenut läpi suuren kertomataulun, on vainunnut esiin rosvon ja ampuu hänet niin, että hän toisella kertaa mieluummin nielisi tarantelin, kuin heittelisi seppeleitä rauhantuomarin tyttären käsivarrelle. *See?!* ja nyt vie kunnianarvoisa vieraamme tämän talon vierashuoneeseen, sillä hän lienee nälkäinen ja väsynyt pitkästä ratsastuksestaan.“

Sellaisen miehen tottumattomilla askelilla, joka on viettänyt puolet elämästään satulassa ja, kuten merimies, on unohtanut kävelemisen maalla, seurasi tuo rotevakasvuinen muukalainen tyttöä, joka nousi ylös portaita ja seisahtui vinnikamarin oven eteen, antaakseen vieraan ensiksi astua sisään. Tämän en-

si katse sattui Helenen aukiolevaan päiväkirjaan ja hänen uusimman runoelmansa päällekirjoitukseen, jota amerikkalainen sanomalehtimies olisi kutsunut vähintäinkin „tunteelliseksi“. Ennenkuin tyttö ennätti riistää kirjan hänen kädestään, oli hän jo syventynyt runoelman sisältöön. Ja nyt tapahtui vinttikamarissa jotakin, niin kummallista, että se kylmästä korkeitten, harmaitten kiviseinien sisällä kasvaneesta kaupunkilaisesta olisi tuntunut selittämättömältä arvoitukselta.

Kun vieras oli ahminut nämä säkeet ja antanut kirjan takaisin työlle, kulki väristys hänen voimakkaan ruumiinsa läpi. Yliluonnollisella voimalla näytti hän tukahduttavan valtavasti esiin pyrkivän tunteenpurkauksen, jonka loiste kummasti säihkyi hänen tummista silmistään. Jo levisi hymyily, kuten auringon säde ukonpilven lomasta, hänen kasvoilleen, silloin liikahutti tyttö suonenedon tapaisesti jäseniään, äänetön, aristeleva kysymys loisti hänen silmissään — ja pelokas hymy vaihteli nopeasti hiukenevan, intohimoisen ilmeen kanssa — samassa oli vieras hänen rinnallaan, sulki hänet rajusti syliinsä ja tukahutti hänen huutonsa suudelmillaan. Kirja putosi lattial-

le, Helenen kädet vaipuivat veltosti alas, hänen silmänsä sulkeutuivat — tajuttomasti antautui hän lujemman luonteen valtaan, joka satoi vastustamattomasti hänen pikku tahtonsa. Mutta ainoastaan muutaman sekunnin kesti tämä huumaus, sitten sysäsi hän vieraan pois, hehkuen vihasta, ja pakeni. Portaille jäi hän seisomaan, tuijotti suurin, kauhistunein silmin tyhjyyteen ja istuutui vihdoinkin portaalalle, pää käsiin nojattuna, miettiäkseen turhaan, oliko tämä kaikki vaan ilkeän unen harhakuvia. Mutta herääminen unesta ei tahtonut tullakaan muistaessaan salaperäisen vieraan yhdennäköisyyden Jim Siniparran kanssa kasvoi tuo ilkeä uni raskaaksi painajaiseksi.

Arvoisa Squire, jonka päässä oli ollut, katsellessaan nuoria, kaikenlaisia toivorikkaita, isällisiä ajatuksia, ei aavistanut alhaalla virkahuoneessaan, mitä hänen talonsa ylimmässä kerroksessa oli tapahtunut ja hänen tyttärensä ylimmässä kerroksessa parhailaan tapahtui samassa silmänräpäyksessä. Hän seisoi kaupungin ontuvan poliisivoiman edessä ja katseli hyvätarkoittavasti sitä ryppyisiin kasvoihin.

„Vieläkin kerran, Benjamin Sharp“, sanoi hän hymyillen, „olette näyttäneet, että olette poliisimies, jo-

ka olisi koristus itse noille jokseenkin suurille kylille New-Yorkille ja Philadelphialle, sillä te olette minun antamani tehtävän, ottaa vastaan tuo vieras detektiiv, toimittanut niin näppärällä tavalla, että siitä ansaitsisitte vähintään kenraalin arvonimen. Mutta me emme ole vielä lopussa, Benjamin, toinen osa tehtävää on vielä suorittamatta. Kuulkaa minua. Tuo salapoliisi on nyt täällä eikä ole tähän saakka puhunut kenenkään äidin pojan kanssa, lukuun ottamatta meitä. Mutta tänä iltana palaa koko tuo ulvova parvi metsästä ja alkaa tanssia hänen ympärillään, kuten parvi punanahkaisia indiaaneja sotapaalun ympärillä. Sillä hänen inhottavan hieno pukunsa herättää heissä joka miehessä pelkoa ja ihmettelyä. Teidän täytyy sen vuoksi levittää huhua, että hän on hallitusvirkamies, joka on tullut tänne sheriffinvaalin takia —“

„Pyhä kalkkarokäärme!“ keskeytti Benjamin Sharp herransa, „se on ajatus, squire, jonka piru itse on varmaankin antanut teille. Se voittaa kaikki tornadot*), tuhatjalkaiset ja alligatorit päästä häntään saakka. Hallitusvirkamies! Koko tuo ulvova lauma kääntyy

*) Hirmumyrskyt. Suoment. muist.

pois teistä hänen puoleensa, niin että hän kaikessa mukavuudessa voi osoittaa pyssynsä Jim Siniparran rintaa kohti, jos hän piilee gentlemanien joukossa!“

„Minä näen, että te olette ymmärtänyt minua, vanha poika, ja minä en epäile, että te tämänkin tehtävän suoritate sellaisella tavalla, että se saattaa Pinkertonit New-Yorkissa tekemään itsemurhan!“

„Te tunnette minut, päällikkö“, vastasi Benjamin Sharp ylpeästi ja veti taskustaan puutaulun kirjoituskineen, „sillä muutenhan ette olisi tehnyt minua tämän tärkeän kaupungin poliisivoimaksi ettekä koristanut minua tällä kauniilla virkakilvellä!“

Näitten sanojen jälkeen sylkäisi hän kunnioittavasti rauhantuomarin hartioille, kohteliaisuus, johon viimeksi mainittu heti kohta vastasi samalla tavalla, ja molemmat miehet käänsivät toisilleen selkensä.

SEITSEMÄS LUKU.

Jones Millin ainoan puodin takahuoneessa istui Abraham Shortweight, joka voi nimittää itseensä tuon merkillisyyden omistajaksi, ystävänsä, Jerry Blufferin kanssa. Noitten molempien miesten kesken täytyi olla tekeillä jotain aivan erikoista, sillä heidän edessään pöydällä seisoivat suurivatsainen viheriä pullo, sisältävä brandya (paloviinaa), joka oli jo huvennut puoleen saakka.

„Se on totta, ystäväni Bluffer“, sanoi ensi mainittu lauhkealla äänellä, jolla ei ollut mitään yhteistä hänelle muutoin ominaisen kumean äänen kanssa, „se on totta kuin Raamattu, että me hamaan tähän siunattuun hetkeen saakka olemme olleet raivoisimmat, katkerimmat vihamiehet ja olemme tavoitelleet toistemme henkeä ja autuutta, mutta minä lyön vetoa yhdestä pullosta tuota jaloa ainetta, jolla ei ole mitään yhtäläisyyttä maidon kanssa, että me olemme neljänestunnin kuluttua sopineet. Minä aion teille esittää kaikenlaisia uutisia ja esityksiä, jotka saavat rohkean sydämenne niin pehmeäksi kuin pihdeissä muserret-

tu banaani!“

Bluffer tartui pulloon, vetäisi pitkän siemauksen ja pyyhki vielä jokseenkin vaatimattomia viiksiään. Sitten laski hän pullon pöydän reunalle, niin ettei hänen ystävänsä käsi enää ulottunut sitä, ja katseli viimeksi mainittua pelottavalla hymyilyllä.

„Antakaa kuulua, Abraham Shortweight“, sanoi hän nyökäyttäen päätään, „älkääkä peljätkö. Tosin tunnen itsessäni halun, kun näen teidät noin lähellä edessäni, niellä teidät nahkoinenne ja karvoinenne, mutta maltan mieleni ja tahdon ensin kuulla, mitä teillä on sanottavaa puolustukseksenne.“

„No, siis, Jerry Bluffer, avatkaa korvanne ja kuulkaa minua. Kun te saavuitte tähän kaupunkiin, olitte te yhtä vähän tunnettu, kuin nuo kaikki toiset pojat, jotka meidän kanssamme tavoittelevat tyhjäksi joutunutta sheriffinvirkaa. Vasta sitten kun te olitte minulle ihmeellisellä avomielisyydellänne saattanut selville, että teidän setänne oli varastanut kerran isäni serkulta mustangin, joten me siis tulimme toisillemme jollain tavoin niinkuin sukulaisiksi ja voimme kutsua toisiamme serkuksi, vasta sitten suuntautuivat tuon mahtavan rauhantuomarin, Nathaniel Har-

veyn, silmät teihinkin, sillä te olitte tullut minun toveriksi ja olitte aina minun seurassani —“

„Minä myönnän sen, Abraham Shortweight, vaan jatkakaa“, tarttui Jerry puheeseen kärsimättömästi.

„Mutta salaisuudessa olimme kuitenkin verenhimoisimpia vihollisia, sillä me tiesimme, että toinen taikka toinen meistä tulisi valituksi, ja että me siis olimme toistemme tiellä. Tämä hirvittävä tosiasia muuttui varmuudeksi, kun arvoisa squire valitsi meidät molemmat toisten joukosta noutamaan somaa tytärtään Heleneä Forth Worthista ja meillä molemmilla oli päällepäätteeksi onni, että Jim Siniparta hyökkäsi päällemme, jolloin me hänelle valmistimme aterian, jota hän ei unohda, ennenkuin hänen vainoojansa hirttävät tai ampuvat hänet.“

„Saakelin totta!“ huudahti Jerry Bluffer ja löi nyrkillään pöytää. „Huomasitteko, miten minä pistin tuohon suureen roistoon ammottavan haavan, että hänen kallein sydänverensä alkoi juosta? Hän itse lie nee sen sittemmin huomannut ja tukinnut sen parantavilla yrteillä, muuten olisi hän jo kauvan sitten joutunut kotkien tai coyotien ruuaksi!“

Pitkä Abraham Shortweight nyökyytti totisen nä-

köisenä päättään.

„Minä en tosin voinut huomata sitä näillä minun omilla silmilläni, koska minun piti silloin suojella tämän kaupungin hentoa kukkaista“, sanoi hän, „mutta minä uskon teitä, Jerry Bluffer, minä uskon teistä, ettette te ruoski perinpohjaisesti ainoastaan Jim Sinipartaa vaan myöskin itse paholaisen, sillä minä olen päässyt siihen vakaumukseen, että te tosiaankin olette paatunein, parantumattomin ja verenhimoisin roisto, lurjus ja rosvo sekä päällepäätteeksi vielä rupisin koira, mitä koskaan on näillä seuduin liikunut!“

Jerry Blufferin kasvot alkoivat loistaa. Hän otti juhlallisella liikkeellä päästään harmaan lierihattunsa, puisteli ylpeästi pitkiä, vanukkeisia hivuksiaan ja ojensi juhlallisesti kätensä toverille.

„Lyökää tuohon, Abraham Shortweight, antakaa minulle mahtava etukäpäälänne. Minä huomaan, että te osaatte tuomita minua oikein ja kiitän teitä siitä. Tosin on sellaiselle turmeltuneelle, jokseenkin roistomaiselle miehelle, kuten minä, aivan mahdotonta alentua saavuttamaan minun suosiotani sellaisilla naisellisilla kohteliaisuuksilla, kuten te olette juuri

tehnyt. Mutta siitä huolimatta tahdon tällä juhlallisella hetkellä tunnustaa teille, että minä myöskin teitä pidän moraalisessa suhteessa jokseenkin langenneena olentona ja tavattoman huonona ihmisenä, vaikka ette siinä suhteessa vedä vertoja minulle.“

„Te olette, saakeli soikoon, oikeassa, ystävä Jerry“, vastasi toinen nöyrästi ja teki turhan yrityksen vallata brandypullon, „minä en enää ole se sama, mitä minä ennen olin. Sitten kun näin ja opin tuntemaan rauhantuomarin peijakkaan oppineen tyttären, on Idän tunteellinen sivistys tarttunut minuunkin ja osoittanut minulle selvästi, etten minä enää ole sovelias sheriffinpaikkaan. Minä olen siis vetäytynyt takaisin ja päättänyt jättää teille yksin oikeuteni, niin että nyt voitte olla varma nimityksestänne, koska se kaikissa tapauksissa olisi kohdistunut meihin.“

Jerry Bluffer hypähti ylös ja tarttui puhujaa kiinni hartioista.

„Mies“, huusi hän, „puhutteko totta?! Oletteko ajatellut, että raateleva tiikeri, kuten minä, ei salli leikitellä kanssaan. Mutta minä näen teidän tosin kunnioitettavista, mutta sittenkin tuhmannäköisistä kasvoistanne, että teillä on juhlallinen tosi mielessä, ja

selitän teille täten, että olette todellakin liikuttanut minun kivikovaa sydäntäni ja tehnyt katkerasta vihamiehestä ystävän, joka tästä muistettavasta hetkestä lähtien pitää teidän vastustajianne ominaan, sopivassa tilaisuudessa repiäkseen heidät kaikki palasiksi!“

„*That’s it!*“ huokasi Abraham Shortweight, „sepä se juuri onkin, ystäväiseni Jerry, mitä minä tahdoin. Minä tarvitsen teidän voimakasta apuunne erästä vihollista vastaan, joka paikalla on tehtävä vaarattomaksi. *See here!**) Pahuudessa en tosin ole vertaisenne, mutta Idän viisaudessa olen etevämpi teitä. Te tiedätte, ystäväni, että olen vaan yksinkertainen mies, mutta minä olen lukenut kirjoja —“

Tätä sanoessaan osoitti hän pinkkaa kellastuneita yhtenäisyyttä vailla olevia painettuja lehtiä, jotka hänelle oli jättänyt eräs Dallasta tullut makulatuuri-paperikauppias noin kymmenen vuotta sitten juuston, purutupakan, makkaran ja saippuan kääreeksi. Hän katseli suurella tyytyväisyydellä Jerry Blufferia, joka heitti pelokkaan silmäyksen makkarankäärekirjastoon, ojensi brandypullon sen onnellisen omista-

*) Katsokaapa! Suoment. muist.

jan eteen ja kohotti sen sitten omalle suulleen ottaakseen siitä aine kulauksen, jonka jälkeen hän siirsi astian jälleen pöydän reunalle.

„Kaikella kunnioituksella teidän suuremmoisiksi paisunutta kirjastoanne kohtaan“, sanoi hän sitten kuivaten suutaan, „se painaa vähintään viisikymmentä naulaa, ja kun olette ehtinyt lukea sen läpi, olette varmaankin yksi oppineimpia koiria.“

„Minä jo olen se, Jerry Bluffer, minä olen jo se! Mutta koska minä olen osannut arvostella oikein teitä — pääasiallisesti pirunmoisen oppini avulla —, voin myöskin toisia kaupungissamme olevia lurjuksia arvostella erehtymättä. Huomaatteko jotain — hä? *Come on!* Kallistakaa arvoisa korvanne minun puoleeni!“

„*Well*, mitä se on?“ — Jerry Bluffer kumartui toisen puoleen ja tämä kuiskasi totisesti:

„Minä tarkoitan tuota mahtavaa muukalaista, joka asuu squiren talossa, nimittää itseään hallituksen virkamieheksi ja kuten ehkä olette huomannut, on aina miss Helenen perässä, ikäänkuin ei hänellä olisi mitään muuta tekemistä. Häntä, ystäväni Bluffer, pidän minä itse Jim Sinipartana ja olen jo an-

tanut kaupunkimme poliisivoimalle tästä luulostani pienen vihjauksen —“

„Jim Sinipartana en minä pidä häntä“, vastasi Jerry kylmäverisesti, „sillä sen pojan olemme me nähtävästi tappaneet, mutta se on varma että hän on valepuvussa oleva „helläjalka“, liian halpa edes minun jalkojeni tallattavaksi. Tahdotteko, ystävä Abraham, että minä tapan hänetkin? Minä teen sen tosin epämieluisasti, koska hän ei kykene puolustautumaan kuten mies, mutta koska tahdotte, niin se tapahtuukoon.“

„Te olette kirottu raudanpurija“, imarteli häntä Abraham, tehden viimeisen epätoivoisen yrityksen vallata brandypullo, „mutta tällä kertaa säästäkää vielä hampaitanne. Kuulkaahan, Jerry, minä en halua teiltä muuta, kuin mustaatte vaan tuota muukalaisia vähän squiren silmissä. Voittehan sanoa olevanne jo vanha tuttava hänen kanssaan, sillä nyt voitte sen tietää, että minä olen päättänyt saada omakseni tuomarin sievän tyttären, mutta tuo kirottu muukalainen on, kuten luulen, siinä minun tielläni. Käsitättekö nyt asiain kulun? Minä raivaan teille tien, että varmasti tulette valituksi sheriffiksi, ja te teette minulle

saman palveluksen saadakseni ihanan miss Helenen, joka näyttää minut lumonneen!”

„Ei mitään sen enempää?“ nauroi Jerry Bluffer ja nousi ylös. „Tulkaa, ystävä Abraham, menkäämme heti squiren luokse; minä sytytän sellaisen tulen teidän läsnäollessanne muukalaisen jalkojen alle, että hän heti jättää rauhaan teidän tulevan puolisonne ja pudistaa kaupunkimme tomut jaloistaan.“

Myöskin mr Shortweight nousi ylös, painoi hatun otsalle ja heitti ikävöivän silmäyksen pulloon. Vihdoin rohkaisi hän mielensä, astui askeleen lähemmäksi ja ojensi kätensä.

„Hm, hm, siellä on vielä jokunen tippa pullossa, ystävä Jerry, antakaapa —“

„Tosiaankin, olinpa sen aivan unohtaa“, vastasi tuo huonon huono ihminen, tarttui pulloon, ojensi sen jälleen toista kohti, mutta veikin sen omalle suulle, juodakseen sen viimeiseen pisaraan saakka.

„Äh — huh — burrrr! Minä kiitän teitä, Abraham,“ sanoi hän, „teillä on saakelin jaloa ainetta!“

Harmistuneella hymyilyllä kääntyi makkarapaperikirjaston omistaja pois päin, kääri vieraisiin menon vuoksi ympärilleen uuden, kirjavan hevosloimen vii-

taksi ja tarttui pyssyynsä. Myöskin Jerry Bluffer otti pyssyynsä, pyyhkäisi vielä kerran mielihyvissään suutaan, ja molemmat miehet astuivat ulos kadulle, kun mr Shortweight oli ensin sulkenut puotinsa. — —

Nathaniel Harvey, arvoisa squire, istui penkillä talonsa edessä ja poltteli piipussaan tuota tunnettua, hienoa tupakkaansa, kun molemmat vieraat astuivat hänen luokseen ja seremoonian mukaisesti kyselivät hänen vointiaan, osoittaakseen, että oli kysymyksessä oikea vieraisa käynti. Vähän hämmästyneenä katseli vanhus vuoroon toista, vuoroon toista, puhalsi ilmaan mahtavan savupilven ja nousi ylös.

„Kovin iloinen, gentlemanit, että olette pysähtyneet luokseni,„ vastasi hän vihdoin, „mutta sano-kaa minulle ennen kaikkea, oletteko tulleet virkaasioissa, ehkä jonkun riita-asian vuoksi, tai onko käynnillänne yksityinen luonne. Te, Abraham Shortweight, tietänne, mikä on tarkoituksenne!“

Tuo pitkä takamaalainen heitti keikarimaisesti hevosloimen kolkan olkapäänsä ylitse ja nyökäytti päätään.

„Minä olen vaan yksinkertainen mies,“ sanoi hän alentaen ääntään, „mutta minä ymmärrän täydelli-

sesti teidän yliluonnollisen suurioppisen lausetapanne. Me emme etsi teitä rauhantuomarin virassanne, vaan syystä, että olette hennon miss Helenen isä, koska se on juuri hän, joka on tuonut tänne minut ja ystäväni, halpamaisen koiran Jerry Blufferin.“

„Koska niin on asianlaita, miehet, niin istuutu kaamme tälle penkille, ja voitte sen, mitä aiotte minulle ilmoittaa, sanoa äänekkäästi, sillä meitä ei kuule täällä kukaan.“

Näiden sanojen jälkeen istuutuivat kaikki kolme penkille, rauhantuomari keskessä, ja syvä hiljaisuus alkoi. Vihdoin alkoi Abraham Shortweight rykiä, katseli tarkkaavasti hevosloimen kirjavaa kolkkaa ja näytti väkisin nielevän alas kuuman perunan, joka oli tarttunut kiinni hänen kurkkuunsa.

„Squire“, alkoi hän juhlallisesti, „tässä päässä, jonka näette, tässä ruumiini yläosassa, löytyy kolme tärkeätä ajatusta, nimittäin siitä lähtien kun miss Helen palasi takasin, ja nyt olen päättänyt ilmaista ne teille ja pyytää neuvoanne. Minä aloitan ensimmäisestä. Öhöm — öh — ahem! — — Squire, teidän bostonilaisen kasvatuksen saanut tyttärenne Helen on — minun laskuni mukaan — tyttö! jokseenkin suuri osa

tyttöä! Vai kuinka?”

Rauhantuomari käänsi päätään ja heitti samaten totisen katseen hevosloimen kolkkaan ja vaipui syviin mietteisiin.

„Tyttö?” kertasi hän muutamia kertoja hiljalleen, „hm, jokseenkin suuri osa tyttöä!” ja jatkoi sitte epäilevästi:

„Te olette ehkä oikeassa, Abraham Shortweight, sillä minä muistan, että hänen äitinsä, joka on nyt maanut kuolleena kuusitoista vuotta, sanoi sen keran todistajien kuullen, että hän on tyttö, ja hänen itsensä olen kuullut sitä väittävän pari kertaa.”

„Ah!” huokasi pitkä salolainen helpoituksesta ja nieleskeli jälleen kuumaa perunaansa, kunnes hän epätoivoisella yrityksellensä sai sen vihdoinkin painumaan alas. „Koska hän on siis tyttö, squire, niin täytyy hänen mennä naimisiin miehen kanssa. Se on toinen piste.”

„Miehen! hm!” vastasi Hänen Armonsa ajattelevasti. „Te olette, kuten minusta näyttää jälleen osunut oikeaan, sillä koska hän on tyttö, ei hän voi mennä naimisiin minkään vaimon kanssa. Minulle ei ole kumminkaan sattunut sellaista tapausta, vaikka olen

jo liittänyt yhteen 54 paria.“

„Hyvä, päällikkö,“ jatkoi Abraham Shortweight hiukan epäröiden, „mutta tavallinen miss ei kelpaa siihen, sillä hän on ollut Bostonissa, ja Idän sivistys on tarttunut häneen. Hänellä täytyy olla yksinkertainen mies, joka on lukenut kirjoja, tuomari, ja minä pettyisin pahasti kirjastoni avulla tehdyissä perusteissani, ellen minä, Abraham Shortweight, „General Storen“ omistaja Jones Millissä, Coryel countyssä, Texasissa, olisi hänelle oikea mies. Tämä on kaikki. Koska ette ole voinut vastustaa kahta ensimmäistä pistettä, niin pitäänee teidän hyväksyä myös viimeinen ja jokseenkin oikeaan osunut päätelmä.“

„Sen teen minä, Sir“, vastasi tuomari enempää ajattelematta, „ja minä kiitän teitä kunniasta, jonka olette minulle osoittaneet. Minä tahdon puhua tyttäreni kanssa ja ilmoittaa teille siekailematta hänen vastauksensa.“

Nyt nousivat he kaikki kolme miestä ylös, ja tuo rohkea kosija pudotti jälleen kauniin viittansa kolkkan.

„Ennenkuin jätän teidät, squire,“ sanoi hän vanhalla kolealla äänellään, „voitte tietää että olen luo-

punut sheriffinpaikastani — teidän sivistyneen tyttärenne takia — ja että tästälähin pidän tätä koiraa tässä rinnallani ainoana, jonka te voitte valita. Voisin sanoa teille vielä paljon hänen kykeneväisyydestään, mutta minä olen sen tekemättä, niin ettette luule, että tämä on meidän molempien salainen sopimus.“

Jerry Bluffer heitti kiitollisen silmäyksen ystävänsä, kohotti pyssynsä ja hyppäsi suurella vauhdilla tuomarin luokse.

„Onko tuo vieras Austinista kotona?“ kysyi hän raivokkaasti.

Tuomari vastasi kieltävästi.

„No, sanokaa hänelle, että minä pidän häntä suurena veijarina ja pettäjänä, joka on liian halpa minun kunnianarvoisalle pyssylleni — mutta pitäkää tämä minun rohkea selitykseni itsellenne älkääkää sanokoitä hänelle, sillä teidän tyttärenne takia tahdon välttää hänen kanssaan julkista riitaa, joka koituisi hänen perikadokseen.“

„Mitä on tyttärelläni tekemistä hänen taikka teidän kanssanne, mies?“

„Sitä en tiedä, squire, kysykää heiltä itseltään. Minä sanon vaan teille, jotta te tietäisitte, että vieras,

jonka tunnen saakelin hyvin, tosin on muutamissa suhteissa oikea kunnan mies, mutta taas toiselta puolelta kirottu lurjus ja „helläjalka“, sillä hänellä on kolme vaimoa, joista kaksi on vielä elossa, ja on hänellä kolmetoista lasta, jotka ulvovat leipää. Minä voisin vielä jutella teille yhtä ja toista, joka saisi harjaksenne nousemaan pystyyn ja verenne hyytymään, mutta minä vaikenen, ettette tulisi siihen luuloon, että Abraham Shortweight olisi pyytänyt minua parhaamaan tuota kunnianarvoisaa vierasta teidän edessänne.“

Näitten sanojen jälkeen pudisti rauhantuomari kumpaakin kädestä ja miehet läksivät alas katua toinen iloiten sheriffinvirasta, toinen morsiamesta, samalla kun kärsivällinen squire läksi huoneeseen päivänpaisteinen hymyily ryppyisillä kasvoillaan.

KAHDEKSAS LUKU.

Tuo bostonilaisen kasvatuksen saanut nuori neiti, jolla oli onni päästä Jones Millin pisimmän miehen ja koko Coryel countyn suurimman kirjaston omistajattareksi, istui kaukana lehtimajassa rauhantuomarin talon takana ja tuijotti mieltäväisenä Plum Creekin nopeasti ohitse kiitävään veteen. Altuisesti kulivat hänen ajatuksensa ylös virtaa kaukaisuuteen, läpi uudisasutuksen, karkeatekoisen puusillan alitse, ylitse pelottavain aavikoiden ja läpi varjoisain aarniometsien aina kallioiseen Antiloopinrotkoon saakka, jossa vaahtoava ja kahiseva putous kuljetti vedet laaksoon, kohti mahtavaa Rio Brazoria. Tuolla ylhäällä, ammottavan kallionkielen yläpuolella, tuolla, missä Plum Creek-Ridgen vuorensola katselee alas aarniometsänhuippujen aaltoilevaan mereen, pysähtyivät hänen ajatuksensa etsiäkseen tuon uljaan ryövärin, tutkivat häntä tuuma tuumalta rakkauden huumautuneilla aisteilla, kuuntelivat hänen ääntään ja tuskallisella innolla imivät itseensä hänen jokaisen liikkeensä. Sitten palasivat ne salaman nopeudella ta-

kaisin tuonne pieneen, viheriään lehtimajaan tullakseen verratuiksi erään toisen kanssa, joka oli löytänyt tien tytön sydämeen ja tuon toisen kanssa sulaakseen yhteen, ei työntääkseen sitä pois.

Tuon vieraan miehen tulosta oli nyt kulunut viisi päivää. Tuota myrskyisän, äkisti leimahtavan intohimon rajuutta, jota oli ilmennyt heidän ensimmäisessä kohtaamisessaan, seurasi hiljainen, nöyrä rakkautentavoittelemisen toiselta puolen ja tyyni, sydämelinen antautuminen toiselta puolen. Helen eli päivänsä kuten unessa; tarvittiin syvälle tunkeva, henkinen järkytys herättämään hänet huumauksesta ja saattamaan hänet jälleen todellisuuteen. Hän rakasti tuota muukalaista, jonka koko olento, silmät, ääni, vartalo ja liikkeet kuuluivat tuolle toiselle — ja kuitenkin, jos hän olisi kauhistuneena paennut hänen syyleilyjään, olisi hän voinut vapautua kirouksesta, joka häntä kahlehti ja selvällä järellä saada varmuus siitä, että tuon Austinin salapoliisin kuoren alla piili salomaan pelätty ryöväri.

Juuri nyt ratsasti tuo viimeksi mainittua vartalossa ja äänessä niin suuresti muistuttava mr. James Morton Plum Creekin sillan ylitse ja kääntyi niin sa-

notulle „Harvey-lehtokujalle“, jonka päässä oli squiren talo. Abraham Shortweight ja Jerry Bluffer, jotka vielä kävelivät pitkin kujaa, säpsähtivät, nähdesään ratsastajan voimakkaan vartalon, ja tuo molempien riemuitseva voitonvarmuus heidän kasvoillaan, muuttui syyllisen omantunnon painostavaksi peloksi.

Ennenkun ratsastaja oli päässyt sadan askelen päähän heistä, pyörähti Abraham Shortweight pois tieltä, ja koetti vetää myöskin ystävänsä mukanaan, vaan tämä mutisi hampaitaan kiristellen: „Minä annan heti hänelle vasten kuonoa, tuolle suurelle roistolle —“, riisti itsensä irti toveristaan ja kävi suoraa päätä kohti salapoliisia. Kun hän pääsi tämän luokse, heitti hän riemuitsevan silmäyksen takaisin päin olkansa yli, nyökäytti poiskiiruhtavalle Abraham Shortweightille ylpeästi päätään ja laski kätensä jalustimelle, niin että vieras pidätti hämmästyneenä mustangiaan.

„Uljas muukalainen“, huusi Jerry Bluffer hillityllä äänellä, „näetkö tuon pelkurin, joka hiipii tuolla pois yli kentän — mitä, näetkö?! — hän on näet suurin lurjus, raukka, helläjalka ja panettelija, mitä soitten hen-

get koskaan ovat hautoneet. Minä itse, vaikutusvaltainen gentleman, olin juuri todistajana, kuinka hän panneli teitä rauhantuomarin luona, ja joll’ei hän olisi liian halpa minun ruhjovalle nyrkilleni, niin, vieläpä jalkojeni polettavaksi, niin olisin hänet paikalla lyönyt maahan. No, mitä te sanotte?”

Vieras ei sanonut mitään. Hän taputti mustanginsa kaulaa peloittavasti hymyillen ja kumartui hiukan eteenpäin.

„Hän valehteli, että te muka olisitte kolmissa naimisissa“, jatkoi toinen, pudistaen pyssyään näkymättömiin ehtineelle Shortweightille, „että teillä olisi kolmesta leipää itkevää pienokaista, ja piru saisi muka syödä hänet aamiaiseksi, jollette ole Jim Sini-parta, postirosvo. Ja tiedättekö, miksi hän teitä parjasi? *Why*, saatte ruoskia minut päästä jalkoihin saakka, joll’ei hän luvannut naida miss Heleneä teidän arvoisan nenänne edes. . .“

Tässä loppui Jerry Blufferin puhe epäselvään korinaan. Vieras tarttui äkkiä edessään seisovaa niskasta ja kurkusta, kohotti hänet titaanimaisella voimalla hitaasti ylös maasta ja laski hänet selälleen hevosen kaulalle, niin että tuon pahoinpidellyn kaikki ni-

kamat ruskivat. Hetkisen katsoi vieras potkivaa miestä, sitten heitti hän hänet maahan, ratsasti hänen ylitensä ja laukkasi ohjakset höllinä alas katua.

Rauhantuomarin asunnon edessä hyppäsi hän satulasta, jätti mustangin oman onnensa nojaan ja kulki vakoillen puutarhaan, joka alkoi talon takaa ja ulottui aina Plum Creekin rannalle saakka.

„*A—there!*“ sanoi hän hiljaa, kun hän huomasi Helenen valkean puvun vilahtavan lehtimajan lehtien välistä.

Hän astui nopeasti lähemmäksi, tarttui valkeaan kätöseen, joka ojennettiin häntä tervehtimään ja istahti tytön viereen.

„*Helen dear!*“*) lausui hän vaivoin pidätetyllä rajuudella, „on hyvä, että löysin teidät, sillä nyt täytyy — täytyy, sanon minä, kaiken selvitä meidän välillämme!“

Hämmästyksen huudolla, johon sekaantui myös pelkoa, käänsi Helen häneen päin punastuvat kasvonsa; hiljainen kylmä henkäys näytti kulkevan auringonpaisteisen unelman yli, joka hallitsi koko hä-

*) Kallis Helene! Suoment. muist.

nen sieluaan. Vaan jo seuraavassa silmänräpäyksessä laski hän päänsä hymyillen rakastettunsa olkapäätä vasten ja salli hänen vastustelematta kietoa kätensä hänen ympärilleen, painaakseen hänet hyväillen rinnalleen.

„Te rakastatte minua, Helen“, jatkoi hän hiljaisella intohimosta hehkuvalla äänellä, „ja minä rakastan teitä, rakastin teitä kohtaamisemme ensi hetkestä saakka, joten en koskaan luullut voivani rakastaa naista. Miksi siis viivyttelimme enempää, Helen, miksi kiusaamme itseämme ikävällä ja ainoastaan unelmissa kuulumme toisillemme?! Vielä tänään — *aye* — vielä tällä siunatulla hetkellä astuikaamme squiren eteen, että hän asettaisi kätemme yhteen ja sitoisi meidät toisiimme elinajaksi. Hän tietää ja hyväksyy suhteemme, ja panempa vetoon jokseenkin arvokkaan pääni, ettei koko tässä kunniakkaassa maassa löydy toista paria, joka on niin onnellinen, kuin me molemmat!“

Helen katsoi vapisten noihin hymyileviin kasvoihin edessään, ja seuraten omituista vaikutinta, koetti hän irtautua hänen syleilystään, mutta mies puristi hänet sitä lujemmin itseään vastaan ja painoi helläl-

lä väkivallalla hänen päänsä rinnalleen.

„Oh, Helen!“ kuiskasi hän, „voitteko aavistaa, mitä te olette tehnyt minusta?! Ei yksin tämä polttava rakkaus, ei, vaan myös kiitollisuus ja muut ihmeellisen ihanat tunteet, joiden nimiäkään en vielä tiedä, kahlehtivat minua teihin ja tekevät minun koko elämäni riippuvaiseksi teidän rakkaudestanne. Kuunnelkaa minua, suloinen tyttöni, — loppukoon nyt tuo hurja elämä ja James Morton kulkee kaukaiseen, kaukaiseen Länteen, Kaliforniaan viljelemään maata. Sinne rakennan hienon talon, kuten kaupunkilaiset tekevät, ja kun kaikki on valmiina, silloin tulette te luokseni — niin, te tulette, sanon minä! Ja kuolema ja kirous sille, joka tahtoo estää teitä, minua seuraamasta. Sillä katsokaa, *Helen dear*, ette tarvitse paeta kanssani, en vaadi teitä seuraamaan minua metsiin, ammattiini ja vaaroihin, jotka minua ympäröivät, ei, minä tahdon vaan tietää, että te olette minun, yksin minun ja jäätte tänne, kunnes olen kaikki raivannut pois, mitä vielä on välillämme. Helen, suloinen impeni, tulkaa, vielä tällä hetkellä teemme lopun tästä leikistä, ja kahlehdimme toisemme niin lujasti, ettei kukaan ihminen voi meitä enää eroittaa — ah, Helen! Helen! Mitä tä-

mä merkitsee?!“

Tyttö riuhtaisi itsensä irti ja seiso i nyt hänen edes-
sään suurin, kauhistunein silmin, vapisevin huulin
ja väännellen käsiään. Jäykästi tuijottivat hänen sil-
mänsä rakastetun kasvoihin, jotka näyttivät vähi-
tellen, kuten kuumehourauksessa, peittyvän synkän
naamion alle, jonka reunasta lainehti suuri sinertä-
vä parta alas rinnalle. Sileitten, kuten taikavoiman
vaikutuksesta nahkanaamion alta loistavain poskien
sinertävä loiste väreili pehmeillä, ruskeilla kiharoil-
la, ja myös sileä, äsken kammattu tukka aaltoili har-
maan huopahatun reunan alta leveille hartioille. Hil-
jaisella huudolla hypähti Helen takasin ja pusersi kä-
sillään rintaansa — hän se oli, täytyi olla: Jim Sinipar-
ta. Hänestä tuntui kuin heräisi hän raskaasta unes-
ta, lemmityn yksinkertaiset, rakkautta uhkuvat, vaan
kumminkin arvoituksentapaiset sanat tuntuivat pai-
suvan hänen korvissaan ukkosenkaltaiseksi karjun-
naksi, suutelot, jotka hän muutama hetki sitten pai-
noi hänen poskelleen polttivat kuten tuli. Ja nyt kään-
tyi hän pois puutarhaan päin paetakseen nopeasti.
Mutta mies oli jo hypännyt hänen sivulleen, niin että
kannukset hänen kengissään kilisivät ja hän tarttui

kovasti tyttöä käsivarresta, liekehtivän vihanpunan leimutessa hänen kasvoillaan.

„Mitä, Helen, te tahdotte jättää minut!?“ sai hän sanotuksi. „Ah! se on tuo lurjus Shortweight, joka on päässyt meidän väliimme. Vaan älkää luulkokaan pääseväanne niin helpolla kaupalla. Ennen näen teidät kuolleena, kuin toisen — hänen sylissään! Ennen kuolleena, Helen — ja minun kauttani!“

Kasvot poiskäännettyinä oli Helen kuunnellut häntä, nyt riisti hän itsensä irti ja pakeni kuten vainottu otus läpi puutarhan taloon.

Vieras katseli hänen jälkeensä ja polki raivokkaasti jalkaansa maahan, mutta sitten pudisti hän päätään, itsekin kiroten omaa hulluuttaan ja astui pois päin sellaisen miehen hymyilyllä, joka, huolimatta näennäisestä vastoinkäymisestä, on kuitenkin varma asiastaan. Portin luona nousi hän mustanginsa selkään, piiloitti revolverin, jonka kädensija pilkisti hänen housuntaskustaan, ja ratsasti hitaasti pitkin katu.

Helen seisoi eräässä talon korkeimmalla olevista huoneista ja seurasi ratsastajan jokaista liikettä, kunnes hän oli kadonnut hänen silmistään erään kau-

kaisen rakennuksen taakse. Ja nyt valtasi hänet se-
littämätön, järkähtämätön itsetietoisuus, jolla ei ol-
lut mitään yhteyttä hänen tyttömäisen vilkkauten-
sa kanssa — tulevaisuuden tie kaikkine ruusuineen
ja okaineen, jotka ovat kätketyt kylmälle intohimot-
tomalle silmälle, näytti aukeavan hänen katseelleen
ja loistavassa kirkkaudessaan lepäävän hänen edes-
sään. Unelma, jota hän oli uneksinut, oli nyt lopussa,
ja sitä seurasi todellisuus, joka muodosti lapsesta kyp-
syneen naisen, lujan naisen, joka uhraavassa rakkau-
dessaan kasvoi sankarittareksi.

Yksi ainoa ajatus lähiten vallitsi hänet: pakko saa-
da varmuus, vakuutus sitä, josta hän oli tullut tietoi-
suuteen vasta tuon haaveilevan rakkauden sammut-
tua. Tuskin oli ratsastaja kadonnut, kun hän — seu-
raten salamannopeata vaikutinta — kiiruhti talon ta-
kana sijaitsevaan talliin ja sulki oven perässään. Ah!
tuossa oli vieraan mustangin paikka — ja tuossa —
kaurasoimen pohjalla vieraan kaksinkertaisella lu-
kolla suojattu satulatasku. Nopeasti tempasi tyttö sen,
löysi maasta naulan, pisti sen lukon alle — nykäys —
ja ratisten lensi se auki — —. Toisella puolen — ei mi-
tään — revolveri, käärö tupakkaa, kirja — runoja! —

Runoja! — Toisella puolen: pehmeä käärö, joka tuntui sisältävän kangasta! Sykkivin sydämin avasi Helen sen, repi paperin päältä — ja painoi vihlaisevalla huudolla löytönsä rintaansa vasten. Katsellen arasti ympärilleen, otti hän paperista esiin tuon pelätyn, sinipartaisen naamion ja piiloitti sen vaatteihinsa, sitten heitti hän tyhjennetyn taskun jälleen hinkaloon, sulki tallinoven ja kiiruhti taloon.

Vanha squire hyppäsi pelästyneenä tuoliltaan, kun Helen hengästyneenä kiiruhti hänen luokseen ja tarttui hänen käteensä.

„Isä“, sanoi hän vapisevalla äänellä, „jos rakastatte minua, niin suostukaa minun pyyntöni!“

„Mikä nyt on, tyttöseni, mikä nyt on, koska olet niin liikutettu —“

„Sallikaa minun vielä tänään matkustaa takaisin Bostoniin,“ keskeytti tyttö hänet kärsimättömästi, „ei, ei, älä vastaa muuten kuin myöntävästi, sillä sen täytyy tapahtua, isä, sen täytyy tapahtua!“

Saamatta sanaa suustaan vaipui vanhus tuoliinsa ja tuijotti tyttärensä kalpeihin kasvoihin.

„Antakaa minun matkustaa aivan yksin ja salaa, isä, älkää yrittäkö pidättää minua. Mitä se teitä hyö-

dyttää, jos viivynkin luonanne viikon tai pari enemmän, sillä palaanhan ensi vuonna ainaiseksi luoksenne“.

Vanhus pudisti surullisesti päätään. „Minä tiedän sen Helen, ettei sinun bostonilainen, hieno kasvatuksesi sovellu yhteen tämän hurjan elämän kanssa Coryelissä. Mutta vielä kymmenen vuorokautta ja kaikki on jälleen hiljaista, sillä tuossa joukkiossa kiljuvia cowboya ei löydy ainoatakaan, jota voisin suositella kuvernöörille, joten hänen vaalinsa lankeaa yhteen hänen käytettävissään olevaan mieheen —“

„Minä tiedän sen, isä. Heissä ei löydy yhtään.“

„*Well*, kallis tyttäreni, ja etkö ajattele ollenkaan tuota kaunista muukalaista —“

„Hiljaa, isä, ei sanaakaan hänestä.“

„Ihmeellistä, Herran nimessä, ihmeellistä! Mutta, olkoon niin — matkusta vaan, ja salaa, kuten haluat. Vain vanhan Benjaminin lähetän mukaasi rajalle saakka; että olet saavuttanut onnellisesti postivainut ja alkanut matkasi kaukaiseen Itään — —“

Muutama tunti myöhemmin jätti Helen kotiseudun ja matkasi tuon raajarikon poliisimiehen seuraamana metsän läpi Coryel countyn rajalle saakka.

Täällä nousi hän Austiniin meneviin postivaunuihin, matkustaakseen sieltä, kuten hän sanoi, rautateitse Galvestoniin Mexikon Golfin varrella ja astuakseen täällä laivaan.

* *

*

Mutta tuota tyttären äkillisen matkan johdosta alakuloista rauhantuomaria odotti vielä toinen yllätys. Seuraavana aamuna kun Benjamin Sharp jo oli palannut takaisin ja tuonut tiedon onnellisesta matkasta postivaunuihin saakka, astui tuo vieras gentleman squiren eteen ja ilmoitti, että hän vielä tänään aikoi palata Austiniin, koska hän oli vakuutettu, että Jim Siniparta oli jo jättänyt seudun. Tämä ilmoitus ei itsessään sisältänyt mitään odottamatonta, sillä olihan rosvon takaa ajo ollut joka päivä puheena. Odottamatonta oli vaan, kuitenkin tämän ilmoituksen jälkeen, se vieraan selitys, että hän rakastaa miss Hele-
neä sekä tämä puolestaan rakasti häntä ja että hän vielä tänä päivänä, kumminkin ennen poismatkustamistaan aikoi naida hänet. Niinpian kuin hän olisi järjestänyt asiansa ja valmistanut sopivan kodin, palaisi hän takaisin noutamaan nuoren puolisonsa.

Tuo vanha, rehellinen squire joutui pahaan puolaan, kun nuori mies vastasi hänen kysymykseensä, oliko Helen myöntöväinen tähän kaikkeen, että hänelle on kaikki ilmoitettu ja hyväksyy hän kaikki kihlattunsa toimenpiteet. Hän käsitti nyt heti, että Helenen pa'olta näyttävä matkustus oli yhdeydessä vieraan ehdotuksen kanssa ja päätti salata tuolta niin voitonvarmalta rakastajaparalta sen kepposen, jonka tyttö hänen, rauhantuomarin, arvelun mukaan oli tehnyt, ettei loukkaisi nuorta miestä, sillä tämä olisi voinut luulla helposti, että tyttö oli paennut kosintaa isänsä neuvosta.

„Mr. Morton“, sanoi hän käyttäen ensimmäisiä parhaita sanoja, mitä hänen päähänsä juolahti, „suostun täydellisesti pyyntöönne ja päätökseenne, mutta minä näen, ettette tiedä Helenen matkustaneen jo eilen illalla.“

Vieras näytti jähmettyvän pelästyksestä. „Bostoniinko?“ jupisi hän.

„Ei“, vastasi squire, „ei luonnollisestikaan Bostoniin, sillä siinä tapauksessa olisi hän sanonut jäähyväiset teille. Hän matkusti Frog Pondiin Galvestonin lähellä, Golfen läheisyydessä; me olemme näet saa-

neet tiedon, että eräs hänen tätinsä on siellä sairastunut. Kahden tai kolmen viikon kuluttua palaa hän takaisin. Jos tahdot tällä välin mennä takaisin Austiniin — hyvä, niin saatte sen tehdä, mutta minä pitäisin vielä parempana, että viipyisitte vielä muutamia päiviä, sillä minä en usko, että kaikki vaara on jo ohi. Niin monen rajun pojan läsnä olo on liian houkutteleva tilaisuus sellaiselle vintiölle kuin Jim Siniparta, että hän niin pian jättäisi seudun.“

„Olette ehkä oikeassa“, vastasi vieras suuresti hämillään, „toivonne mukaan viivyn siis vielä muutamia päiviä!“

Sitten ojensi hän rauhantuomarille kätensä, nousi mustanginsa selkään, ja ratsasti, kuten tavallisesti, metsään.

YHDEKSÄS LUKU.

Vanhan tuomarin sotajuonella antaa salapoliisin käydä hallituksen virkamiehestä, joka oli saapunut sheriffin vaalin takia, oli ollut mitä suotuisimmat seuraukset ja oli se tuottanut toivotun hedelmän. Kaikkien Jones Millissä oleskelevien yltiöpäitten kesken nautti mr. Morton mitä suurinta kunnioitusta ja luottamusta, jota hän koetti hillitä suurella vai-valla kohtuullisuuden rajojen sisällä. Tosin oli hänen koko olennossaan, käytöksessään ja esiintymis-tavassaan jotain, joka herätti kunnioitusta noissa hurjissa pojissa. Ei mikään vaikuttanut näihin ihmi-siin niin, kuin ennenkuulumaton raakuus, kylmäve-risyys, kuolemanhalveksiminen, ja juuri näissä omi-naisuuksissa vei vieras voiton kaikista toisista. Hän antoi niin perinpohjaisen selkäsaunan kolmelle jul-keimmalle, jotka hänen oleskelunsa ensi päivinä ivai-livat häntä hänen kaupunkilaisen pukunsa vuoksi, et-tä näitten vielä täytyi olla vuoteen omana. Erästä tois-ta, jonka kanssa hän joutui riitaan pelissä, ampui hän käsivarteen. Villin sonnin, jota miehet edellisenä sun-

nuntaina ajoivat takaa korvia särkevällä melulla pitkien kaupungin katuja — vaan urheilun vuoksi — kunnes taitavin ja rohkein sen vangitsi, otti hän kiinni lassollaan, raastoi sen kumoon ja, samalla kun mustangi laahasi jälestään tuota raivoisata elukkaa, hän sitoi sen yksinään nuoriin, ennenkuin toiset lassoheitäjät ennättivät sitä saavuttaa. Siihen vaikutukseen, jonka saivat aikaan kaikki nämä sankarityöt, jotka osoittivat jättiläismäistä voimaa yhdistyneenä mitä hillittömimpään luontoon, yhtyi useimmissa noissa hurjissa vieraisa vielä salainen pelko hallituksen virkamiestä kohtaan ja halu pysyä hyvissä väleissä hänen kanssaan sheriffinvaalin takia. Ei tuo loukattu Jerry Bluffer eikä mr Abraham Shortweight tehneet poikkeusta tässä suhteessa. Viimeksimainittu oli tullut melkein paremmaksi tuttavaksi vieraan kanssa, kuin toiset, sillä mr. Morton oli jo toisena päivänä tulonsa jälkeen käynyt tuossa kaupungin ainoassa puodissa hankkimassa täydellisen, Jones Millissä muotina olevan puvun, johon hän kohta vaihtoi kaupunkilaisen vaatetuksensa.

Tosiaankin olisi pitkä Abraham tullut tämän kaupan johdosta mr. Mortonin innokkaimmaksi ihaili-

jaksi, ellei sitä olisi estänyt rakkaus Heleneen, ja tämä rakkaus näytti hänelle vieraassa hänen vaarallimmman vihollisensa. Niin kauvas meni tuo rakastunut salomaalainen mustasukkaisuudessaan, että hän täydellä todella luuli näkevänsä tuossa näennäisessä hallituksen virkamiehessä valepukuisen rosvon, Jim Siniparran itsensä ja hän ilmoittikin tämän luulonsa uskotuimmille ystävilleen, tosin ilman menestystä. Ehkä jäikin siellä täällä satunnaisesti pelonalaisiin luonteihin salainen epäluottamus vierasta kohtaan, mutta ylipäänsä nautti hän suurta suosiota. Vieraat kohtelivat häntä päällikkönään, kaupunkilaiset korkea-arvoisena vieraanaan, jonka käytös oli kaikissa tapauksissa hyväksyttävä, vaikkakin hänen toimenpiteensä usein tuntuivat arvoituksentapaisilta. Näihin kuului myös esimerkiksi hänen kummallinen tapansa, palatessaan metsästä kysyä uudisasutuksen laidassa lapsilta ja vaimoilta, oliko hänen poissa ollessaan tullut vieraita — tapa, joka sai rauhantuomarin talossa luonnollisen selityksen, sillä täällä ei häntä pidetty näet hallitusvirkamiehenä, vaan sinä, joka hän todellisuudessa näkyi olevan, mimittäin salapoliisi mr. Morton.

Hänen tulostaan oli nyt kulunut kaksitoista päivää, ilman että hänen oli onnistunut löytää jälkeäkään Jim Siniparrasta. Tuo kunnianarvoisa squirekin alkoi kallistua siihen luuloon, että ryöväri jo ammoin aikoja oli jättänyt seudun, palatakseen takaisin kaukana lännessä oleville toimialueilleen, ja että salapoliisin läsnäolo oli sen vuoksi tarpeeton. Vaan pian näyttäytyi, että Nathaniel Harvey huolimatta rauhantuomarin erehtymättömyydestään ja Jones Millin ramman poliisivoiman tehokkaasta avusta, kuitenkin erehtyi. Kahdennentoista päivän iltana valmisti tuo mahtava vieras ei ainoastaan tuomarille, vaan myös koko väestölle sellaisen yllätyksen, joka teki äkillisen lopun tuolle rosvojutulle.

Jokseenkin samaan aikaan ja samassa paikassa, joka kaksitoista päivää ennen oli ollut todistajana salapoliisi mr. James Mortonin ja poliisiviranomaisen Benjamin Sharpin kohtaamisessa, ratsasti jälleen vieras mies pitkin kapeata metsäpolkua Jones Milliin päin. Kuitenkaan ei hänen käytöksessään eikä hänen puvussaan ollut mitään silmäänpistävää. Puilla ja pensailla tien varrella ei tällä kertaa ollut mitään syytä ihmetellä. Hän oli puettu maantavan mukaan,

varustettu pyssyllä, revolverilla ja veitsellä ja osoitti koko sitä valpasta varovaisuutta, jota nämä metsät vaativat matkustajalta. Mutta äkkiä pidätti hänkin hevostaan, varusti pyssynsä saataville ja kuunteli. Näitä toimenpiteitä ei kuitenkaan seurannut mitään ihmeellistä; ainoastaan kyyhkyseltä olisi voinut päästä huomaamatta tuo äänekäs ritinä, vaan kovin kokematon olisi voinut sitä epäillä. Kun melu oli tullut aivan lähelle, pistäytyi pensaikosta esille pyssynpiippu, ja raaka, käskevä ääni huusi:

„*Throw up your hands, or I'll make you a corpse!*“
— „Kädet ylös, tai teen teistä ruumiin!“

Vieras vavahti, nostalsi pyssyn poskelleen ja ampui. Vasta sitten — kun hän pääsi tietoisuuteen, että nyt oli totuttu, pettämätön toiminta välttämätön, ja kuolettava pelko kulki hänen suonissaan — pakoitti hän hevosensa käyttäen kaikki voimansa vetäytymään takaperin pensaikkoon päästäkseen pakoon maantierosvolta. Mutta ennenkuin hevosen ruumis oli puoliksi peittynyt pensaitten taakse, hyppäsi vastaiselta puolelta mahtavalla loikkauksella tielle mustangi ja hyökkäsi aivan pakenevan viereen.

„Seisahtukaa!“, kaikui mustangin ratsastajan ää-

ni, „seisahtukaa ja nostakaa kädet ylös!“ ja samassa kajahti laukaus, joka salamannopeudella päästi auringonvalon näkymään muukalaisen leveäreunaisen hatun läpi. Niin hurjanrohkea oli hyökkäys raskaasti aseistetun ratsastajan kimppuun, niin uskallettu tuo mestarilaukaus hatunreunan läpi, että vieras hämmästyneenä ojensi ylös kätensä ja tuijotti mustangin ratsastajaa enemmän ihmetellen kuin pelästyneenä.

„Saakeli soikoon, tämä on hulluin hyökkäys, mitä on koskaan tehty kimppuuni“, huusi hän tutkien toisen vartaloa, „sillä jos olette rosvo, mies, niin syökää minut hevosineni!“

„Rosvo?“ kertasi toinen nauraen, ratsasti revolveri kohotettuna muukalaisen luo, otti pois pyssyn kohotetuista käsistä, pistoolin ja veitsen vyöstä. „Rosvo? se olette te itse, poikani, ja sen tähden otankin minä teidät vangiksi Jones Millin rauhantuomarin nimessä pannakseni teidät rautaristikkojen taakse!“

Hämmästyksen ilme vieraan kasvoilla muuttui iloisuudeksi.

„Aha, nyt tunnen minä teidät, Teidän ylhäisyytenne, te olettekin virkaveli“, pilkkasi hän, „teidän olette Jones Millin kuuluisa poliisivoima ja, sen tunnus-

tan mielelläni, olette niin hirveän nerokas, että teidän esimiehenne sietäisi jo tällä viikolla passittaa teidät hiiteen aimo potkulla. Katsokaahan tänne“, jatkoi hän käskeväällä äänellä ja vetäisi auki takkinsa, niin että suuri, kiiltävä poliisimerkki tuli näkyviin, „minun persoonassani näette salapoliisi George W. Burnettin, jonka hänen armonsä rauhantuomari Nathaniel Harvey on kutsunut Austinista, vaanimaan Jim Sinipartaa, postiryöväriä. *Well*, mitä nyt arvelette? Kai vaivutte maahan hämmästyksestä? ette kykene varmaankaan sopertelemaan muuta anteeksi pyyntöä, kuin että luulitte muka, etten enää saapuisikaan, koska teidän kirjeenne lähettämistä on jo kulunut yli kaksi viikkoa?! — No, te saakelin kohtelias poliisikoukku tietäkää siis, — jotta jotakin oppisitte — että jo useina päivinä olen samoillut ristiin rastiin lähiseudut, samoin kuin vieras hämähäkki kiertää verkkojaan uhrinsa ympärille. Nyt olenkin varma, että rohkea ryöväri piilee juuri Jones Millissä, jos hän muuten oleskelee näillä tienoin. Teidän avullanne tulen hänet nuuskimaan esiin, ottamaan hänet vangiksi ja samalla luomaan itselleni kunniaa ja ylistystä, ottamatta ollenkaan huomioon tuota Webster, Fargos ja

Kumppanin lupaamaa 5,000 dollarin palkkiota hänen kiinniottamisestaan. Vaan nyt tulkaa, antakaa minulle takaisin aseeni ja seuratkaa minua kaupunkiin!“

Mustangin ratsastaja ei tehnyt ainoata liikettäkään antaakseen vieraalle takaisin aseet.

„Te olette saakelin sukkela, sen tunnustuksen annan teille“, pilkkasi hän synkästi hymyillen, „mutta minua ette voita viekkaudella. Kuinka, te sanotte itseänne salapoliisiksi, virkamieheksi, ja luulette pettäväanne minut tuolla ryöstetyllä poliisimerkillänne! No siis, te verenheimoinen ryöväri, mieronkiertäjä ja kiertehinen, minä tahdon sanoa teille, keneksi minä teitä luulen: te olette itse Jim Siniparta, postirosvo, ja tuo pää, joka lepää omilla hartioillanne tuottaa minulle 5,000 dollaria“.

„Minäkö olisin Jim Siniparta?“ nauroi toinen täytätä kurkkua. „Mies, saatte antaa minulle aika selkäsauvan, jollei tila teidän puisen pääkoppanne sisällä ole täytetty heinillä ja —“.

„Hiljaa!“ komensi toinen. „Omilla sanoillanne tahdon teidät tehdä aseettomaksi! Kuulkaa siis! Avatkaa korvanne auki: Austinin salapoliisi, joka väitätte olevanne olen minä itse. Minä olen James Morton (mi-

nun nimestäni olette kuitenkin erehtynyt!) ja olen teissä saanut vangin, jollaista en vielä tähän saakka, joskin on minulla ollut menestystä, ole onnistunut saamaan.“

Vangitun kasvot tulivat näistä sanoista tuhkanharmaiksi, epävarmasti lipuivat hänen silmänsä ratsastajan vartalosta hänen mustangiinsa, sitten hengähti hän syvään.

„Minä tunnen teidät“, sai hän vihdoin kuuluviin, „te olette itse Jim Siniparta. Tunnustakaa, että te olette se, Jim!“

„Nyt puhutte jälleen kuin suuri narri. Sillä jos minä olisin Jim Siniparta ja te poliisi, laskisin — minun jokseenkin moraalisen päätelmäni mukaan — siinä paikassa kuulan kalloonne, niin että tulisitte vahingottomaksi, enkä panisi teitä arestiin, saadakseni 5,000 dollaria.“

„Sanokaa, mitä tahdotte, Jim“, vastasi vanki, „minä olen teidät tuntenut; te menettelette kuten Jim Siniparta ainakin, ei kuten roisto, vaan kuten oikea gentleman ja —“.

„*Pretty good**)”, te osaatte saakelin hyvin laulaa omaa ylistystänne“, puuttui mr. Morton puheeseen, „mutta minä tunnen teidät hyvin ja velvollisuuteni vielä paremmin. Mutta älkäämme enää kuluttako kallisarvoista aikaamme tyhmiin lörpötyksiin. Kas, näin, sidon nuoran satulaanne ja ratsastan teidän takananne. Jos teette pienimmänkään epäiltävän liikkeen ammun teidät, vaan jos käyttäydytte sopivasti, niin ei hiustakaan taivuteta päässänne. Saavuttuamme Jones Milliin, suljen teidät kaikessa hiljaisuudessa vankilaan ja varotan teitä totisesti välttämään melua. Sillä jos nuo hurjat pojat, jotka nykyään ovat kaupungissa saavat vähintäkään vihiä teidän läsnäolostanne, niin laskevat he teidät ulos ja hirttävät teidät lähimpään puuhun. Aikaisin aamulla vien teidät rauhantuomarin eteen, joka saa päättää, mihin toimenpiteisiin teidän kansanne on ryhdyttävä. Oletteko tyytyväinen?“

Vieras ei vastannut. Vaieten pani hän hevosensa liikkeelle ja ratsasti James Mortonin seuraamana pitkän metsäpolkua.

*) Oikein hyvin! Suoment. muist.

* *

*

Syvä pimeys oli jo laskenut metsän ja sen keskessä sijaitsevan uudisasutuksen yli, kun molemmat miehet saapuivat Jones Milliin ja pääsivät huomautta rauhantuomarin talolle saakka. Tässä käski James Morton vankinsa astumaan alas hevosen selästä, vei hänet läheiseen kaupungin vankilaan — vanhaan, mutta lujaan kivirakennukseen, joka tällä hetkellä oli tyhjä, vakuutti häntä oman turvallisuutensa vuoksi noudattamaan mitä suurinta hiljaisuutta ja sulki oven, jonka hän ulkoapäin vielä telkesi kahdella rautaisella salvalla. Parempaa vankilaa ei vielä tunnettu Jones Millissä. Hän itse talutti molemmat hevoset talliin, otti pois molempien satulavyöt ja kaasi niille seimeen rehua. Sitten istuutui hän väsyneenä laatikolle mustanginsa eteen, nojasi päätään käsiinsä ja katsoi elukkaa ajattelevasti.

„Se on lopussa, Ben Buckley“, sanoi hän hiljaa, „lopussa ja ohitse, ja kun olette niellyt tämän siunatun aterianne, lähdemme metsään päästäksemme mitä pikemmin yli rajan. Mitä arvelette, panevatko nuo Jones Millin sarvikuonot toimeen ajoretken perästäm-

me, kun he huomenna löytävät tuolta peijakkaan hienosta hotellistaan salapoliisin ja saavat tiedon siitä, että se olikin Jim Siniparta, joka piileskeli heidän keskuudessaan. Tämä takaa-ajo jättäneee varjoon kaikki, mitä te tähän saakka olette kokenut? No, mitä sanotte?“

Eläimellä ei näyttänyt, ainakaan muutamassa hetkessä, olevan mitään mielipidettä asiasta, se pisti päänsä soimeen ja pureksi halukkaasti mehukkail-la heinillä sekoitettuja kaurojaan. Myöskin vieras hevonen teki innokkaasti tuttavuutta ruokansa kanssa, vaan tässä hetkessä laski se kohotetun päänsä matalan puuseinän reunalle, joka sen eroitti naapuristaan, ja katsoi miestä suurin, ihmettelevin silmin.

„Aha!“ sanoi mies halveksivan ivallisesti, „utelias, hä? saakelin utelias, ihmettelevä ja harmillinen?! Hm? Ette enää tiedä, koska se menee yli hevosaivojenne, kumpi meistä on Jim Siniparta ja kumpi salapoliisi? No, hyvä, peijakkaan koni, katsokaa minua, minua, sillä minä olen Jim Siniparta, postirosvo, jota teidän herranne ajaa takaa, ja tämä tässä on tuo kuuluisa Ben Buckey, jonka rinnalla te ette ole enempää kuin vihelijäinen pukki, jota pitäisi näytellä jossain

kymmenenpennin museossa, koska on tullut maailmaan varustettuna jonkinlaisella hevosen hännällä: *Look at him*, Ben Buckey, katsokaa sitä Ben, katsokaa!“

Häveliäästi laski vieras hevonen päänsä soimeen, samalla kun tuo kuuluisa Ben kohotti omansa, heitti herraansa hyväksyväisen katseen ja alkoi jälleen kiiruusti pureskella, ikäänkuin hän olisi aavistanut, ettei tätä tyydytystä enää hänelle suotaisi. Hetkisen oli kaikki hiljaista, ainoastaan pureksivien eläinten rouskutus, niitten sieranten päristys ja kaurojen rätina kuului huoneessa, silloin kuului jälleen valedetektiivin ääni. Hän nousi ylös ja hyväili hellästi mustanginsa kaulaa.

„Se on lopussa, Ben,“ kuiskasi hän, „eikä ole muuta neuvoa kuin muuttaa texasilaisen myrskyn nopeudella toiselle seudulle. Muistatteko vielä, miten se alkoi, poikaseni, muistatteko vielä? Ylhäällä Plum Creekin kalliolla näkivät silmänne ensi kerran tuon tytön, joka on houkutellut minut tänne Jones Milliin. Hienossa „helläjalan“ valepuvussa aioimme hankkia itsellemme tilkun maata tässä hiiden hienossa maakunnassa, naida tuo tyttönen ja vuoden kulut-

tua muuttaa hänen kanssaan Coloradoon. Mutta toisin kävi, Ben, toisin kävi. Matkan päässä otti meitä vastaan tuo suuri aasi Benjamin Sharp ja teki meistä salapoliisin, jota arvoa squire vielä näki hyväksi korottaa nimittämällä meidät hallitusviranomaiseksi. Mutta hän, Ben, hän joka meidät lumosi ja houkutteli tänne, hän ei tahtonut meistä tehdä puolisoaan, vaikka hänen rohkea sydämensä kyllin selvästi koputtikin: kyllä, kyllä! Nyt on hän poissa, Ben Buckley, ja vangittakoon minut vaikka tänä yönä, kuten vanha kettu satimessa, jollei hän matkustanut Bostoniin, Bostoniin sanon minä, vaikka hänen isänsä tahtoi meille uskotella, että hän oleskeli jossain lähistöllä. Kenkään ei ole ottanut naamiotamme kuin hän; me voimme huomata, että hän on tuntenut meidät ja — ollen liian jalomielinen jättääkseen meidät sheriffin käsiin — poistunut, meitä ilmiantamatta. Nyt pitää meidänkin lähteä laputtamaan, *old Boy*,*) ja me teemme sen, *say's I*,**) me teemme sen. Me matkustamme Calvestoniin, sieltä Bostoniin — ja piru mei-

*) Vanhapoika. Suoment. muist.

**) Sanon sen. Suoment. muist.

dät periköön, jollemme etsi häntä tuosta laajahkos-
ta kylästä ja tee hänestä mrs. Mortonia. Aha! Te hu-
kaatte, Ben Buckey, te katsotte minua mielipahan ja
ilon tunteilla — minä ymmärrän teitä, tiedän mitä ai-
otte sanoa ja tahdon myös vastata. *Look here,**) Ben,
jäädöön se sikseen, naamiota emme tule enää kanta-
maan, sillä olemme sen hänelle vannoneet; ja pitäi-
sihän meidän hävetä katsoessa silmiin sellaista gent-
lemania, jonka taskut olemme tyhjentäneet. *See it?* ja
mitä meihin molempiin tulee, Ben, niin voitte joka ta-
pauksessa olla rauhallinen, sillä me emme koskaan
eroa. Minä otan teidät mukaani, Sir, yhtyäkseni tei-
dän kansanne, jos kaikki muu menee myttyyn, Fore-
pangh'in sirkukseen, jolle ampuja sellainen kuin Jim
Siniparta ja mustangi sellainen kuin Ben Buckey on
koristuksena. Hip, hip, hurraa! Me molemmat, Ben,
me molemmat!“

Näitten sanojen jälkeen heitti puhuja epäilevän
silmäyksen vieraaseen oriiseen, jonka viisaat silmät
jälleen loistivat väliaidan päällä, lähestyi oman hevo-
sensa korvaa ja jatkoi hiljaa, mutta kuitenkin kyllik-

*) Katsokaa tänne! Suoment. muist.

si kovaan, että äänensä kuului jokaiseen tallin nurkkaan.

„Nyt jätän teidät, Ben, vielä pariaksi tunniksi lepäämään. Ylhäällä kirsimajassa makaa tämän konin isäntä, ja koska hän hyvällä syyllä vaikenee, kuin hauta, ja pitää yllä vilkasta keskustelua korisevan vatsansa kanssa, kuuluu varmaankin päivä puoleen, ennenkuin he huomaavat pakomme, hänen läsnä olonsa ja oivallisen kepposen, jonka olen tehnyt näille Jones Millin hölmöille. Neuvoisin teitä vielä hiukkasen nukkumaan, sillä meidän täytyy näinä aikoina kestää takaa-ajo, joka panisi omatkin nikamani vapisemaan pelosta, ellei minulla olisi teidän ruumiissanne muutamia kyynäriä jänteitä, niin sitkeätä lajia, että ne muuttavat tämän tulevan ajon suureksi tyydytykseksi. Ja siis — *good night!**) Ennen auringonnousua käyn teidät noutamassa.“

Senjälkeen jätti Ben Buckeyn isäntä varovaisin askelin tallin, jonka oven hän hiljaa lukitsi. Muutaman hetken kaikuivat vielä pihalta raskaat, poistuvat askeleet, silloin narahti ovi rauhantuomarin talossa, ja

*) Hyvää yötä! Suoment. muist.

kuuntelevat ratsut laskivat jälleen päänsä alas houkuttelevaan ateriaan.

Kun kaikki oli jälleen hiljaista, kohosi eräästä tallin nurkasta horjuva varjo, joka vapisevilla sormillaan pyyhki kylmän hien peittämää otsaansa ja astui siihen valopiiriin, jonka loi huoneeseen särkynyt tallin lyhty. Se oli Jones Millin raajarikko poliisivoima: Benjamin Sharp! Kun hän oli hetkisen henkeään pidätellen kuunnellut, hiipi hän tuskallisesti tuon ihme-elukan Ben Buckey'n luokse, tunkeutui, selkä painettuna seinää vasten, sen ohitse, ikäänkuin hän pelkäsi, että mustangi voisi jostain salaisesta taskusta äkkiarvaamatta vetää revolverin, ampuakseen kuuntelijan, ja kiiruhti vihdoin kuulumattomasti ulos.

Talon eteen seisattui hän silmänräpäykseksi neuvottomana ja miettiväisenä, näytti pari kertaa aikovan koputtaa akkunaa, mutta teki vihdoin toisen päätöksen ja harppasi kiiruusti kylään. Kaupanomistaja Abraham Shortweight'in talon eteen pysähtyi hän ja rummutti akkunalautea kunnes äskennäyttö näyttäysi akkunassa, tutkiakseen yöllisen hälytyksen syytä. Että tämä oli tärkeä, kävi selville siitä, että pitkä ylämaalainen, kuultuaan poliisivoi-

man ilmoituksen, päästi hämmästyksen huudahtuksen, tempasi pyssyn seinältä, sujahutti kaksi revolveria vyöhönsä ja huolimatta myöhäisestä ajasta jätti asuntonsa arvoisan Benjamin Sharp'in seuraamana. Talolta talolle kulkivat nyt molemmat, lisäksi tulevien, hampaihin saakka asetettujen miesten seuraamina, jotka taas vuorostaan berättivät toisia miehiä unesta, kunnes joukko oli paisunut useiksi sadoiksi henkilöiksi, jotka täydellistä hiljaisuutta noudattaen — heidän salaperäisen tehtävänsä katkeran todellisuuden merkki — kulkivat uudisasutuksen toiseen päähän päin, muodostivat tänne piirin ja kuuntelivat rotevaa, harmaahapsista farmaria, joka näytti jakavan käskyjä ja toiminta-ohjeita

Tuskin oli kulunut kolmekymmentä minuuttia Benjamin Sharpin saapumisesta oppineen mr. Shortweightin luo, kun jo kulki joukko, joka näytti käsittävän kaikki Jones Millin asekuntoiset miehet, niin kaupunkilaiset kuin vieraat, kohti Harveyn lehtokujaa, ja pysähtyi jonkun matkan päähän rauhantuomarin talosta. Pian erosi kaksi miestä joukosta — poliisi ja Shortweight — hiipivät yli peltojen ja palasivat noin kymmenen miehen kanssa, jonka kiiltävä poliisikilpi

osoitti hänen olevan tuon muukalaisen, jonka muutama tunti ennen James Morton oli vanginnut ja sulkenut kaupunginvankilaan. Toisen luota toisen luokse kulki äsken saapunut miesten joukossa, kunnes useimmat, jotka hänet olivat tuntevinaan, olivat puistaneet hänen kättään, jonka jälkeen hänelle kaikilta puolin ojennettiin aseita. Hän valitsi muutamia niistä, pudisti jälleen useita käsiä, joita ojennettiin häntä kohti, ja meni harmaapäisen vanhuksen rinnalle joukon etunenään, joka silloin läksi liikkeelle.

Pysähdyttiin vasta rauhantuomarin talolle. Tässä hajaantui joukko hiljaa pitkäksi ketjuksi talon ympärille. Syvän, synkän hiljaisuuden vallitessa lähenivät miehet keskipistettä, kunnes tuo salaperäinen, kiiltäväaseinen rengas oli tullut niin vahvaksi, ettei hiirikään olisi voinut pujahtaa huomaamatta ohitse.

KYMMENES LUKU.

Oli vielä yö, ja tähdet tuikkivat taivaalla. Plum Creek'in kaislarannalta kuului yhä heikommin mölysamakkojen kurnutus — ne olivat ainoastaan muutamia vanhatpojat, jotka enää huvittelivat, kaikki toiset olivat jo laskeneet levolle. Kuulumattomin askelin nousi päivä ylös itäistä horisontin reunaa, yhtäkkiä valaakseen kultaisen loisteensa vuorille ja laaksoihin, ilman tuota edelläkävijää: Pohjolan suloista hämärää. Mutta vielä oli yö; vähitellen painui tuo kimmentävä taivaankupu alas länteen ja katosi hitaasti louhikoisen aarniometsän mutkittelleen ääriiviivan taakse. Majesteettillisena, synkkänä ja uhkaavana kohosi metsän mahtava massa toisella puolen jokea ylös ilmaan, tuohon häikäisevään eetteriin. — — —

Rauhantuomarin talon ympäristöllä oli vielä hiljaista. Vaijeten seisoivat vielä miehet paikoillaan, kuitenkin näytti, ikäänkuin toiminnan hetki olisi aivan lähellä: kaikki olivat laskeneet pyssyn poskelleen, kohtaneet revolverinsa ja koettivat kaula ojennettuna tunkea katseellaan läpi pimeyden, joka lujan muu-

rin tavoin peitti rauhantuomarin talon heidän silmillään. Vait! Kuuluu hiipivää astuntoa — joku ovi narahtaa — — —

Pihalle ilmestyy odotetun kookas vartalo; hän kuuntelee jännityksissä yön hiljaisuutta ja kulkee, heittäen tutkivan katseen läntiseen taivaanrantaan, tallia kohden, johon hän katoaa. Kuluu kaksi minuuttia. Odottavien jännitys kasvaa kuumeentapaisesti, ei kukaan liikuta jäsentäkään. Nyt kuuluu hevosen askeleita — tallin ovi avautuu ja sulkeutuu — ratsu ja ratsastaja astuvat pihalle — — —

Kummallisen liikutuksen tunteen valtaamana nojaa ratsastaja satulaa vasten ja kuuntelee vielä kerran hämmästyneenä pimeyteen. Kaikki on hiljaa — korva ei tee palvelustaan.

„*What’s the matter?*“ kuiskaa hän ja hieroo silmiään, ikäänkuin tutkien aistimiaan. „Mitä teitä vaivaa, Ben Buckey, hä? Miksi noin levoton, vapisette — *there must be something wrong, I reckon!* Kaikki ei ole, niin kuin olla pitää, mitä? Mutta tulkaa — tulkaa varovasti — hiljaa — katsokaamme —“

Hän kuljettaa hevostaan vielä pari askelta, tuijottaa pimeyteen varjostaen silmiään — ja painau-

tuu äkillisesti pelästyneenä hevosen ruumista vasten. Hän on nähnyt. Se ei voi olla mikään erehdys. Hänen edessään välkkää lukemattomia, kiiltäviä pysynpiippuja; niitten takana häämöittävät liikkumattomien miesten synkät hahmot, sivulla tunkeillaan piiriin, hänen takanaan aletaan tulla lähemmäksi ja lähemmäksi, vitkalleen, vajeten, turmiota uhkaavasti. Samassa pudistaa hän päältään tuon herpaisevan pelon, juoksee, temmaten hevosensa mukanaan, talon seinää kohden ja nostaa pyssyn poskelleen.

„Kuka siellä?“ huutaa hän kovalla, pelottomalla äänellä.

Ulvonta on hänelle vastauksena. „Ojentakaa aseenne!“ — „Alas maahan!“ — „*Throw up your hands!*“ — „*Kill him! Ampukaa hänet!*“ — *Give it to him — it's Jim Bluebeard!*“ — „*Ho! It's Jim Bluebeard!*“

Vielä kaikuu ulvonta ilmassa, silloin välkähtää Ben Buckeyn pään kohdalla laukaus, käsi laskeutuu satulanupulle, jalka pistäytyy jalustimeen — ja nyt — ratsastaja kuuntelee, katselee, nyt kohoaa hän ylöspäin, valmiina hypähtämään satulaan — silloin leimahtaa mahtava, salamantapainen välähdys, kiväärin räätisivät — ja Ben Buckey lyysähtää koristen maa-

han, vetäen ratsastajan mukanaan. Nopeasti kiepsah-
taa hän jälleen ylös, tarttuu revolveriin — pysyy ma-
kaa elukan ruumiin alla — ja astuu keskelle pihaa.

„Jättäkää tuo!“ kajahtaa sadasta raasta kurkusta.
„Jättäkää tuo, Jim Siniparta, miksi tappaisitte hyödyt-
tömästi ihmisiä? Te olette meidän vallassamme!“

Vielä hetkisen seisoo Jim revolveri kohotettuna
hiljaa miettien, sitten lähestyy hän mustangiaan,
kuuntelee hiljaista, heikommaksi ja heikommaksi
käyvää röhinää ja kumartuu maahan, puristaen voi-
makkaasti kuolevan hevosen etukaviota. „*Fare well,
old friend*“, jupisee hän ja hänen äänensä värisee lii-
kutuksesta, „hyvästi, vanha ystävä, kaikki on mennyt-
tä, kaikki on lopussa!“

Asestettujen miesten piiri on lähestynyt kaksitois-
ta askelta; vanki voi saada aikaan vahinkoa, vaan
ei paeta. Hän nousee, katselee vajajeten ympärilleen,
heittää viimeisen aseensa maahan ja nostaa ylös kä-
tensä.

„Kas tässä, te pelkurit, ottakaa minut ja olkaa ki-
rotut! Jos minulla vielä olisi mustangini, jonka olette
murhanneet, niin olisin teidät kaikki, hiipivät coyotit,
jotka olette, ajanut pakoon, jotka ette häpeä satalu-

kuisina hyökätä yhden ainoan miehen kimppuun.“

„Hyvin puhuttu, mies, jos olette se, joksi teidät luulemme!“ vastasi tuo harmaatukkainen farmari, astuen lähemmäksi, samassa kun eräs toinen heitti vangitun pään yli nuoran, jonka päät katosivat tungettelevaan miesjoukkoon. „Oletteko te, oletteko tuo suuri koira Jim Siniparta?“

Kysytty heitti riemuitsevan silmäyksen joukon synkkiin kasvoihin ja pani kätensä ristiin rinnan yli. „Minä se olen“, sanoi hän kovalla äänellä, „olen Jim Siniparta, postirosvo, te olette erehtyneet!“

Leimuavin silmin mittaili vanhus silmillään rosvon jaloa vartaloa. Päät kohosivat, kaikkien kasvoilla riitelivät viha, raivo, murhanhimo ja ihmettely ylivallasta. Ainoastaan etualalla seisova salapoliisi, tuo äsken saapunut mr. Burnett kääntyi pois päin ja kohautti vaijeten olkapäitään. Toisten ihmettely loppui pian ja kaikki muut intohimot pääsivät jälleen vallalle.

„Ylös, miehet, työhön käsiksi“ huusi harmaahapsi johtaja, kääntyen ympäri ja viitaten joukkoa seuraamaan itseään.

Käsittämättömän näköisenä pudisti Jim Siniparta päätään. Hänen kysyvä katseensa kiintyi vieraaseen

virkamieheen. „Mikä on aikomuksenne, miehet“, kysyi hän, „mihin tahdotte viedä minut?“

„Säästäkää hengitystänne“, vastasi vanhus, „te tarvitsette sitä muutaman silmänräpäyksen kuluttua, lausuaksenne viimeisen rukouksenne, sillä niin totta kun osaatte eroittaa toisistaan köydenpätkän ja dollarin, elemme teidät hirttävä tukevaan oksaan vähemmässä ajassa, kuin te tarvitsette, ryöstääksenne positiivisesti.“

Ryöväri säpsähti: „Mahdotonta“, huusi hän, ja hänen äänensä kaikui täyteläisempänä ja pehmeämpänä kuin ennen. „Ettekö tiedä, että minun jättämisestä oikeuden käsiin on määrätty 5,000 dollarin palkinto?!“

„Kyllä me sen tiedämme!“ mylvi joukko kaikilta puolin. „Lähimpään oksaan hänet!“ — „Me tahdomme näyttää kuvernöörille, kuinka me menettelemme teidän laisten hylkiöitten kanssa!“ — „Jokainen meistä on kykenevä sheriffiksi, sen tulemme näyttämään.“ — „Hiiteen teidän 5,000 dollarianne, me emme tahdo niitä jakaa!“ ja yli kaikkien kohosi kolea ääni (se oli Abraham Shortweightin) ja huusi:

„Hu! Antakaa sille, sille suurelle roistolle! Pieskää

hänet! hirttäkää hänet! sillä jos jätätte hänet oikeuden haltuun, saatte kukin vaivaiset kuusitoista dollaria — minä olen sen laskenut kirjojeni avulla. Hu! antakaa hänelle oikein isän kädestä!“

Kun melu oli asettunut, marssi kulkue jo keskellä kaupunkia, kaikkein ensimmäisenä Jerry Bluffer, joka piti suonenvedontapaisesti kiinni köyden toisesta päästä. Jim Siniparta ei kysellyt enää mitään, hän tiesi nyt, että kaikki oli hukassa.

Vaijeten kulki sankka ihmisjoukko aina metsänrajaan saakka ja seisahtui vihdoinkin erään tuuheaoksaisten mustatammen alle. Syvällä alhaalla solisi Plum Creekin vesi, oikealla olivat uudisasutuksen talot, ja joukon edessä levisi ylätasangon ruohoaavikko, jonka ääretön lakeus uinaili vielä pimeyden mustan hunnun alla. Kaukana ja syvällä itäisellä taivaanrannalla liekehti punervahohtoinen, yksinäinen valonsäde, nousevan päivän iloinen sarastus, joka nyt muistutti synkkää kuolonsoihtua.

Nopeasti muodostivat miehet puoliympyrän, nosivat rosvon tammen alla olevalle, noin kuusi jalkaa korkealle kallionlohkareelle ja heittivät nuoran erään paljaan oksan yli, joka ahnaasti käyristyneenä

törrötti ilmaan. Sadat kädet tarttuivat nuoraan, kun sen pää lensi maahan toisella puolen, joten se pin-goittui tavattoman tiukalle pitkin pituuttaan, Jim Siniparrasta lynchaajien käsiin saakka. Nyt oli kaikki valmiina, ratkaiseva hetki oli käsissä.

„Jim Siniparta“, lausui vanhus, jonka johtajakyky oli jo ehkä koeteltu samanlaisissa tilaisuuksissa, „kuulkaa minua! Teidän aikanne on tullut, ja elleivät teitä vapauta enkelit, jotka teistä tuskin tahtovat tietääkään, niin panemme teidät roikkumaan kaulastanne, kunnes pidätte parempana kuolla vapaaehtoisesti. Sillä sellaisille pillomuksille kuin teille, ei meidän rakkaassa Coryel countyssämme ole sijaa, me olemme vannoneet — ja tiedämme myös valamme pitää — hirttävämme kaikki maankulkijat, hevosvarkaat, rosvot, naistenraiskaajat ja muut heittiöt, samaten kuin nyt teidätkin hirtämme, odottamatta ensin oikeutta ja sen kirottua musteentöhrimistä. Mutta me emme ole mitään „niggereitä“, Jim Siniparta, vaan valkeita miehiä ja päällepäätteeksi ristityitä, ja jos teillä on jotakin omallatunnollanne, niin saatte nyt sen meille ilmoittaa, ennenkuin lausutte rukouksenne!“

„No, hyvä, kuulkaa minua“, vastasi kuolemaantuomittu lujalla äänellä, „en kysy, uskotteko siitä sanaakaan, mitä nyt teille ilmaisen, kumminkin toivon, että teidän joukossanne vasten tahtoannekin löytyy muutamia kunnan miehiä, jotka ajattelevat sanojani ja täyttävät viimeisen toivomukseni. Kuulkaa minua, miehet! Jos tänään olisin onnellisesti päässyt pakoan, niin ei olisi kenkään kuullut enää Jim Siniparrasta, sillä olin päättänyt, hyljätä tämän hurjan elämän ja palata rauhallisten porvariain yhteiskuntaan. Että minä oleskelin täällä valepuvussa, tapahtui rauhantoumarin tyttären takia — minä rakastin Miss Heleneä —.“

„Hu! Antakaa sille suurelle roistolle! Hän rakastaa minun tulevaa puolisoani!“ ulvoi Abraham Shortweight ja polkaisi vieressään seisovaa Jerry Blufferia jalalle, jotta tämä puhkesi raivoisaan sotahuutoon.

„Minun käsiäni ei tahraa veri“, jatkoi Jim Siniparta, „ja panisin henkeni vetoon, jos minä itse saisin sitä vielä hallita, että puolet teistä olisivat ennemmin ansainneet kuoleman kuin minä. Mutta minä en kerjää armoa, te saatte nähdä minun kuolevan niinkuin miehen, joka rohkenee pelottomasti astua

tuomariensa eteen. Kuulkaa vielä ainoastaan tämä: nimeni on James Morton. Denverissä, Coloradossa omistan talon, ja Kansallispankissa noin 16,000 dollaria. Kaiken tämän saa miss Helen Harvey periä — ja tuon vieraan salapoliisin tuolla, joka minun mielipiteeni mukaan on gentleman, pyydän viemään perille tämän viimeisen tahtoni. Siinä kaikki miehet. Minä olen lopettanut ja se vaan minua harmittaa, että minä saan kuolemani niin saakelin pelkurien, konnamaisien roistojen kädestä, jotka ovat paljon kehnommat, kuin minä itse —“

Nuorassa tuntui nykäsy, ja loukatut gentlemanit puhkesivat kostonulvontaan. Mutta vanha farmari käski vielä vaikenemaan, katsoi totisesti ympärilleen ja otti hatun päästään.

„Nyt seisotte kohta ikuisen tuomarin edessä,“ huusi hän. „Valmistakaa itsenne! Lausukaa viimeinen rukouksenne, ja niin kohta kun huudatte „amen“, pääsette mitä suurimmalla nopeudella matkalle isienne metsästysmaille! — Onnea matkalle!“

Syvä hiljaisuus vallitsi seurassa. Kaikkien katseet laskeutuivat ehdottomasti maahan. Jim Siniparta yksin kohotti katseensa ja laski sen sitten pimeyteen, jo-

ka vähitellen näytti muuttuvan harmaaksi, ja tuohon häilyvään valonsäteeseen, joka kuten viittaava sormi kohosi korkeammalle ja korkeammalle taivaalle. — Rukoilla? — „Herra, Jumalani, anna anteeksi —“ ei; se ei ollut oikea. — ja sittenkin — rukoilla — rukoilla! Kuumeentapaisesti yltyvässä tuskassa harhaili hänen katseensa yli väräjävän valonhohteen ja sukelsi jälleen yöhön — — —. Kuten huntu näytti pimeys häipyvän hänen silmiensä edestä, ja hän näki hengessä loistavan päivän, joka vielä hitain askelin nousi ylös näköpiirin reunaan, vaikka se olikin likellä. Hän näki jälleen puolenpäivän auringon loisteessa niityt, veden, kallionrotkot ja armahan metsän ihanine, kirjavine kukkineen, hymyilevine ja loruilevine oravineen ja vielä kerran laukkasi hän mustangillaan kohti vanhoja postivaunuja, jotka kätkivät sisäänsä hänen onnensa ja hänen kuolonsa — — —. Ja silloin ilmestyi hiljaa, etäällä, kuten unessa, mutta kuitenkin niin lähellä, rakastetun hahmo hänen eteensä — ja suuri, ihmeellinen rauha laskeutui tuon hurjan, lapsellisen miehen sieluun. Hiljaa liikkuvat hänen huulensa. „Helen!“ kuiskasi hän, kuten rukoillen. „Helen — Helen — Helen —“ ja tiedottomana yhä kovempaan

„Helen — Helen — Helen — — — Amen!“

Nykäys, kitinää — piukka nuora joutui vapisevaan asemaan — hirmuisena nousi onnettoman ruumis ja alkoi hitaasti heilua — — —

Silloin — jo oli hänen jalkojensa ja kallionlohka-reen välillä ammottava väli, ja hirtetyn silmät sulkeu-
tuivat — silloin rätisee ja paukkaa kaukaisuudessa
kiväärien yhteislaukaus, jota nopeasti seuraa toinen
ja kolmas. Kuten salaman iskeminä hyppäävät lynch-
haajat ylös, ulvovan nuoren pojan herpoavista käsis-
tä putoaa nuora, raskaasti syöksyy kuolemaan tuo-
mitun ruumis takaisin kalliolle ja jää suorana seiso-
maan. Hän elää, on täydessä tajussaan. Hänen sormensa päästelevät kuumeentapaisella kiiruulla köyt-
tä kaulastaan, vielä kerran aukeavat hänen silmänsä.

Mikä siellä? Mitä tapahtuu? Ovatko ne vihollisia, ovatko ne indiaaneja, jotka ovat sotapolulla?! — Sil-
loin jälleen ja paljoa lähempänä paukkuu, rätisee.
Kuten lumottuina kääntyvät kaikkien silmät laajalle,
harmaalle arolle. Vieras salopoliisi ampuu Ropeteri-
kivääriään viisi kertaa perätysten määrättyjen, mil-
loin lyhempien, milloin pitempien väliaikojen peräs-
tä — ja muutamien sekuntien perästä räiskää vas-

taus samalla tavalla. Kysyväisinä kääntyvät miesten silmät häneen: mitä merkitsee tämä uusi arvoitus? „Siellä on sheriffejä“, sanoi hän hymyillen, „sillä muuten eivät ne ymmärtäisi pyssykieltäni“. — Sheriffejä! Huu! Kohaus käy miesjoukon läpi, ikäänkuin he olisivat tahtoneet päästä pakoon. Mutta he odottavat vielä, sillä nyt nousee päivä. Hehkuvana nousee aurin gonkehä tasangon aallonmuotoisen pinnan yli, ja kuten taikasauvan kosketuksesta muuttuu pimeänharmaa ilmameri kullanloistavaksi eetteriksi; loistaen välkkävät viheriät kentät, säihkyen ja iloisesti solisten rientää Plum Creek alhaalla sammaltuneitten kallioitten välissä, ja tuhansin riemuitsevin linnunäänin, myriaadein nyökkäävin oksin tervehtää metsä armasta, voittoisata päivää.

Jim Siniparta unohti nuoran jalkojensa juureen — vaan yksi ajatus valtaa hänet. Kuinka sitä nimittää? Pelastus, pelastus, pelastus! Ruumis etunojassa, ulostunkevin silmin tuijottaa hän ulos kentälle. Yksitoista ratsastajaa laskee hän nyt — yksitoista, jotka hupaisesti heiluttavat pyssyä päänsä päällä, ja nyt tulevat he likemmäksi ja likemmäksi. Kolme henkeä eroaa selvästi joukosta, joka jää jälkeen, kaksi miestä ja —

Herran tähden! yksi nainen, joka kuten riivattu porhaltaa yli kentän. Vavahdus käy rosvon voimakkaiden jäsenten läpi, hänen henkensä kiiruhtaa ohi aistimien ja uhkaa tyrehtyä. Vielä kerran kallistuu hän innokkaasti eteenpäin, vääntyneet kädet silmillä, ja kaikki hänen aistinsa yhdistyvät yhteen ainoaan silmäykseen — sitten kaatuu hän käheästi huudahtaen tammen runkoa vastaan. Hän on nähnyt, tuntenut! Tunteeton voima, vahvempi häntä itseään, tunkeutuu hitaasti leppymättömänä kuin kuolema hänen sieluunsa, hänen silmänsä painuvat kiinni — taintuneena vaipuu hän alas kalliolle.

Lähemmäksi ja lähemmäksi tulevat ratsastajat. Etunenässä hartiakas mies, jonka rinnalla loistaa suuri, hopeainen kilpi, sitten jälessä toinen, vielä suuremmalla kilvellä, ja keskellä naisen vartalo — miss. Helen. Pitkä Abraham Shortweight hypäsi koholle kuin leinin vaivaama indiaanipäällikkö, kun hän huomasi tämän, ja päästi pitkäveteisen „huu“-huutonsa. Mutta se katkesi äkisti ja hän vaikeni, sillä samassa silmänräpäyksessä kaikui selvästi käskevä ääni. Eräs ratsastajista laski kätensä kilvelleen ja huusi: „Lain nimessä — päästäkää hänet irti!

Minä käsken sen, minä, Texasin liittomarsalkka!“ —
„ja minä“, huusi toinen ääni, „Austinin sheriffi!“

Räjähtävä pommi ei olisi voinut saada aikaan suurempaa kauhua näitten pahojen miesten keskuudessa, kuin nämä sanat. Kuten parvi variksia, niitten joukossa myös tuo farmari, lensivät he yli kentän ja katosivat metsän tiheikköön. Mutta vieras salapoliisi jäi jällelle paikalle, irroitti tainnoksissa makaavan kaulasta nuoran, kohotti hänet varovasti alas kalliolta ja laski hänet viheriälle nurmikolle.

Vasta kymmenen pitkän minuutin kuluttua avasi Jim Siniparta auki silmänsä ja silmäili kasvoihin rakastettuansa, joka oli painanut päänsä hänen syliinsä. Kuten unessa katsoi hän ensin tyttöä, sitten alkoivat hänen silmänsä kulkea, ja hän näki vieraitten arvonmerkeillä koristettujen miesten ryhmää, joka seisoi hänen ympärillään ja näytti odottavan hänen heräämistään. Nopeasti hypähti hän ylös ja katsoi sanomattomalla hämmästyksellä vuoroin toista, vuoroin toista. Nuo tuolla tunsi hän — kyllä — ja Ben Buckley, joka nyt oleskeli hevosten taivaassa, tunsi heidät myöskin — ne olivat kahdeksan sheriffiä, osa niistä kolmestatoista, jotka olivat ajaneet häntä takaa halki

useitten valtioitten. Ja nuo molemmat oli hän myös jo nähnyt ennen — tuo tuolla on kuuluisa liittomarsalkka, tuo toinen Austinin sheriffi! — Kuinka, oliko Helen jättänyt hänet oikeuden käsiin?!

Vaan nyt astui marsalkka lähelle hämmästyntä miestä ja näytti hänelle sinetöityä paperia. „Kuvernöörin nimessä tulen minä tarjoamaan teille armahdusta, jos te vannotte jättävänne hurjan elämänne!“ sanoi hän.

„Ja minä“, sanoi sheriffi, samalla kun hän otti esiin uuden, kiiltävän merkin, „olen saanut kuvernööriltä tehtäväkseni, jos vannotte säädetyin valan, nimitää teidät Coryelin sheriffiksi ja asettaa teidät tyhjäksi jääneeseen virkaan!“

„Meillä kahdeksalla ei ole mitään tehtävää,“ selitti nauraen eräs county-sherifteistä, „me tulimme vaan mukana, nähdäksemme kerran läheltä tuon kuuluisan Jim Siniparran, joka on antanut meille niin paljon tekemistä, tervehtiäksemme häntä virkaveljenä ja olaksemme läsnä hänen häissään viehättävän miss. Helenen kanssa!“

Mykkänä seisoivat tuo onnenmyyrä miesten keskellä, hän ei käsittänyt, ei tahtonut ajatella, hän luuli unek-

sivansa lempiuntaan. Silloin sattuivat hänen silmänsä Heleneen, joka katsoi häneen onnellisena hymyillen, ja hän löi otsaansa.

„Sinä!“ sanoi hän hiljaa, „sinä yksin!“

„Juuri niin, *hän*,“ sanoi marsalkka. „Se oli hän, joka heittäytyi kuvernöörin jalkoihin ja rukoili teille armahdusta, hän se oli joka osasi hänelle kuvata niin vakuuttavasti teidän parantumistanne ja teidän kykeneväisyyttänne, että hän teki teidät — hänen tähtensä — sheriffiksi. Ja vihdoinkin se oli hän, joka näki edeltäkäsikin teidän hirveän loppunne, todellisen Austinin salapoliisin saavuttua ja kiiruhti meitä sekä kehoitti meitä panemaan toimeen sen melun, jonka olette kuullut ja joka nähtävästi pelasti teidän henkenne. — No, tahdotteko ottaa vastaan kuvernöörin armon, antaa takaisin ryövätyt rahat, jotka vielä ovat hallussanne ja hankkia kunniallisessa toimessa uuden omaisuuden?“

Jim Siniparta ei vastannut. Hän katsoi vaan Heleneä, hyvää enkeliään, ja hänen sydämensä paisui. Se ei voinut käsittää sitä suurta onnea, joka syöksi siihen niin yhtäkkiä. Yhdellä purkauksella tulvi hänen koko raju hurjuutensa esiin ja etsi ulospääsyä. Ja nyt syök-

si hän Heleneä kohti, nosti hänet ilonsa rajussa huumauksessa ylös kuten lapsen käsivarsillaan, painoi hänen päänsä hyväillen olkapäätään vasten ja läksi pitkin askelin rientämään kohti uudisasutusta.

* *

*

Seuraavana päivänä vietti Jones Mill juhlaa, jollaista ei kukaan ennen ollut nähnyt. Tuo „suuri koira“ Jim Siniparta muuttui sheriffi James Mortoniksi. Liittomarsalkalle vannoi hän jättävänsä tästälähin hurjan elämänsä ja olevansa heille kuuliainen. Austinin sheriffille vannoi hän hoitavansa hänelle uskotua virkaansa kaikkien voimiensa mukaan. Kolmannen ja ihanimman valan vannoi hän arvoisalle rauhantuomarille Nathaniel Harveyille, joka hitaasti las ki ainoan lapsensa käden sheriifin käteen ja sitoi heidät elinajakseen yhteen. Eräs vihkimätodistajista oli eversti Lang, Webster, Fargos ja Kumppanin firmasta. Hän oli saapunut aikaisin aamulla, maksaakseen onnelliselle miss. Helenelle tuon Jim Siniparran kiinniotamisesta määrätyn 5,000 dollarin palkkion.

Oikeat hääjuhollisuudet olivat jälkeenpuolenpäivän ulkosalla ja sinne olivat saapuneet kaikki Jones

Millin asukkaat, jotka eivät laiminlyöneet lausua mitä innokkaimmin anteeksipyyntönsä tuon ystävällisen ja hyvintarkoitettun „lynchingpartyn“ johdosta, johon he olivat ryhtyneet. Huolimatta lukuisasta osanotosta kului juhla ilman suukopua ja ilman pyssynpauketta, sillä nuo rajut vieraat, jotka viikkokausiksi olivat tehneet seudun epävarmaksi, olivat muuttaneet pois. Yksimielisesti olivat he jättäneet seudun ja juhlallisesti vannoneet rupeavansa todellisiksi „desperadoiksi“ ja uljaan sankarin Jerry Blufferin johdolla ryöstävänsä Yhdysvaltojen kassaholvin kostoksi siitä, että kuvernööri oli heidän silmissään kerrassaan epäonnistuneesti määrännyt sheriffin. Kaupunkilaisista porvareista puuttui ainoastaan yksi ainoa mies hääjuhlasta, nimittäin pitkä mr. Abraham Shortweight, joka istui puotikamarissaan ja tutkiskeli — otaksuttavasti tieteen vuoksi — vanhoja makkara- ja juustopaperejaan.

Loppu
